This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital utgave av en bok som i generasjoner har vært oppbevart i bibliotekshyller før den omhyggelig ble skannet av Google som del av et prosjekt for å gjøre verdens bøker tilgjengelige på nettet.

Den har levd så lenge at opphavretten er utløpt, og boken kan legges ut på offentlig domene. En offentlig domene-bok er en bok som aldri har vært underlagt opphavsrett eller hvis juridiske opphavrettigheter har utløpt. Det kan variere fra land til land om en bok finnes på det offentlige domenet. Offentlig domene-bøker er vår port til fortiden, med et vell av historie, kultur og kunnskap som ofte er vanskelig å finne fram til.

Merker, notater og andre anmerkninger i margen som finnes i det originale eksemplaret, vises også i denne filen - en påminnelse om bokens lange ferd fra utgiver til bibiliotek, og til den ender hos deg.

Retningslinjer for bruk

Google er stolt over å kunne digitalisere offentlig domene-materiale sammen med biblioteker, og gjøre det bredt tilgjengelig. Offentlig domene-bøker tilhører offentligheten, og vi er simpelthen deres "oppsynsmenn". Dette arbeidet er imidlertid kostbart, så for å kunne opprettholde denne tjenesten, har vi tatt noen forholdsregler for å hindre misbruk av kommersielle aktører, inkludert innføring av tekniske restriksjoner på automatiske søk.

Vi ber deg også om følgende:

- Bruk bare filene til ikke-kommersielle formål
  Google Book Search er designet for bruk av enkeltpersoner, og vi ber deg om å bruke disse filene til personlige, ikke-kommersielle formål.

- Ikke bruk automatiske søk
  Ikke send automatiske søk av noe slag til Googles system. Ta kontakt med oss hvis du driver forskning innen maskinoversettelse, optisk tegngjenkjenning eller andre områder der tilgang til store mengder tekst kan være nyttig. Vi er positive til bruk av offentlig domene-materiale til slike formål, og kan være til hjelp.

- Behold henvisning
  Google-"vannmerket" som du finner i hver fil, er viktig for å informere brukere om dette prosjektet og hjelpe dem med å finne også annet materiale via Google Book Search. Vennligst ikke fjern.

- Hold deg innenfor loven
  Uansett hvordan du bruker materialet, husk at du er ansvarlig for at du opptrer innenfor loven. Du kan ikke trekke den slutningen at vår vurdering av en bok som tilhørende det offentlige domene for brukere i USA, impliserer at boken også er offentlig tilgjengelig for brukere i andre land. Det varierer fra land til land om boken fremdeles er underlagt opphavrett, og vi kan ikke gi veiledning knyttet til om en bestemt anvendelse av en bestemt bok, er tillatt. Trekk derfor ikke den slutningen at en bok som dukker opp på Google Book Search kan brukes på hvilken som helst måte, hvor som helst i verden. Erstatningsansvaret ved brudd på opphavsrettigheter kan bli ganske stort.

Om Google Book Search

Googles mål er å organisere informasjonen i verden og gjøre den universelt tilgjengelig og utnyttbar. Google Book Search hjelper leserne med å oppdage verdens bøker samtidig som vi hjelper forfattere og utgivere med å nå frem til nytt publikum. Du kan søke gjennom hele teksten i denne boken på `http://books.google.com/`

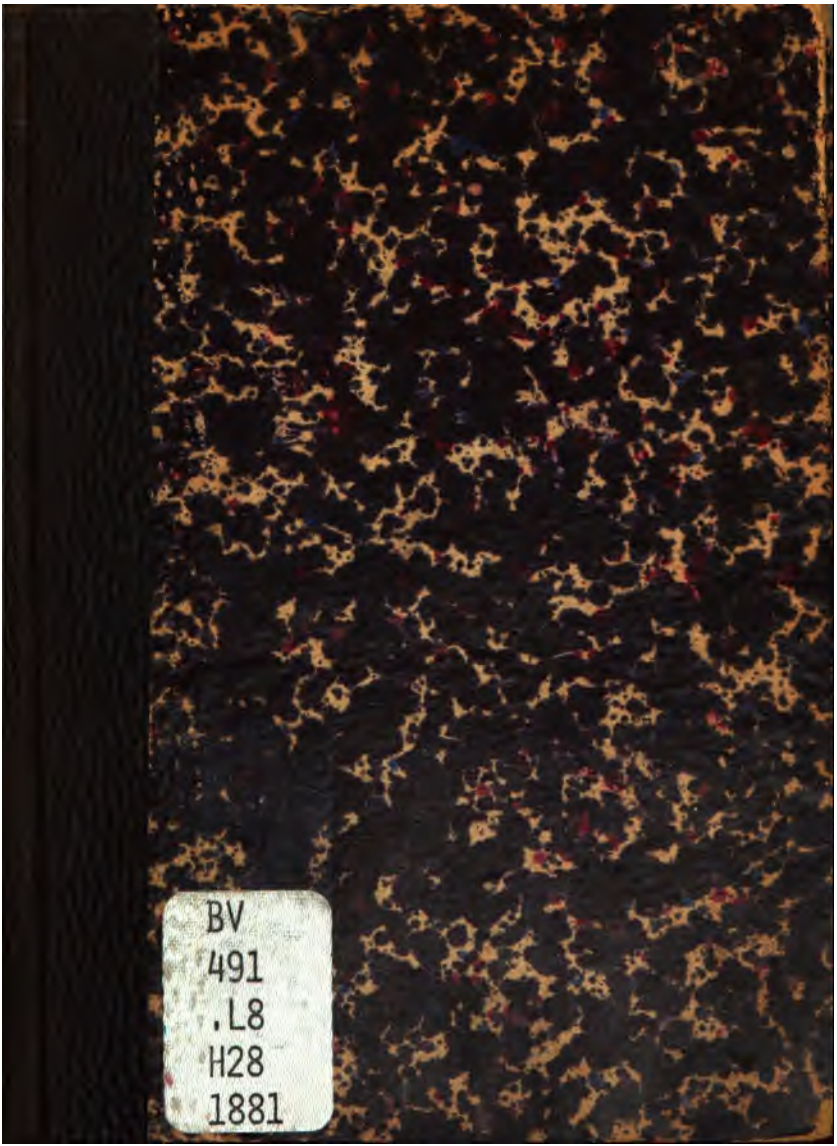
BV
491
.L8
H28
1881

Harvard Divinity School

ANDOVER-HARVARD THEOLOGICAL
LIBRARY

Gift of

St. Olaf College

OLAF MORGAN NORLIN

Udvalgte Salmer

af

Troens rare Klenodie, og flere af de forrige Kristnes Sangbøger; samt tilføiet nogle ny, forfattede af Nutidens Kristne.

Rettede, forbedrede og forøgede med et

Tillæg

af nogle paa Sang overſatte Davids Salmer, og nogle andre ny religiøſe Sange.

Udgivne af

Hans Nielſen Hauge.

Synger for Herren, ſynger Salmer for ham, taler frit om alle hans underlige Gjerninger. 1 Kron. 16, 9.

Laader Kriſti Ord bo rigeligen inden i eder, i al Viisdom; lærer og paaminder eder ſelv med Salmer og Sange, og aandelige Viſer, idet I ſynge yndeligen i eders Hjerter for Herren. Kol. 3, 16.

Red Wing, Minn.
„Hauges Trykke- & Forlagsforenings" Forlag.
1881.

EV
491
.L8
H28
1881

Fortale.

I Aaret 1799 samlede jeg endel Salmer, af saadanne som jeg syntes bedst kunde tjene til Opbyggelse, og udgav dem i Trykken under Titel: "Sande Kristnes udvalgte Salmebog"; den blev allerede 1801 oplagt tredie Gang; saa der ialt var trykt 10,000 Expl., hvoraf nu ei ere flere tilbage, og den har endog i nogle Aar været efterspurgt, hvorfor jeg af Mange er anmodet om atter at oplægge den.

Endskjøndt jeg ved de forrige Oplag bestræbte mig for at forandre og rette adskillige Udtryk, som forekom mig dels ubibelske, dels uforstaaelige, saa har jeg dog nu ved nøiagtigere Gjennemlæsning og Overveielse fundet adskilligt forhen forbigaaet; thi for det Ene var Tiden forhen bestandig knap, for det Andet er min Kundskab om rigtig Poesi liden. Jeg har derfor nu nøiere gjennemgaaet denne Samling, og tillige søgt og havt velvillig Medhjælp i en af mine Venner, som har mere Kyndighed deri; saa jeg desaarsag gior mig Haab om, at i det mindste kyndige og veldommende Læsere, der kiende de forrige Udgaver, ville finde, at nærværende er ved den Flid, vi tilsammen have anvendt, i nogle Ting forbedret.

Nogle Forandringer ville maaske en Del velmente Læsere, som kiende de forrige Udgaver af Bogen, have vanskeligt ved at fatte Aarsagen til, f. Ex. No. 18 og 37, hvor der fandtes tostavelses Rimslutninger, hvor dog efter Melodiens Natur burde være Enstavelses.

I No. 15, 21, 38, 88 m. fl. syntes vi, at den tydske Original bedre udtrykte de gamle Forfatteres evangeliske Aand, hvorfor de ere rettede derefter. At adskillige Vers, endog Salmer ere udeladte, er skeet af den Aarsag, at samme Materier findes bedre udviklede i Andre.

Uagtet al vor Bestræbelse kan dog maaske adskillige af de af os foretagne Rettelser mishage en Del Læsere, ligesom der ogsaa endnu kan forekomme, hvad der og er sandt, mange Feil, der burde været rettede. I begge disse Tilfælde beder jeg de

100597

gode Læsere ville overbære med os og have os undskyldt, i Betragtningen af vor gode Villie og den knappe Tid, andre Forretninger have levnet, især min Medhjælper, til dette Arbeide.

I det nye Tillæg findes først Oversættelser af nogle Davids Salmer, som paa et Par nær ere bemeldte min Vens Arbeide, som jeg haaber vil tjene til Opbyggelse, især for kristelige og enfoldige Bibellæsere.

Dernæst er tilføiet nogle nye Sange af forskjellige Forfattere, alt i det samme gode Haab.

Min første Glæde skulde det være, ifald disse Sange kunde tjene de Mennesker, de falde i Hænde, til Synds Erkjendelse, Troens Bestyrkelse og Veiledelse paa Saligheds Vei.

I den Henseende giver jeg mig Frihed herved at opmuntre mine gamle bekjendte og fortrolige Venner, som ogsaa de yngre Kjendte, saavelsom Ubekjendte, der have Lyst at lege yndelig for Herren i deres Hjerter: modtag disse Sange med enfoldigt, sandhedselskende Hjerte og med erkjendtlig Tak til Gud; da skal vist Enhver, enten han synger dem for sig selv alene, eller iblandt Andre, om han er Husfader eller Husmoder, og som saadan synger dem for sit Husfolk, i ethvert Tilfælde ved Guds Bistand erfare, at Sangens langsomme yndige Toner, korte og mærkelige Ord skal gjøre Indtryk paa Eders Hjerter; I skulle finde Eders Følelser stemte til i Ord og Gjerning at udbrede den Høiestes Lov, og erfare Sangens Kraft saavel i vore Dage som i Forfædrenes Tider, da det sagdes om Ambrosius af hans Avindsmænd i det 4de Aarhundrede efter Kristi Fødsel, at han forførte Mennesterne med sine gudelige Sange; thi et alene virke de paa Ebers eget Hjerte, men ogsaa paa en Del af dem, som høre Eder synge om aandelige Ting med aandelig Stemme og Ord.

Bruges de saaledes flittelig og rettelig, saa vil I vist ogsaa erfare, at de ofte ville lette Eder Verdens mangehaande Besværligheder, og stemme Ebers Sind til himmelske Betragtninger.

Vistnok, frembringe de ikke altid disse gode Virkninger, det vil sige: vi ere selv ikke altid skikkede til at modtage de himmelske Sandheders Indvirkning paa vore Sjæle; vi finde os undertiden lunkne, og en Slags Ligegyldighed vil beherske os; men hvad kan da være vigtigere, end ved Læsning, og især ved Sang

om Gud, om vore Pligter imod ham og vor Næste, at søge at opvækkes til Fyrrighed?

Andre Tider føle vi os fattige, urolige og angestfulde; ak, lad os da med Sukke og Sange bede med David: Min Sjæl! kom igjen til din Rolighed; lad os da opflamme vort Hjerte med Betragtninger over de himmelske Skatte, Gud har gjemt til dem, som frygte og elske ham.

Trykkes vort Sind af jordiske Sysler, eller forfølge Mennesker os med onde Ord og Gjerninger, da finde vi i alle disse Tilfælde et Exempel i den første Sanger, Bibelen opviser, David nemlig, hvorledes han har opstemt sine Toner til den almægtige Gud, for ham udøste han sit Hjertes Nød, ham lovsang han for sine Glæder og alt, hvad der anrørte ham i Livet. Det er vist ikke Enhvers Gave at forfatte Sange, som flyde af Menneskers Begeistring, eller saadanne Følelser, der opvækkes, naar man med sandhedskjærligt og enfoldigt Hjerte grunder paa Guds Lov, ser hans Godheds mange Under i Naturen, og især hans himmelske Gaver og aandelige gode Ting; thi naar Sjælen stemmes ved saadanne Betragtninger, da udtrykker Hjertet kraftigst sine Følelser ved at lege for Herren i saa men grundige og aandelige Ord.

Nogle findes der, som kun af deres Naturgave, uden Aand og Følelse, sammensætte tørre Vers med kunstige Ord, der tildels kan klinge vel, tildels ogsaa være usammenhængende nok, men som altsammen ikke kan oplive Hjertet.

Nogle synge af overtroiske Indbildninger Noget, som ikke har bibelsk Aand eller følger Jesu Lære i dens sande Sammenhæng, men ensidig enten betragter Kristi Forsoning som et Skjul for sit Hjerte, uden at sammenføie, at han skal rense dem til sit Eiendoms Folk, der skulle være flittige til gode Gjerninger; eller og med en fariseisk Selvgodhed ophøier sine egne Gjerninger; saadanne Sange har ieg søgt at udlade.

Overalt, Medkristne! jeg formaar ikke at udtolke eller, med andre Ord, afmale alle Sangens herlige og salige Virkninger, dersom vi bruge dem med et troende Hjerte, eller i det mindste med et Hjerte, som længes at tro og komme til Gud.

Jeg anbefaler Eder da denne lille Samling med det hjertelige Ønske, at vi maatte bruge dette, som alt Guds Ord, til

Veiledelse paa Sandheds og Saligheds Vei, saa vi tilsidst kunde samles for Guds Throne, og der evig lovsynge hans hellige Navn.

Bredtvedt, den 3die November 1819.

Hans A. Hauge.

Mel. Jesu, din søde Forening at smage.

Apostelen bad os i Hjertet at lege Glade for Herren med Salmer og Sang, Som, naar det sker af Guds Kjærligheds Hede, Ei lader det Tiden os falde for lang, Naar vi Guds Godhed af hin Verdens Kræfter Kjender hvad Gud os beredet har der, Skulde vi da ikke stræbe derefter, Flittig arbeide den Stund, vi er her.

2. Ak, hvilken Glæde, som Jesus udsiger, At han af Naade vil skjænke os, naar Vi hannem elske, i Fodsporet stiger, Skyr Ondt og udi det Gode fremgaar; Da er vor Fred og vor Fryd uden Ende, Og Ingen kan da forstyrre vor Ro, Naar vore Hjerter i Kjærlighed brænde Med vores Attraa hos Herren at bo.

3. Ja, det var Perlen, vor Frelsere lærte, Kjøbmanden søgte, og da han den fandt, Fyldtes med inderlig Glæde hans Hjerte, Saa at han agted' alt andet for Taut; Og for at eie den himmelske Gave, Solgte, fornægtet, opoffret han alt, Som han i Verden tilforn mon have, Kun for at tækkes den, ham havde kaldt.

4. O, kjendte alle det skjulte Klenodie, Som de erlange, der Verden forsmaa, Da vare ikke saa mange mismodig', Om de ei opnaa sin jordisk' Attraa; Mindre sig glæded' i kjøbelig' Lyster, Og denne Verdens forsængelig' Pragt, Om de betænke, hvad deraf de høster, Naar alt Nærværende blir ødelagt.

5. Uden det ene bestandige Gode: Gud og hans Kjærlighed, der ei forgaar, Som de, der beder, leder og tro'de, Smager i Sjælen, ja nyder og faar; O, hvo kan vel den Lykkalighed skjønne, Troende Sjæle opfyldes udaf? Guds Børns Frugter staa evigen grønne, Kjærligheds Kilder udvælde som Hav.

6. For dem, som give, og mere bekomme, Efterdi Grenen, som Frugterne bær, Renses, og alle oprigtige Fromme Har deres Mad med sin Frelsere kjær Deri, at Faderens Villie udrettes, Hvilket og er deres høieste Lyst; Godt at udøve, deraf de ei trættes, Hvorfor i Hjertet er Glæde og Trøst.

7. Hvorimod Verden, som Johannes skriver, Der ikke denne Guds Kjærlighed ser, Godt at udrette for tungt dennem bliver, Ei har de Lyst, thi af Gud de ei er; Ei vil de tro og ei heller betragte, Hvad Gavn det i Tid og i Evighed er; Men Gud, hans Gjerning og Børn forag-te, Ja dem forfølger, dræber og beler.

8. Men alle, som udi Kristo er Brødre, Gjøre det Go-de med Lyst, af al Magt, Fyrrigen Evner og Kræfter de røre, Og paa Guds Villie de nøie gi'r Agt; Alt, hvad os Kristus i Ordet befaler, Gjør det, om Verden end stormer dermod, Agt ikke deres forføriske Taler, Vær Gud opofret med Liv og med Blod!

Adventssalme.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

No. 1. Den gamle Adams Sind Med Verdens Frygt sig piner, Vil gjerne tækkes hver, Og holde gode Miner, Den Frygt ved Herrens Kraft Vi undertrykke maa. Det koste, hvad det vil, Kan vi kun Jesum faa.

2. At tro paa Jesum, og Ham gjerne at bekjende, Det er den sikkre Vei, Som faar en salig Ende; Til Him-len skal man gaa Med Hjertets ydmygt Sind: Dog in-gen tænke, han Vil stjæle sig derind.

3. Naar Gud ved Ordets Lys En Sjæl af Synden vækker, Se, da er det og en Af Satans største Trækker; Lad blive, siger han, Og fly dog Verdens Skam, Lad Ul-ven dig ei se, Du taabelige Lam!

4. Saa viser han en Vei, Som for den falske Kirke, At de kan tjene Gud, Saa ingen det skal mærke, Han siger: Kjærlighed Og Tro kan Ingen se, Frygt Gud saaledes, at Dig andre ei bele.

5. Ak Gud! hvormange har Han fast i denne Strikke, Som baade efter Gud Og Verden sig vil skikke, Det Skriften kalder dog En plat Umulighed, Ret som at stige op, I det man stiger ned.

6. Hvad han mod os har gjort, Guds Søn af Himmerige, Det er en Sag, som snart Al Verden ved at sige; Dog vil den samme Mund Ei være ham bekjendt, Som siger, at hans Død Os Livet har fortjent.

7. Han skammede sig ei Al Verdens Skam at bære, For Gud og Verden en Forbandet Ting at være, Vor Blusel skjulte han, Selv taalig drak vor Spe, Og rart, at man engang Om efter ham vil se.

8. Men hvad vil dette saa Omsider for en Ende? Paa Dommens Dag han dem For sine ei vil kjende, Det staar med klare Ord, O give Gud, det stod Os alle prented ind I inderst Hjerterod!

9. Da gik, og søgte man Slet ingen anden Ære, End ved et helligt Liv Sin Frelsers Spot at bære, Da blev hans Aag os sødt, Hans Byrde kjær og let, Da blev man ikke paa Saa kort en Vei saa træt.

10. Men Verdens Frygt er fuld Af baade Skam og Plage, Den ene Fod vil frem, Den anden vil tilbage; Man frygter for en Sky, At den vil falde ned, Og vover yderlig Sin Sjæl og Salighed.

11. Saa gaar det, naar et Saar Ei ret af Grunden heles; Og om det end er skeet, At Hjertet siden deles, Da bliver Sjælen vild, Vil baade til og fra, Ei ret af Porten ud, Og op paa Golgatha.

12. I Fromme! ser I ret Det smukke Himmerige?

O, løber lige godt, Hvad andre dertil ſige, De faar at ſnakke hen, Som bedre ei forſtaa, Slig Snak er ikke værd Engang at tænke paa.

13. Den Vei, Guds Søn har lært, Den maa vi altid følge, Og det for ingen Mand I Ord og Gjerning dølge: Saa vaagner mangen op Af Sikkerhedens Nat, Naar Lyſet bliver ret Paa Lyſeſtagen ſat.

14. Op, Zion! det er Tid, At Lunkenhed har Ende, Enhver med Hjertens Lyſt Sin Jeſum at bekjende, Og intet føle til Den Tidens korte Ve, For Glæden at man ſkal Sin Jeſum evig ſe.

Om Kriſti Fødſel, eller Juleſange.

Mel. Nu vel an, vær friſt tilmode.

No. 2. Hvordan takke vi vor Herre, For han gav ſin Søn herned, Mange ſkjønne lidt, desværre! Paa ſaa ſtor en Kjærlighed; Deres onde Syndelyſt Dække de med Naadens Trøſt, Vil af Jeſu intet lære, Og dog ſande Kriſtne være.

2. Viſtnok ingen Sjæl fordømmes, Naar man paa ſin Jeſum tror, Naadens Kilde aldrig tømmes, Naaden er og bliver ſtor; Men det er en affagt Dom: Siden Jeſus til os kom, Skal man ſig fra Synden vende Eller ogſaa evig brænde.

3. At du vil i dine Lyſter fare fort ſom du er van, Og dig dog ved Jeſum trøſter, Gaar i Evighed ei an: Kjære Hjerte! et af to, Enten udi Bøn og Tro Syndens Vei at fly og hade, Eller lide Sjæleſkade.

4. Lyſet er i Verden kommen: Ved du ogſaa, om du tror? Har du nogen Tid fornummen, At din Jeſus i dig bor? Har hans Naadeſtraalers Kraft I din Sjæl ſin Virkning havt? Kan du i dit Hjerte finde, At der bor et Lys derinde?

5. Hvordan gaar man dog og drømmer Udi ſaadan vigtig Sag, Og i Sikkerhed forſømmer Naadens dyrebare Dag, Sagen burde vides viſt, Mens der end er Bedrings Friſt, Evig Evighedens Tanke Bør i Sind os ſtedſe vanke.

6. Bort, du Syndens fæle Taage, Satans helvedſorte Magt, Det er Tid engang at vaage, Og at paſſe paa ſin Vagt; Det er Tid at ſandſe vel, Og at ſørge for ſin Sjæl; Det er Tid at forekomme Herrens grumme Vredes Domme.

7. Gud, ſom Lyſet lod opklare Udi Naadens blide Vaar, Vil og ingenlunde ſpare Dem, ſom ſamme Lys forſmaar, Vil du vende Ryggen til, Gud dig fra ſig ſtøde vil; Hvo ſom Lyſet her forſømmer, Selv til evig Mørk' ſig dømmer.

8. Lad din Naades Glands oprinde, Søde Jeſu, at jeg maa Derved altid Veien finde, Som jeg bør at vandre paa, Vær min Formand, at jeg ei Kommer paa den brede Vei, Eller fra dit Fodſpor viger, Før jeg ind i Himlen ſtiger.

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Maade.

No. 3. Den yndigſte Roſe er funden, Blandt ſtiveſte Torne oprunden, Vor Jeſus, den deiligſte Pode, Blandt ſyndige Menneſker gro'de.

2. Alt ſiden vi tabte den Ære, Guds Billedes Frugter at bære, Var Verden forvildet og øde, Vi alle i Synden bortdøde.

3. Som Tidſler ei mere kan due, End kaſtes i brændende Lue; Saa tjente ei Verden til andet End vorde ved Ilden forbandet.

4. Da lod Gud en Roſe opſkyde, Og Sæden omſider frembryde, At renſe og ganſke forſøde Vor Vækſtes fordærvede Grøde,

5. Saa blomstrer Guds Kirke med Ære, Og yndige Frugter kan bære; Thi Jesus dens Grøde opliver, Og Vædske i Væxterne giver.

6. Al Verden nu burde sig fryde, Med Salmer mangfoldig udbryde, Men mange har aldrig fornummen, At Rosen i Verden er kommen.

7. Forhærdede Tidselgemytter, Saa stive som Torne og Støtter, Hvi holde I eder saa ranke I Stoltheds forhærdede Tanke.

8. Ak, søger de nedrigste Steder, I Støvet for Frelseren græder, I Dalene Roser vi finde Og Jesum hos ydmyge Sinde.

9. Nu, Jesu, du stedse skal være Mit Smykke, min Rose og Ære, Du ganske mit Hjerte indtager, Din Sødhed jeg finder og smager.

10. Min Rose mig smykker og pryder, Min Rose mig glæder og fryder, De giftige Lyster han døder, Og Korset saa liflig forsøder.

11. Lad Verden mig alting betage, Lad Tornene rive og nage, Lad Hjertet kun daane og briste, Min Rose jeg aldrig vil miste.

Nytaarssalme.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

No. 4. Kom Hjerte! tag dit Regnebret, Skriv op dit Lives Dage, Se til, at du kan sandse ret Og tænke lidt tilbage: Hvad har du gjort de mange Aar Du har i Verden levet? Tænk, sikkre Sjæl, at alting staar I Guds Register skrevet.

2. Vel løber Tiden hastig hen, Og bliver evig borte; Men det vil komme vist igjen, Hvad du i Tiden gjorde, Naar Gud engang til Dommen vil Den ganske Verden

sanke, Og her skal nøie svares til Hver Gjerning, Ord og Tanke.

3. Hvor mangt et slemt og daarligt Ord I lystig Selskab vanker, Som siden bliver Spyd og Mord I de Fordømtes Tanker? Hvo gruer ei at tænke paa De mange blodig Bander, Hvormed de Store og de Smaa Hvertandet Ord beblander.

4. Her skjules mangens Svig og List I Hjertets sule Gjemme, Og gamle Lysters onde Gnist, Som ingen kan fornemme, Da tænker du, det er forglemt, Den Sag har ingen Fare; Men Gud har vist sin Dag bestemt Som Sligt skal aabenbare.

5. Det blev for langt at melde om Den synlig Synbens Mængde, Som man, uagtet Verdens Dom Og Evighedens Længde, Til Guds Fortørnelse begaar, Og ei engang vil vide, At alle Uomvendte saar Til evig Tid at lide.

6. O kjære Sjæl, som lever da I Verdens sidste Ende, Der færdig staar med Sodoma Hvert Øieblik at brænde, Du, som har drevet Tiden hen I mange slemme Synder, Og muligt nu med dem igjen Din Livets Dag begynder.

7. Betænk, betænk! hvor hastig gik De andre Naadedage! Hvad om der ei var Øieblik Nu mer for dig tilbage? Og er der skjøndt en liden Stund Endnu for dig at vente, Saa tænk, du har saa stort et Pund, Og end slet ingen Rente.

8. Fald ned med ydmyg Hjertets Bod For Naadens Stol og Throne, Og bed, at Gud for Jesu Blod Vil lade sig forsone, At du herefter bedre maa Din Naadetid anvende, Og ved dit Lives Aften faa En sød og salig Ende.

Om Jesu Lidelse og Død.

Mel. Vreden din afvend.

No. 5. O, kjære Jesu! hvad har du bedrevet, At over dig den haarde Dom er skrevet? Hvad er din Skyld, og hvad er det for Synder, Som dig saa binder.

2. Du er hudstrøgen og med Torne kronet I Ansigt slaget, ynkelig forhaanet, Ædik' og Galde dig paa Korset gives, Og du aflives.

3. Hvad Aarsag er til alle disse Plager? Ak, det er mine Synder, som dig nager; Det jeg forskyldte, vilde du, o Herre! Taalmodig bære.

4. Hvor underlig er denne Straffes Byrde, For sine Faar aflives Sjælens Hyrde, Al Skyld maa den retvise Gud betale, I Sted for alle.

5. Den Fromme dør, som ret oprigtig vandrer, Den Onde lever, som mod Gud mishandler, Se, Dødsens Børn er al den Straf undgangen, Og Gud er fangen.

6. Jeg var aldeles fuld af Skam og Synder, Fra Fod til Hoved intet godt man finder, Jeg derfor skulde Helveds Straf og Kvide Vist evig lide.

7. O, Kjærlighed, som er stor overmaade, Og haver styrtet dig i denne Vaade, Jeg leved' hen i Verdens Lyst og Glæde, Og du maa græde.

8. Ak, store Konge! stor i Himlens Sæde, Hvordan kan jeg din Gunst med Lov udbrede? Hvad dig skal for alt saadant Gode skjænkes, Kan ei udtænkes.

9. Jeg kan med mine Tanker ei udgrunde, Hvormed dog dine Gaver lignes kunde; Jeg kan din Godhed aldrig ret afmale, Og dig betale.

10. Dog er der noget, som dig vel behager, Naar som jeg Kjødets Lyst til Fange tager, At den paany ei i mit Sind oprinder Med gamle Synder.

11. Men naar jeg ei formaar med mine Sinde, Min onde Lyst til Korset fast at binde, Saa giv du mig din Aand, som mig regjerer, Og til dig fører.

12. Saa skal jeg da din Fromhed vel betragte, Af Lyst til dig al Verden ringe agte; Jeg vil saalænge som jeg mig kan røre, Din Villie gjøre.

13. Jeg dig til Ære alt paa mig vil tage, Og ikke agte Modgang, Spot og Plage, Mig ei Forfølgelse og Dødens Smerte Skal gaa til Hjerte.

14. Om dette end er ringe at betragte, Dog skal du ei, min Gud! det slet foragte, I Naade vil du det altsammen gjemme, Mig ei beskjæmme.

15. Naar da, o Jesu! for din Glædes Throne Skal paa mit Hoved staa en Ærekrone, Da vil jeg dig, naar alt skal lystigt klinge, Lov og Tak synge.

Salme paa Palmesøndag.

Mel. O Menneske! begræd din Synd.

No. 6. Nu Jesus til sin Pine gaar, Ham Taarerne i Øine staar, Og Strømmevis nedrinder. O, hvem der kunde græde Blod Ved denne klare Livets Flod Paa Jesu Rosens Kinder. Hvi græder du, som aldrig lo? Hvi græder vores Lyst og Ro? Hvi græder Englers Glæde? Hvorledes skal jeg finde dig, Immanuel! saa ynkelig Paa denne Jord at græde?

2. Var det fordi du kunde se Din Pinebænk, Gethsemane, Og Dødens Kalk iskjænket, Da Satan og den store Stad Til dig at lave Dødens Bad, Var ret som sammenlænket? Nei derfor græd min Jesus ei, Han traadde paa sin Pinsels Vei Med Kjæmpemod og Længsel, Hans Død var bedst at tænke paa, Men større var hans Lyst at faa Os frelst af evigt Fængsel.

3. Men Sagen var, fordi han saa De fleste skjønne intet paa Hans bittre Dødens Vaade, Men leve hen foruden Bod, Ja trøde paa hans Død og Blod Og himmelsøde Naade, Dog tænke saa i deres Sind, At de skal løbe lige ind I søde Himmerige. Den Sag maa Hjertet briste ved, Som Jesus og paa dette Sted Ei kan for Graad udsige.

4. Han saa, der blussed' over dem, Som bo'de i Jerusalem, Guds grumme Vredes Lue, Fordi de Naadens Lys forskjød, Og turde med den haarde Død Saa kjær en Frelser true. Sin egen Pine har han glemt, Men over Staden hjerteklemt I Suk og Graad udbryder: O arme steneblinde Stad! Jeg græder, men du ler kun ad Den Naade, jeg dig byder.

5. Du fordum hele Verdens Ros Guds Folkes Stad, hans Fienders Trods, Guds Residents og Sæde, Din Tempel i dig yndefuld, Som Demant spiller i sit Guld, Var alle Frommes Glæde; Jerusalem! hvor ser du ud, Er saadan deilig Jomfrubrud Nu til en Hore bleven? En syndesølet skiden So, De sorte Anders Myrebo, Til Dødens Dom opskreven?

6. Ak, vilde du, endog i Dag, Besinde ret din Frelsesag, Med Bedrings Graad og Sukke, Da skulde end min Taareregn Dig være vist et Naadetegn Til Vredens Ild at slukke. Men Satan har dig slet forrykt, Du lever uden Sands og Frygt, Og vil dig ei omvende, Thi maa Gud føre over dig En jammerfuld og græsselig Forstyrrelse og Ende.

7. Se, dog hvor det din Søster gik, Syndsikkre Kristendom! hun fik Den Del, du og skal finde, Saafremt du ei omvender dig, Og søger Naaden flittelig, At Bedrings Graad kan rinde. At skjæmte med vor Herres Ord, Betyder Hunger, Pest og Mord, Ja evig Helvedplage, Det staar kun paa oprigtig Bod, Hvor den er, der er Sagen god, Men ellers evig Plage.

Mel. Jesu, din søde Forening at smage.

Apostelen bad os i Hjertet at lege Glade for Herren med Salmer og Sang, Som, naar det sker af Guds Kjærligheds Hede, Ei lader det Tiden os falde for lang, Naar vi Guds Godhed af hin Verdens Kræfter Kjender hvad Gud os beredet har der, Skulde vi da ikke stræbe derefter, Flittig arbeide den Stund, vi er her.

2. Ak, hvilken Glæde, som Jesus udsiger, At han af Naade vil skjænke os, naar Vi hannem elske, i Fodsporet stiger, Skyr Ondt og udi det Gode fremgaar; Da er vor Fred og vor Fryd uden Ende, Og Ingen kan da forstyrre vor Ro, Naar vore Hjerter i Kjærlighed brænde Med vores Attraa hos Herren at bo.

3. Ja, det var Perlen, vor Frelsere lærte, Kjøbmanden søgte, og da han den fandt, Fyldtes med inderlig Glæde hans Hjerte, Saa at han agted' alt andet for Tant; Og for at eie den himmelske Gave, Solgte, fornægtet, opoffret han alt, Som han i Verden tilforn mon have, Kun for at tækkes den, ham havde kaldt.

4. O, kjendte alle det skjulte Klenodie, Som de erlange, der Verden forsmaa, Da vare ikke saa mange mismodig', Om de ei opnaa sin jordisk' Attraa; Mindre sig glæded' i kjøbelig' Lyster, Og denne Verdens forsængelig' Pragt, Om de betænke, hvad deraf de høster, Naar alt Nærværende blir ødelagt.

5. Uden det ene bestandige Gode: Gud og hans Kjærlighed, der ei forgaar, Som de, der beder, leder og tro'de, Smager i Sjælen, ja nyder og faar; O, hvo kan vel den Lykkalighed skjønne, Troende Sjæle opfyldes udaf? Guds Børns Frugter staa evigen grønne, Kjærligheds Kilder udvælde som Hav.

de, Som braſt for mig i Dødens Vé! Naar ſkal jeg dog de Øine ſe I evig Fryd og Glæde.

Om Nadverens Sakramente.

Mel. Herre Jeſu Kriſt, ſandt ꝛc.

No. 7. O Jeſu! du min Brudgom ſød, Som led for mig den bittre Død, Paa Korſets Træ min Synd du bar, Og al dens Straf borttaget har.

2. Jeg kommer til din Nadvere, Fordærvet ſlet af Syndens Vé, Ak, Jeſu kjær, forſkyd ei mig, Skjøndt jeg ſaa uren er for dig.

3. Du er vor Læge, Lys og Pris, Du er en Herre rig og vis, Du Salighedens Kildevæld, Og Bryllupsklædning for min Sjæl.

4. Thi beder jeg, o Jeſu! dig, Du i min Svaghed læge mig, Fra al Urenhed gjør mig ren, Og mig din Naades Kraft forlen.

5. Fordriv mit Hjertes mørke Art, Og Troens Lys lad brænde klart, Til Rigdom vend min Armod om, Mod Kjød og Blod til Hjælp mig kom.

6. At jeg den Himmelſpiſe ſand, Dig Jeſu, ſande Gud og Mand, Maa nyde i al Ydmyghed, Ei glemmende din Kjærlighed.

7. Driv fra mit Hjerte al Udyd, Og mig med Kjærlighed bepryd; Forlen mig Troens dyre Pant, Og alle Dyder i mig plant.

8. Giv mig alt godt i Sjæl og Liv, Hvad ſkade kan, bort fra mig driv, Kom i mit Hjerte, bo hos mig, At jeg blir evig et med dig.

9. At mine Fiender vige maa, Saavel de ſtore ſom de ſmaa, Det gode Forſæt du i mig Beſtyrke ville kraftelig.

10. Mit Levnet, Sæder, Pligt og Sind, Alt som du vil selv rette ind, Ak, lad mig leve her i Fred, I kristen Tro og Enighed.

11. Indtil du, Livsens Fyrste! mig I Himlen tager op til dig, At ved dit Bord jeg hisset maa En evig Fryd og Glæde faa.

Mel. Mit Hjerte, hvi grammer du dig.

No. 8. O Sjæl! hvor blev de gode Ord, Som Jesus fik Den Tid, du gik Nu sidst til Herrens Bord, Der du i Skriftestolen sad, Og om vor Herres Naade bad?

2. Da vilde du forbedre dig Af Hjertens Grund, Saa har din Mund Vel talet bristelig, Men med hvad Hjerte det er skeet, Er siden noksom kjendt og seet.

3. Det skidne Hjertes Hyklebod Er løsterig; Men List og Svig Gjør aldrig Sagen god, Det er at bade sig i Dynd, Og skjule kun sin Synd med Synd.

4. Du gaar saa ofte fræk og fri Ved Hylletrin Og Bønnens Skin Guds Naades Dør forbi, Og gjør ved din Forvovenhed Kun Gud i Himlen mere vred.

5. At sige hen i Veir og Vind De bare Ord, Til Herrens Bord At gaa med samme Sind, Den Altergang og Skriftemaal Gjør Hjertet haardt som Sten og Staal.

6. Din Banden, Vrede, Gjerrighed, Guds Ords Foragt, Din Stads og Pragt, Din Vellyst bliver ved, Dit Levnet slaar dig paa din Mund, Og viser Hjertets falske Grund.

7. At sige Herre! Herre! kan Ei her forslaa Men Hjertet maa Af den fordærvet Stand, Dit følesløse Sind maa hen, Og Jesus selv da ind igjen.

8. Spørg Hjertet, om det og har Lyst At skjæmte mer Med den som ser Hver Tanke i dit Bryst, Og stevner al din Kirkefag For Dommens store Skriftedag.

9. Græd for den Tid, som er forbi, Suk, raab og bed At Misgundhed Dig denne Gang vil fri, Og at ved Jesu Saar og Blod Din Skriftegang maa blive god.

10. Randsag dit Hjerte ret for Gud, Om og din Bod Har saadan Rod, At du som Jesu Brud Ei siger anden Trostab til, End den, du ogsaa holde vil.

11. Forny med Gud din Daabes Pagt Hver Dag og Tid, Til Kamp og Strid Mod Satans List og Magt. Hav, hvor du vandrer ud og ind, Guds Ord og Himmel i dit Sind.

12. For alting lad den blødig Sved, Den bittre Nød, Og haarde Død, Som Jesus for dig led, I Sjælen ret indprentet staa, Saa kan du smukt til Alters gaa.

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg til dig.

No. 9. Vil du til Herrens Alter gaa, Den Sag er høi og vigtig, Om ellers nogensinde maa Du handle her forsigtig, Prøv, om du er i saadan Stand, At du med Glæde komme kan, Den Sag maa vides rigtig.

2. Saa vid at den, som hidindtil I Verdens Skjød har sovet, Den Synden ei forlade vil, Som er saa ofte lovet, Og kommer dog til Herrens Bord, Han skyldig er i Jesu Mord, Hans Blod er paa hans Hoved.

3. Til Jesu Pine og Fortræd Vi alle Aarsag vare, Vor Synd var og i Flokken med Blandt Jesu Morderskare, Dog regnes det ham ikke til, Som Jesum sig tilegne vil, Han skal ei dertil svare.

4. Men den som vidste hvad han led, Hvad Jesus os fortjente, Den søde Himmel-Salighed, Og sig dog ei omvendte, Han bliver Jesu Banemand, Og maa betænke, hvad han kan For saadan Skyld forvente.

5. Man regner al den Skyld, som fra Det første er bedrevet, Hvad skrækkeligt om Sodoma Og Choræ Grav

er skrevet, Hvad er det alt at ligne mod, At Jesu Pine, Død og Blod Er saa foragtet blevet?

6. Det gjør de Kristnes Skyld saa stor, Det fylder Syndens Maade, Fordi man har Guds sande Ord Om Jesu Død og Naade, Og gjør sig dog saa flintehaard, At ingen Tale mer formaar, Fra Synden dem at raade.

7. Saa se, o sikkre Sjæl! hvordan Du her kan staa den Prøve, Vil du endnu, som du er van, Guds Helligdomme røve? Vil du da altid blive ved At komme frem saa ubered, Og Naadens Aand bedrøve?

8. Vil du da ei den Synd, du ved, Engang til Side sætte? Vil du den Pine, Jesus led, Evindelig forgjætte? Vil du ei kjende Naadens Tid, Men rei med al din Magt og Flid Guds store Godhed trætte.

9. Er det din Mening, at du vil Ei anderledes blive? Vil du kun idel Leg og Spil Med Jesu Marter drive? Vil du kun byde Munden frem Som Judas, den fortabte Lem, Og Satan Hjertet give?

10. Ak tænk, det er en farlig Sag, Sin Naades Tid at spilde, Saa kommer vist engang den Dag, At du saa gjerne vilde Fra Pinen være kvit og fri, Men da er Naadens Tid forbi, Din Klage er forspilde.

11. O, lad endnu dog dette Raab Dig denne Stund behage, Vend om med megen Suk og Graad, Din Ondskab at beklage, Som du har drevet hidindtil, Sna maa du tro, at Jesus vil Dig end til Naade tage.

12. Vaag op, hvi vil du, Synder, gaa Saaledes hen i Blinde? Det er den høie Tid du maa Dig dog engang besinde! Men ingen Raad jeg mere ved, Om Jesu store Kjærlighed Dig ei kan overvinde.

Paaskesalmer.

Mel. Alleneste Gud i Himmerig.

No. 10. I Kristne! reiser eder snart Af Syndens sikkre Leie, Den gamle Surdeis Leveart Aldeles ud at feie, En ny Dei fører Gud herind, Et nyt og rent usyret Sind, Som kan vor Gud behage.

2. Det er fornødent, at vi maa Ret Undersøgning gjøre, Hvordan vi her i Verden gaa, Og vores Levnet føre: En liden Surdei kan hun ei Forsyre let den ganske Dei Og hendes Sødhed dæmpe?

3. En syndig Gnist, hvoraf man ler, Og ikke strax vil kue, Kan sætte, som man ofte ser, Den hele Sjæl i Lue, Vort Paaskelam, vil Hjertets Grund Skal være renset, ren og sund Fra Syndens slemme Væsen.

4. Hvo Paaske rigtig holde vil, Og Paaskelammet æde, Maa tage bittre Urter til, Og Poenitentses Væde, At vi bli'r Synden kjed og gram, Da smage vi vort Paaskelam, Og Frugten af hans Pine.

5. Gid ingen da i Syndens Dei Og Ondskab Paaske æde, Om man endskjøndt paa Skalkheds Vei Var længe vant at træde; Men at langt mer ved Sandheds Brød Vor Paaskefest kan blive sød I Jesu Kraft og Glæde.

6. O Jesu! Paaskelam, forlen Os denne Paaskegave, At vi oprigtig hver og en Maa rene Hjerter have; Giv at dit Ord og rene Bud Al Surdei af hvert Hjerte ud Jo mer og mer maa feie.

Mel. Nu vel an, vær frist tilmode.

No. 11. Vil du have Paaskeglæde? Kjære Hjerte, hvad for en? Verden i det store Stræde Svinger op sin Palmegren, Men det er til syndig Sus Gjæstebud i Lysters Rus, Ilde at fordrive Tiden, Som saa kostbar er og liden.

2. Jesu Kristi sande Lemmer Har en anden Paaske-Skik, Verdens Lyst de gjerne glemmer, Og forbi affides gik, Jesus, alle Dyders Dyd, Han er deres Paaskefryd, Det kan vel vor Ve forsøde, At Guds Søn stod op fra Døde.

3. Det er søde Paaskekager, Det er Sjælens Honningbrød, Naar hun Himlens Ynde smager Udi Jesu Grav og Død, Ser, at Straffen er forbi, Ser, at hun er ganske fri, Ser, at hun skal Himlen eie, Saadan Mad kan Sjælen pleie.

4. Derfor smykker hun og pryder Hjertet til den høje Fest, Synden hjertelig fortryder, Flyr og hader den som Pest, Sænker sig i Jesu Grav, For at dø al Verden af, Vender lige Sindets Øie Til sin Jesum i det Høie.

5. Veien til den rette Glæde Falder gjennem Jesu Grav, Naar man Synden vil begræde, Dø de onde Lyster af: Veien hen til evigt Ve Er i Syndens Lyst at le, Verdens søde Paaskedage Bringer sure Helvedplage.

6. Vil du have Paaskeglæde? Spørger jeg endnu engang, Kom, din Jesu Grav at væde, At den Tid dig bliver trang, Da den brede Vei du gik Efter Verdens Lyst og Skik, Ønsker nu af Hjertets Varme Den Opstandne at omarme.

7. Bort, I Verdens onde Lyster! Det forbudne Træes Frugt, Den, som slige Grene ryster, Finder siden Dødens Lugt, Slanger snor sig der omkring, Giver dødelige Sting, Ælter Gift i Lysters Kager, Naar de allersødest' smager.

8. Verdens Samqvems Lyst og Gilde, Røver Sjælen al sin Sands, Hvo sin Himmel ei vil spilde, Vende sig fra hendes Glands; Søge deres Samlings Ro, Som i Andagt, Bøn og Tro, Verdens Kjærlighed begrave, Og kun ville Jesum have.

9. O, hvor liſlig er den Glæde, O, hvor ſalig er den Stund, Der er Jeſus ſelv tilſtede, Der har Glæden Fynd og Grund; Naar man til de Fromme gaar, Taler om hans Blod og Saar, Der er Goſens Lys og Glæde, Bort Ægyptens mørke Sæde.

10. Glæd dig, Sjæl! i ham alene, Som har Døden ødelagt, Svinger Seiers Palmegrene Ret af ganſke Sjælemagt, Bærer Krandſe ham imod, Som har vovet Liv og Blod For vor Salighed at vinde, Saadan Sei'r til evigt Minde.

11. Zion, tænk da tuſind Gange Paa vor Glædes ſtore Feſt, Alle Hjerter ſynge Sange Mod vor ſøde Paaſkegjæſt, Hver bedrøvet Sjæl gaa med, Her har Sorgen intet Sted, Alle takke, ſynge, ſige: Jeſus vandt os Himmerige.

Pintſeſalmer.

Mel. Jeſu ſøde Hukommelſe.

No. 12. Naar Guds Aand tager Hjertet ind, Og varmer op det kolde Sind, Da giver han ſtor Ro og Trøſt, Borttager al vor Sorg og Brøſt.

2. Han ſtyrker Troens ſvage Kraft, Han dæmper Syndens Rod og Saft, Sand Hjerterenhed ſkaffer han, Saa at vi Gud ret dyrke kan.

3. Et ſaadant Hjerte fyldes med Den rene Himmelkjærlighed; Thi flyder Kjærlighed og ud Mod Næſten efter Herrens Bud.

4. Paakommer Modgang, Sorg og Nød, Da gives Trøſt ved Aanden ſød, Han muntrer op det tunge Sind, Og dæmper Friſtelſernes Vind.

5. Med Sukke han for os fremſtaar, Naar vi at bede ei formaar, Han lærer os at bede ret, Og ſtyrker Hjertet, ſom er træt.

6. Saa kom da, Glædens Aand, til mig, Regjer og før mig hen til dig, Før mig til Gud og til hans Søn, At jeg faar Ærens Krone ſkjøn.

Mel. Vaag op, min Sjæl! med Pſalter.

No. 13. O Gud! giv Aand og Naade, At jeg i al min Vaade Mit Hjerte maa berede, Og ſaa med David bede.

2. Skab i mig et rent Hjerte, Ved Kriſti Blod og Smerte, To mig af mine Synder, Som jeg i mig befinder.

3. Ak, giv mig Aandens Gave, Lad mig i Hjertet have Samvittighedens Glæde, Og paa din Vei mig lede.

4. Forkaſt mig ei i Vrede, Min Synd vil jeg begræde, Beſtandig til dig raabe, Og altid paa dig haabe.

5. Tag ikke fra mig, Herre! Din Aand, ſom mig kan lære, Og paa din Sandheds Stige Opføre til dit Rige.

6. Trøſt mig med Hjælp i Kvide, Naar jeg ſkal Modgang lide, Driv fra mig alle Fiender, Frels mig med Magtens Hænder.

7. Din Aand mig i al Møie Frimodighed tilføie, Opholde mine Tanker Ved Troens faſte Anker.

8. O Herre! mig bønhøre, Lad mig med David gjøre Alt det, ſom dig behager, Indtil du mig optager.

Mel. Ak, Herre from.

No. 14. O, Hellig Aand Med Naadens Haand Mit kolde Hjerte røre, Udgyde dig Nu over mig! Til Andagt mig at føre.

2. Uden dig kan Slet ingen Mand Kriſtus en Herre kalde, Er ei dit Lys I Hjertets Hus, Da maa al Trøſt bortfalde.

3. Min Daabes Pagt Med Naadens Magt Fornye i mit Hjerte, Giv retvis Bod Ved Kriſti Blod, Løs mig af Syndens Smerte.

4. Den onde Aand Ved Syndens Baand Vil ſigte mig ſom Hvede; Imod hans Magt Tag mig iagt, Hjælp mig at tro og bede.

5. At ſtaa imod Mit Kjød og Blod, Som Aanden vil nedtrykke, Den onde Lyſt Udi mit Bryſt Af Kjærlighed udſlukke.

6. Ved Ordets Skin Regjer hvert Trin, Og til alt Godt mig drage, Bevar dit Barn Fra Syndens Garn, Og lad mig dig behage.

7. Dit Riges Sted Retfærdighed, Fred, Glæde i ſig haver, O ſøde Lugt! Giv mig din Frugt, De aandelige Gaver.

8. Giv Bønnens Flid, Giv god Tillid, Giv Kjærlighed og Naade, Giv Sjælero, Lad hos mig bo Taalmodighed i Vaade.

9. Er end hver Dag Fuld af Umag, Og haver mange Plager, O, vær min Trøſt I al min Brøſt, Hjælp, at jeg ei forſager.

10. Stor Usfelhed, Som jeg vel ved, Sig daglig hos mig finder, Din' Suk i mig Uſigelig Hjælp, at jeg overvinder.

11. Trøſt mig i Nød, Trøſt mig i Død, Naar jeg ſkal herfra vige, Bevar min Sjæl I Kriſto vel, Før mig til Ærens Rige.

12. Imidlertid I denne Strid Mig ſtadig hold til Ende, Lad aldrig mig Bedrøve dig, Og fra dit Ord mig vende.

13. O, Sandheds Aand! I alle Land Lad Herrens Ord udbredes, Ak, at det maa God Fremgang faa, Og Satans Magt nedtrædes.

14. Saa ſkal af mig Evindelig Dig Lov og Tak frem-

bæres, I Paradis Skal med ſtor Pris Din Godheds Rigdom æres.

Mel. Himlens Gud og Jordens Herre.

No. 15. Kom, o, kom, du Aand, ſom giver Aand og Naade, Lys og Kraft, Du, ſom Hjertet ret opliver, Sande Gud! lad Ordets Saft Trænge gjennem Sjæl og Sind, Og ret tage Hjertet ind.

2. Øs du ſelv i vore Tanker Visdom, Raad, Forſtand og Tugt, Saa vi aldrig fra dig vanker, Men la'er kjende Troens Frugt, Lad os ret din Sandhed ſe, Og flý al Vildfarelſe.

3. Vis os Dydens rette Veie, Tag al Anſtød af vor Sti, Lad os ſe og kjende nøje Alt det, ſom vi feile i; Lad vort Hjerte ſmertelig Føle Synden mindſte Svig.

4. Vidnesbyrd i Hjertet ſende, At vi er' Guds Eiendom, Som til ham os altid vende, Og naar Nød og Trængſel kom, Vis os, at Guds kjære Ris Er os gavnligt, gjør os vis.

5. Giv os Driſtighed at træde Frem til Faderen med Bøn; Suk ſelv i os, naar vi bede, Træd frem for os, Talsmand ſkjøn! Gud da hører os ved dig, Og vor Tillid ſtyrker ſig.

6. Skulde Utaal Hjertet trænge, At i Nød vi raabe ſaa: Ak, o gode Gud! hvorlænge? O, indfind dig da med Raad, Stil vor Sjæl igjen til Ro, Giv Taalmodighed og Tro.

7. O, du Aand med Kraft og Styrke, Som fornye kan vort Sind, Giv os Kraft dig ret at dyrke, Og naar Satan blæſer ind Friſtelſernes ſtærke Veir, Skjænk os Vaaben, giv os Sei'r.

8. Lad vor Tro for alting blive Faſt imod hans Pile-

ſkud, Alt hvad den vil fra os rive, Hindre ſelv, o ſtærke Gud! Ja i al Slags Friſtelſe, Lad dit Ord ſin Kraft bete.

9. Naar ved Døden vi ſkal ſkilles Fra det Dødens Legeme, Som vi bær', lad Aanden ſtilles Ved den Trøſt, at Englene Føre den til Fryd og Fred I en ſalig Evighed.

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

No. 16. Guddoms Straale, Himmel-Lue, Store Gud og Naadens Aand! Værdes dog min Nød at ſkue, Som vil tage Overhaand, Lad din Kraft mig Styrke give, Og min matte Sjæl oplive.

2. Troen, Visdom, Lys i Mørke, Trøſt i Trængſels mørke Stand, Dette jo din Guddoms Styrke Os alene give kan, Og kun derved kan vi lære, Kriſtum ret at ſe og ære.

3. Dyre Lærer, Herrens Finger, Skriv dit eget milde Sind I min Sjæl, ſom jeg dig bringer Til et evigt Offer ind, Lad din Kraft mig ſtedſe røre, Hvad du vil, at jeg ſkal gjøre.

4. Lad din Ild min Sjæl antænde, Smelte Hjertets Sne og Is, At jeg Dag og Nat kan brænde I min Jeſu Lov og Pris, Sæt min Aand i Troens Lue, Synden ret med Magt at kue.

5. Lad din Salve i mig flyde, Vi mig til dit Tempel ind, Lad min Sjæl i dig ſig fryde, Hav din Himmel i mit Sind, Giv mig Styrke til at krige, Før mig ſaa til Himmerige.

Mel. Nu vel an, var friſt tilmode.

No. 17. O du Sjælens ſtørſte Glæde, Alle Frommes Kraft og Liv, Som i Vel- og Veſtands-Sæde Er vor bedſte Tidsfordriv, O du ſøde Helligaand, Som med din den

stærke Haand Holder hele Verdens Rige; Hør dog, hvad jeg nu vil sige!

2. Faderens og Sønnens Gave, Som ei Verden give kan, Verden, naar jeg dig maa have, Den ei agtes for et Gran, Overgiv dig, kom til mig, Kom til Hjertet, som du dig Til dit Tempel før udvalgte, Og da først ved Navn mig kaldte.

3. Fra Guds Thrones høie Sæde, Som en Regn du øses ned, Faderens og Sønnens Glæde Regner paa Guds Kristenhed, Kom! du, som saa gjerne est Alle Frommes daglig Gjæst, Kom, og lad mit Hjerte finde Naadens Flod deri at rinde.

4. Du har Visdom uden Lige, Kjender hver en Draabe Vand, Hvert et Støv i Verdens Rige, Intet for dig skjules kan, Nu du kjender grant og ser, Alt, hvad mig i Verden sker, Lad din Visdom mig da lære, Hvordan jeg for Gud skal være.

5. Du er hellig, bliver funden, Hvor man elsker Synden ei, Du er ei med dem forbunden, Som vil gaa den brede Vei; Rens, o søde Naadeskat, Hjertets Grund saaledes, at Udi Tanker, Ord og Gader, Intet findes, som du hader.

6. Du er from og mild af Hjerte, Som et Lam i Sind og Mod, Lindrer gjerne vores Smerte, Mod os Onde mild og god, Ak, forlad og giv mig ind Saadan Fromhed i mit Sind, At jeg kan i Aandens Brynde Ogsaa mine Fiender ynde.

7. Hug mig ikke op fra Rode, For det Onde, jeg har gjort, Saa er jeg ret vel tilmode, Naar du mig ei kaster bort, Gjør mig til din egen Skat, Og hvad jeg har efterladt, Ved din Naade skal herefter, Rettes op af alle Kræfter.

8. Jeg da herved plat afsiger Alt det, som er dig imod;

Viger alle Synder, viger, Jeg er Guds med Liv og Blod, Vær forbandet mer og mer Alt, hvad Satan gjerne ſer, Bort, I ſkidne Syndens Veie, Gud ſkal ene Hjertet eie.

9. Kun alene at din Naade Gjør mig ret fra Synden fri, Hjælper mig min Gang at raade Paa den trange Livets Sti. Bryd det onde Kjødets Sind, Kaſt det bort i Veir og Vind, Lad mig Satan aldrig blinde, Gjør mig ny i mine Sinde.

10. Vær min Hjælp, hvad mig begegner, Naar jeg ſynker, vær min Stav, Favn mig, naar jeg dør og blegner, Naar jeg ligger, vær min Grav, Og naar jeg igjen opſtaar, O ſaa hjælp mig, at jeg gaar Ind i Himlens Sal og Sæde, Evig blandt dit Tal i Glæde.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

No. 18. Kom Helligaand, kom hjertemild, Optænd mit Hjerte med din Ild, At den i mig forbrænde maa Al Verdens Kjærlighed ſom Straa, Sæt Sjælen i en Himmelbrand, Som aldrig mere dæmpes kan.

2. Oplys mig ret, du Sandheds Skin, At jeg kan gjøre visſe Trin, Tag du mit Hjerte ſaa iagt, At ingen fremmed Ild faar Magt, Din Guddoms Dug forfriſke mig, Saa blomſtrer Sjælen yndelig.

3. Kom, dyre Balſom! gjør mig ſund Fra Syndens Gift i Hjertets Grund, Mig med din Naade gjennemblød, Og al min Ve og Suk forſød, Kom, Sjælens ſøde Paradis! Og mig med Livets Frugt beſpis.

4. Kom, kom, du allerbedſte Trøſt! Saa er jeg fri fra Verdens Lyſt, Kom du, ſom alt at give har, Opliv mit Sind, min Vei gjør klar, Min Villie og min Forſtand Opfyld med Naadens Lys og Brand.

5. Giv, at jeg ſom et tro Guds Barn Maa fly fra Syndens Dynd og Skarn, Med Helligheb beklæd mit

Sind, Saa glad jeg følger Jesu Trin, At Himlen er mit Øiemed, Og Veien er Bestandighed.

6. Giv mig den Styrke, at jeg gjør Din Villie, som det sig bør, Lad Visdom din mig lære det, Fra Ondt at skille Godt og Ret, Og hvad du lærer min Forstand, Jeg baade gjøre vil og kan.

7. Kys Sjælen, og gyd derved ind Din Visdoms Strømme i mit Sind, At jeg i sand Oprigtighed Mig øver i din Kjærlighed, Ei ene det hos andre se, Men at det af mig selv maa ske.

8. O store Gud! du haver Magt, Giv du mig ogsaa Liv og Kraft, Lad din den søde Naades Trøst I Sjælen skabe hellig Lyst, Hvad er det Gode himmelsødt! Ja uden dig er alting dødt.

9. Du Livets Strøm, klar som Krystal, Der fylder Himlens Frydesal, Lad Naadens søde Kildevæld Igjennembløde al min Sjæl, Hvo dig kan faa, har ingen Nød, Hvo dig ei faar, er mer end død.

10. O Jesu, som med Mund og Haand Har lovet mig din Helligaand, Naar Synden gjør mig Sorg og Ve, Da opfyld din Forjættelse, Og gyd ham dybt i Hjertet ind, Saa renses mit urene Sind.

Paa Johannes den Døberes Dag.

Mel. Kristus kom selv til Jordans Flod.

No. 19. O syndig Flok! hvo er det, som I Ørken paa dig kalder? Giv Agt derpaa, og tænk dig om, Før du for Døden falder, Vend om, vend om fra Verdens Sind, Din syndig Lyst at bryde, Saa sandt du vil i Himlen ind, Og evig Glæde nyde, Lad Bedringstaarer flyde.

2. Hans Røst endnu som Tordenbrand, Den sikkre Hob skal skrække, Den lyner ind i Syndens Stand, Den

døde Flok at vække, Vend om, saa skal du Naade faa, Saa vil Gud dig antage, Saa skal dig Syndens Nat forgaa, Og Troen Lys opdage, Saa skal du Livet smage.

3. Og ligger det paa Hjertet svart, Hvad I har handlet ilde, Saa skynder eder, kommer snart Til Naadens søde Kilde, Guds Lam er her, som ene bar Den ganske Verdens Synder, At al hans Sag er god og klar, Som sig til ham kun skynder, Hans Ord det klart forkynder.

4. Saa vend da om i samme Stund, Og giv din Gud dog Ære, Begræd din Synd af Hjertets Grund, Da vil han naadig være, Ja, hvor livsalig, mild og blid, Vil han din Sjæl annamme! Men skynd dig snart i Naadens Tid, Thi bruges ei den samme, Guds Dom dig haardt vil ramme.

Paa St. Michels Dag.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

No. 20. Du, Djævel! skal den Glæde ei Af Jesu Lemmer høre, At du dem til din falske Vei Fra Jesum skulde føre, Gud var dig ikke nok, Du med din sorte Flok, Din Løgn og Egenhed Dig fra vor Herre sled, Men vi vil hos ham blive.

2. Du, o du mordforgiftig' Aand! Som mange Engleskarer Har koblet ind i dine Baand, Og sorte Affaldssnarer, Du drog dem listig ind I dit forvendte Sind, Fra deres Fyrstemagt Til Skjændsel og Foragt, Fra Lyset du forstødte.

3. Os arme Mennesker du har Med Syndens Lænker bundet, Og alt det Gode, i os var, Er derved plat forsvundet. Al Jammer, Ve og Skam, Det er dit eget Kram, Af Sæden, du har strø'd, Er Verdens Synd og Død, Du er al Ondskabs Kilde.

4. Den Jammer blev os mer end stor, Den Synd, som du har stiftet, At alle Folk paa denne Jord Er derved plat forgiftet; Det arme Hjerte, som Var Herrens Helligdom, Der slaar du op dit Telt, Der ligger du til Feldt Mod Gud og alt hans Rige.

5. Skjøndt du nu havde os i Aag, Hvoraf al Verden trykkes, Da skal dit snilde Anslag dog Dig aldrig mere lykkes, Dit Raad, der var saa stort, Har Gud tilintetgjort, Er du end snild og klog, Her har vi Skriftens Bog, Den gjør os dig for kloge.

6. Du bruger baade Magt og Svig, Snart viser dine Tænder, Snart er du Lysets Engel lig, For dem, dig ikke kjender, Du strækker os med Nød, Synd, Helvede og Død, Snart er du sav'r og fin, Og skjænker søden Vin Af Verdens Lyst og Glæde.

7. Men Gud ved Ordets klare Glands Oplyser vore Sinde, At du vort arme Sind og Sands Ei mere skal forblinde, Guds Ord vi har dertil, Som vi og følge vil, At lyses til et Sted, Hvor du os skal i Fred Til evig Tid vel lade.

8. De Fodspor af din Løvefod Vi alt for mange kjender, Vi ved saavel dit bittre Mod, Hvor sledst du dig end vender; Dit søde Venskabs Smil Er Dødens visse Pil, Du lover store Ting, Men giver Dødens Sting, Og evig Helvedplager.

9. Vor Jesus over os nu staar, Og Fred og Frelse lyser, Trods! at du rører os et Haar, Hvor heftig du end fnyser, Thi Jesus har nedlagt Dit Herredom og Magt, Prøv al den Kunst du veed, Vor Jesus slaar dig ned Med al din List og Vælde.

10. Tag med dig al din Helvedsværm, Og slaa til begge Sider, Med os er Herrens stærke Arm, Vor Jesus

for os ſtrider; Han forandrer vort Sind, Og tager Hjertet ind, Den Del, du ſtoler paa, Vort Hjertes mørke Vraa Oplyſer han med Naade.

11. Er nogen tryg paa Syndens Vei, Ham kan du overvinde, Ham kan du gjøre lad og fei, Ham tage faſt og binde; Hvo Verden end har kjær, Maa falde for dit Sværd, Den dovne Kriſtenflok, Som ei vil ſtride nok, Den kan du let beſtrikke.

12. Men hvo, der følger friſt og fri, Som Ordet ham ledſager, Og altid ad den ſnevre Sti, Fra Verdens Lyſter drager, I Troen trofaſt ſtaar, Den falſke Lyſt forſmaar, Og al ſin Agt har ſat Til Himlen Dag og Nat, Den ſkal du ei forføre.

13. O Jeſu! ſom er kommen at Forſtyrre Satans-Rige, Hjælp, at vi aldrig Dag og Nat Fra Ordets Veie vige, Og gjør os alle fri Fra Satans Tyranni, Bær hos os, hvor vi gaa, Staa med os, naar vi ſlaa, Og lad os altid vinde.

Allehelgens Dag.

Mel. Nu velan, vær friſt tilmode.

No. 21. Kom af Jeſu Mund at lære, Kommer hvo ſom lære kan, Hvo der ſande Kriſtne ere, Og i ret lykſalig Stand: De bekjende Gud med Mund, Tro det faſt af Hjertets Grund, Og tillige ſig beſtræbe Godt at gjøre, mens de leve.

2. Salig' er' de, ſig ydmyge, Fattige i Mod og Aand, Paa ſlet ingen Gaver bygge, Men paa Herrens Hjælpehaand, Takke hannem idelig, Deres bliver Himmerig, Hisſet Gud vil dem ophøie, Som ſig her for ham nedbøie.

3. Salig' er' de, ſom her ſmage Aandelig Bedrøvelſe, De, ſom ſukke og beklage Deres Mod og Andres Ve, De,

som sorrigfulde gaa, Tidt for Gud med Taarer staa, Dennem vil han Trøst i Live, Hisset evig Glæde give.

4. Salig' er' de, som bevare En sagtmodig stille Aand, Ei med Heftighed opfare, Viger gjerne for hver Mand, De, med Hævn ei bryde ud, Men sin Sag befale Gud, Herren frelser dem af Kvide, At de Landet maa besidde.

5. Salig' er' de, Hunger bære Efter den Retfærdighed, Som for Gud kan gyldig være, Og tillige lader se, At de udi al sin Vei, Vold og Uret elske ei, Men det Gode og det Rette: Gud skal deres Sjæle mætte.

6. Salig' er' de, sig forbarme Over deres Næstes Nød, Viser Mildhed mod de Arme, Beder for dem, som Gud bød, De, som hjælpe vil med Raad, Og, naar muligt er, med Daad, Dennem skal vist Hjælpen sendes Og Barmhjertighed tilvendes.

7. Salig' er' de, stedse tragter Efter Hjertets Renlighed, Udi Gjerning, Ord og Tagter Elske Tugt og Renlighed; De, som ei i deres Bryst Føde den urene Lyst, Men alvorlig derfra vige, Skulle se Gud i sit Rige.

8. Salig' ere de, som gjøre Fred, og stræbe al sin Tid Paa, at de kan Alt udføre Uden Vrede, Had og Strid; De, som altid er bered, At befordre Enighed, Selv er fredelig mod Alle: Dem skal man Guds Børn kalde.

9. Salige de ogsaa ere, Som for Kristi Sandhed her Lide Trængsel og Vanære, Naar de selv uskyldig er', Gaar end Korsets Jammersstaal Over med sit Grædemaal, Hisset for Guds Himmelthrone Skal de synge Glædetone.

10. Gud regjere da, jeg beder, Her mit Levnet altid vel, At jeg i de Saligheder Af din Naade finder Del, Giv mig og et ydmygt Sind, Suk for dig at føre ind, Lad mig og sagtmodig være, Og Retfærdighed frembære.

11. At jeg hjælper dem, som lide, Holder Hjertet al-

tid purt, Og forliger dem, som stride; Vakler ei, naar det ser surt; Fader! hjælp, og hør min Bøn, At jeg tror paa din Søn, Lad din Helligaand mig føre, Gode Gjerninger at gjøre.

No. 22. Helligste Jesu, du Renheds Kilde! Al Saligheds og Naadens Fylde! Du mer end Solen ren og skjær! Al Glands, som er hos Cherubimer, Og Salighed i Seraphimer, Mod din som Mørkheds Taage er; Et Mønster er du mig, Ak, dan mig efter dig, Min Jehova! O Jesu kjær! Gjør mig dog her Og hellig, som du hellig er.

2. O, stille Jesu, som din Villie Holdt sig for Fad'rens Villie stille, Og indtil Døden lydde ham, Lad mig dog ogsaa vorde dydig, Som et umyndigt Barn dig lydig, Og sindet efter dig, Guds Lam! Tag Hjertet ganske ind, Gjør Attraa, Sjæl og Sind Taus og stille! O Jesu kjær! Hjælp, at jeg her I sønlig Aand dig lydig er.

3. Aarvaagne Jesu! uden Slummer, Med megen Møie, Strid og Kummer Dit Øie for os Omhu bar; Hver Dag du lærde, lægde, lidde, Hver Nat du for os bad og stridde; Din Bøn til Gud din Hvile var; Mig og aarvaagen gjør, At jeg maa som jeg bør, Vaage, bede; O Jesu kjær! Giv, at jeg her, I Aanden stedse aarvaagen er.

4. Naadigste Jesu! ak, hvor herlig Er dog din Naade, og hvor kjærlig Er du mod Uven og mod Ven! Din Soles Lys for Alle skinner, Din frugtbar' Regn paa alle rinder, Skjøndt de ei takke dig igjen, Min Jesu! lær og mig At jeg i Godhed dig Maa paaslægte! O Jesu kjær! Giv, at jeg her, Som du mod alle kjærlig er.

5. Du, fromme Jesu! blev forhaanet, Og ei for Had og Spot forskaanet, Lod dog ei Hevn og Vrede se; Hvem kan dit sagte Mod udsige, Som ikkun for din Faders Ri-

ge Og Hus sig nidkjær vilde te? Min Jesu! prent mig ind Et sagte nidkjært Sind For din Ære; O Jesu kjær! Giv at jeg her, Som du from og sagtmodig er.

6. Saligste Jesu! hvad for Smerte Stod du ei ud med taaligt Hjerte Udi din dybe Redrighed? Naar du blev pint og kvælet ilde, Saa taug du, Guds Lam! ganske stille Holdt dig i Fad'rens Lydighed; Bind, Jesu, ved din Aand Mig og med slige Baand, Naar jeg lider; O Jesu kjær! Hjælp, at jeg her Altid, som du, taalmodig er.

7. Du, Ærens Konge! kom herneder, Ei for at søge egen Hæder; Nei, du fornedred' dig i Alt; I ingen Ting du dig ophøi'de, Men dybt i Ydmyghed nedbøi'de, Tog paa en ringe Træls Gestalt, O, slaa min Hovmod ned, Og giv mig Ydmyghed Ved din Naade! O Jesu kjær! Giv at jeg her, Som du af Hjertet ydmyg er.

8. O kydske Jesu! Renheds Kilde, Som os et Mønster give vilde, End frem for Adams Renheds Stand, I Sjæl og Lemmer, Sind og Sæder, I Øiesyn, Ord, Gang og Klæder Regjerte Hellighedens Aand. O, min Immanuel! Gjør og mit Liv og Sjæl, Kydsk og hellig, Lad, Jesu kjær! Mig blive værd, At ligne dig i Kydskhed her.

9. Rigeste Jesu! du med ringe Din Tørst og Hunger kunde tvinge, Og blev af ganske lidet mæt; Den Lyst, dit Hjerte kunde røre, Var Fad'rens Villie at fuldføre, Det var din Mad, din bedste Ret, Vend, søde Sjæleven! Min Hunger til dig hen, Sjælens Manna! Lær, Jesu kjær! Mig det især, Naar jeg dig har, at nøies her.

10. Nu, hjerte Jesu! kom, velsigne Mit Hjerte, lad i Alt mig ligne Din Hellighed, dit Billede, Din Aand og Kraft mig saa regjere, At jeg maa Troens Frugter bære, Og mig dit Rige værd bete; O Jesu! drag du mig

Alt nær og mer til dig, Sjælens Konge! Kom! i mig bo,
Og lad min Tro I dig nu finde evig Ro.

Om Guds Naadevalg og Forskydelse, Ophold, Forsyn og Guds Ords Kald.

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

No. 23. Milde Gud! mit Hjerte tager Sig den Frihed ind at se I dit Riges dybe Sager, Lad det med din Villie ske; Send en liden Glands herned Af din store Kjærlighed, At mit svage Troes Øie Skrækkes ei for Himlens Høie.

2. Aldrig kan jeg nokſom skatte Din Forbarmelse, som har kunnet saadan Slutning satte, Verden, som din Fiende var, Det fordømte Adams Kjøn Ved din egen kjære Søn, Ved hans Død at frelse lade Udaf den forvoldte Skade.

3. O, en Slutning uden Lige! Kjærlighedens Fylde skjøn, At Gud vil til Jorden stige, For at frelse Adams Kjøn! Sønnen i Guds eget Skjød Gives hen til Dom og Død, Dem fra Satans Magt at drage, Som hans Naade imodtage.

4. Derfor har du, vise Fader! Saadan rigtig Orden sat, Hvo sig den befalde lader, Faar din Naades store Skat, Hvo paa Sønnen tror og vil Ham af Hjertet høre til, Aldrig han fortabt skal blive, Ham vil Jesus Himlen give.

5. Billig er du og at tænde Denne Tro i Alles Sind, Alle Hjerter skulde brænde, Lod man kun din Aand derind, Vilde man kun kjende, hvor Intet Godt i Hjertet bor, Og til Naadens Throne ile, O, hvad fandt man da for Hvile?

6. Dem du nu har se't at ville Gjøre her i Tiden Bod, Aandens Virkning ikke spilde, Men sig to i Lammets Blod, Dennem har du og udvalgt, Og til Lammets Bryl-

lup talt, Naar de tro til Døden blive, Vil du dennem Kronen give.

7. Du har ingen villet skyde Hen fra Naadens søde Stand, Hvo dig nu da ei vil lyde, Derfor selv sig takke kan; Tror man ikke paa din Søn, Faar man Helvede til Løn; Mod din Kjærlighed at stride, Det forvolder evig Kvide.

8. Din retfærdige Regjering Ærer jeg i Ydmyghed, Som din Englekors Forening Aldrig nok at prise ved; Troen kan vel se derind, Men Fornuften er for blind Til i mindste Grad at kunne Denne høie Sag udgrunde.

9. Sank, min Sjæl, da alle Kræfter, Til et himmelsindet Sind, At mit ganske Levnet efter Himmerige rettes ind, Til at skikke mig i Alt, Som en Sjæl, der er udvalgt, Hele Verden at fornægte, Altid Jesum at paaslægte.

10. Lad mig se mit Navn med Ære Skrevet ind i Livets Bog, O, saa vil jeg gjerne være, Hvor du vil, i hvad for Krog, Og er vist forsikret paa, At mig ingen Ting skal faa Fra min søde Jesu reven, Jeg er alt i Himlen skreven.

Mel. Jeg vil din Pris udsjunge.

No. 24. Saa skal da Mammon vige Og Verdens Trældoms Stand, Vor Jesu Naades Rige Det aldrig lide kan, Hvad skal Afguderi Paa Verdens Sand at bygge, I Jesu Kirkes Skygge? Nei, Naaden gjør os fri.

2. Lad spørge den, som ikke Guds søde Naade ser, Hvad skal jeg æde, drikke, Hvem vil mig klæde mer? Vil Hedninger end gaa Med Verden sig at kvæle, Saa bør oplyste Sjæle Dog bedre det forstaa.

3. O, hvilken Skam at løbe Fra Gud, som dyre lod Os Helvedslaver kjøbe Med Jesu eget Blod, Og give sig heni Den haarde Verdens Plage, At ofre sine Dage Til evigt Slaveri.

4. Vil man ei andet have End Verden til sin Skat,
Saa er man jo en Slave I Trældom Dag og Nat,
Før man kan noget faa, Og er det lidet vunden,
Med Frygt er Sjælen bunden, At det igjen skal gaa.

5. Det værste er, at slige, Det Skriften vidner klart,
I søde Himmerige Har ingen Del og Part, De gaa den brede Vei, Og vil i Himlen havne,
Naar de skal Verden savne, Men Jesus siger: Nei.

6. Nei aldrig tør du tænke, Som Jesus har forladt,
At Gud dig der vil skjænke Den store Himmelskat, Er Verden dig saa skjøn Og Himlen dig saa liden,
Saa tag tiltakke siden Med Helvede til Løn.

7. Saa prøv dig nu i Grunden, Om du ei Verden har I Hjertet, Gud i Munden, Dermed er Sagen klar,
Som Hykleren er van, Paa Mammon kun at haabe,
Paa Gud sig dog beraabe, Det gaar umulig an.

8. Vil du det trolig mene, Din Gud at tjene her,
Saa være han alene Dig over alting kjær! Men er dig Verden stor, Og skjøn i dine Tanker,
Saa har du mist dit Anker, Og seiler uden Ror.

9. I ret oplyste Sinde, Som Jesus har udvalgt,
Som kjende, søge, finde I eders Jesum Alt, Forsmaa som Støv og Sand Al Verdens Gods og Evne,
Som ei er værd at nævne Mod eders Herrestand.

10. Thi, har I Gud til Fader, Han er at lide paa,
Saa glædes kun, og lader Al Verdens Kummer gaa,
Hvad skal unyttig Sorg Om Næring tungt at spørge,
Saa længe Gud vil sørge, Og være eders Borg.

11. Er Himlens Slot vort eget, Gud selv, og hvad han har,
Da er det mer end Meget, Ja, Sagen er for klar At kunne tvivle paa, Og om vor Lives Næring,
Saa kort en Reises Tæring Er hos vor Gud at faa.

12. Kom hid, I fromme Hjerter, Og sænker eder ned
Med alle eders Smerter I Jesu Kjærlighed, Du Guds
udvalgte Flok, Stræb kun af alle Kræfter, At følge Jesum
efter, Saa har og faar du nok.

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Kriſt.

Nr. 25. O Gud! Fornuften fatter ei Dit Forſyns ſkjulte Naade, Din ubegribelige Vei Og underlige Maade At føre dine Helgen paa, At bære og ledſage Alle Dage, Og altid med dem ſtaa, Helſt naar de findes ſvage.

2. Naar du os vil ophøie, maa Vi først til Jorden ſegne, Naar vi dit Naadeſkin ſkal faa, Saa lader du det regne, Du tager os vor Fordel hen, Naar du os rig vil gjøre, For at føre Vor Sjæl til dig igen, Og dine Bud at høre.

3. Du lader os med Helved-Frygt I vore Synder plages, At Naaden ret kan blive ſøgt, Og deſto bedre ſmages, Du truer da med Nød og Død, Naar du os vil oplive, Trøſten give, Der er langt mere ſød, End nogen kan beſkrive.

4. Og naar vi da din Kjærlighed Og milde Hjerte finde, At mange Glædetaarer ned Af vore Øine rinde, Naar den afvendte Sjæl igjen I Jeſu Skjød kan havne, Ham at favne, Saa ſvinder Verden hen Som Drømme, Røg og Avne.

5. Du fører os i Kamp og Strid Mod Satans hele Skare; Vi ſynes tidt i ſaadan Tid I alt for ſtor en Fare, Da lære vi i ſaadan Nød, Vor Afmagt ret at kjende, Til dig vende, At efter Seier ſød Vi faſt kan ſtaa til Ende.

6. I ſaadan Kamp vi føres ind Til vores egen Nytte, I Gud et uforandret Sind At faa til Del og Bytte, Naar vi vor Jammer, Synd og Nød Ved Aanden ſaa bekrige, At de vige, Det bringer Kjødet Død, Men Aandens Kræfter ſtige.

døde Flok at vække, Vend om, saa skal du Naade faa, Saa vil Gud dig antage, Saa skal dig Syndens Nat forgaa, Og Troen Lys opdage, Saa skal du Livet smage.

3. Og ligger det paa Hjertet svart, Hvad I har handlet ilde, Saa skynder eder, kommer snart Til Naadens søde Kilde, Guds Lam er her, som ene bar Den ganske Verdens Synder, At al hans Sag er god og klar, Som sig til ham kun skynder, Hans Ord det klart forkynder.

4. Saa vend da om i samme Stund, Og giv din Gud dog Ære, Begræd din Synd af Hjertets Grund, Da vil han naadig være, Ja, hvor livsalig, mild og blid, Vil han din Sjæl annamme! Men skynd dig snart i Naadens Tid, Thi bruges ei den samme, Guds Dom dig haardt vil ramme.

Paa St. Michels Dag.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

No. 20. Du, Djævel! skal den Glæde ei Af Jesu Lemmer høre, At du dem til din falske Vei Fra Jesum skulde føre, Gud var dig ikke nok, Du med din sorte Flok, Din Løgn og Egenhed Dig fra vor Herre sled, Men vi vil hos ham blive.

2. Du, o du mordforgiftig' Aand! Som mange Engleskarer Har koblet ind i dine Baand, Og sorte Affaldssnarer, Du drog dem listig ind I dit forvendte Sind, Fra deres Fyrstemagt Til Skjændsel og Foragt, Fra Lyset du forstødte.

3. Os arme Mennesker du har Med Syndens Lænker bundet, Og alt det Gode, i os var, Er derved plat forsvundet. Al Jammer, Ve og Skam, Det er dit eget Kram, Af Sæden, du har strø'd, Er Verdens Synd og Død, Du er al Ondskabs Kilde.

4. Den Jammer blev os mer end stor, Den Synd, som du har stiftet, At alle Folk paa denne Jord Er derved plat forgiftet; Det arme Hjerte, som Var Herrens Helligdom, Der slaar du op dit Telt, Der ligger du til Feldt Mod Gud og alt hans Rige.

5. Skjøndt du nu havde os i Aag, Hvoraf al Verden trykkes, Da skal dit snilde Anslag dog Dig aldrig mere lykkes, Dit Raad, der var saa stort, Har Gud tilintetgjort, Er du end snild og klog, Her har vi Skriftens Bog, Den gjør os dig for kloge.

6. Du bruger baade Magt og Svig, Snart viser dine Tænder, Snart er du Lysets Engel lig, For dem, dig ikke kjender, Du strækker os med Nød, Synd, Helvede og Død, Snart er du sav'r og fin, Og skjænker søden Vin Af Verdens Lyst og Glæde.

7. Men Gud ved Ordets klare Glands Oplyser vore Sinde, At du vort arme Sind og Sands Ei mere skal forblinde, Guds Ord vi har dertil, Som vi og følge vil, At lyses til et Sted, Hvor du os skal i Fred Til evig Tid vel lade.

8. De Fodspor af din Løvefod Vi alt for mange kjender, Vi ved saavel dit bittre Mod, Hvor sledsk du dig end vender; Dit søde Venskabs Smil Er Dødens visse Pil, Du lover store Ting, Men giver Dødens Sting, Og evig Helvedplager.

9. Vor Jesus over os nu staar, Og Fred og Frelse lyser, Trods! at du rører os et Haar, Hvor heftig du end fnyser, Thi Jesus har nedlagt Dit Herredom og Magt, Prøv al den Kunst du veed, Vor Jesus slaar dig ned Med al din List og Vælde.

10. Tag med dig al din Helvedsværm, Og slaa til begge Sider, Med os er Herrens stærke Arm, Vor Jesus

for os strider; Han forandrer vort Sind, Og tager Hjertet ind, Den Del, du stoler paa, Vort Hjertes mørke Vraa Oplyser han med Naade.

11. Er nogen tryg paa Syndens Vei, Ham kan du overvinde, Ham kan du gjøre lad og fei, Ham tage fast og binde; Hvo Verden end har kjær, Maa falde for dit Sværd, Den dovne Kristenflok, Som ei vil stride nok, Den kan du let bestrikke.

12. Men hvo, der følger frist og fri, Som Ordet ham ledsager, Og altid ad den snevre Sti, Fra Verdens Lyster drager, I Troen trofast staar, Den falske Lyst forsmaar, Og al sin Agt har sat Til Himlen Dag og Nat, Den skal du ei forføre.

13. O Jesu! som er kommen at Forstyrre Satans Rige, Hjælp, at vi aldrig Dag og Nat Fra Ordets Veie vige, Og gjør os alle fri Fra Satans Tyranni, Vær hos os, hvor vi gaa, Staa med os, naar vi slaa, Og lad os altid vinde.

Allehelgens Dag.

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

No. 21. Kom af Jesu Mund at lære, Kommer hvo som lære kan, Hvo der sande Kristne ere, Og i ret lyksalig Stand: De bekjende Gud med Mund, Tro det fast af Hjertets Grund, Og tillige sig bestræbe Godt at gjøre, mens de leve.

2. Salig' er' de, sig ydmyge, Fattige i Mod og Aand, Paa slet ingen Gaver bygge, Men paa Herrens Hjælpehaand, Takke hannem idelig, Deres bliver Himmerig, Hissæt Gud vil dem ophøie, Som sig her for ham nedbøie.

3. Salig' er' de, som her smage Aandelig Bedrøvelse, De, som sukke og beklage Deres Mod og Andres Ve, De,

som sorrigfulde gaa, Tidt for Gud med Taarer staa, Dennem vil han Trøst i Live, Hisset evig Glæde give.

4. Salig' er' de, som bevare En sagtmodig stille Aand, Ei med Heftighed opfare, Viger gjerne for hver Mand, De, med Hævn ei bryde ud, Men sin Sag befale Gud, Herren frelser dem af Kvide, At de Landet maa besidde.

5. Salig' er' de, Hunger bære Efter den Retfærdighed, Som for Gud kan gyldig være, Og tillige lader se, At de udi al sin Vei, Vold og Uret elske ei, Men det Gode og det Rette: Gud skal deres Sjæle mætte.

6. Salig' er' de, sig forbarme Over deres Næstes Nød, Viser Mildhed mod de Arme, Beder for dem, som Gud bød, De, som hjælpe vil med Raad, Og, naar muligt er, med Daad, Dennem skal vist Hjælpen sendes Og Barmhjertighed tilvendes.

7. Salig' er' de, stedse tragter Efter Hjertets Renlighed, Ubi Gjerning, Ord og Fagter Elske Tugt og Renlighed; De, som ei i deres Bryst Føde den urene Lyst, Men alvorlig derfra vige, Skulle se Gud i sit Rige.

8. Salig' ere de, som gjøre Fred, og stræbe al sin Tid Paa, at de kan Alt udføre Uden Vrede, Had og Strid; De, som altid er bered, At befordre Enighed, Selv er fredelig mod Alle: Dem skal man Guds Børn kalde.

9. Salige de ogsaa ere, Som for Kristi Sandhed her Lide Trængsel og Vanære, Naar de selv uskyldig er', Gaar end Korsets Jammerstaal Over med sit Grædemaal, Hisset for Guds Himmelthrone Skal de synge Glædetone.

10. Gud regjere da, jeg beder, Her mit Levnet altid vel, At jeg i de Saligheder Af din Naade finder Del, Giv mig og et ydmygt Sind, Suk for dig at føre ind, Lad mig og sagtmodig være, Og Retfærdighed frembære.

11. At jeg hjælper dem, som lide, Holder Hjertet al-

Men hvo som ikke tror Og elsker Herrens Bud, Hans Dom er evig stor, Han kjender ikke Gud.

7. Er du skjøndt døbt og vil Fra Troens Gjerning vige, Saa naar du aldrig til Det søde Himmerige, Men Troen uden Haab Og Kjærlighed er Skrømt, Hvad hjælper da din Daab, Du bliver dog fordømt.

8. Ak, at den falske Ro Af Sjælen vilde svinde, Som ved den døde Tro Vil Saligheden finde, Da aldrig tænkes paa, At slippe Verdens Sind, Og haaber dog at gaa I Himlen lige ind.

9. O bort fordømte Skin, Som Sjæleus Liv kun dyder, Og idel Ve og Pin' Og Helved-Frygt kun føder; Med Synd kan ei bestaa Den sande Livsens Tro, Hins Skarn udfeies maa, Skal Gud i Hjertet bo.

10. O Jesu! lad mig ei Mit Sind til Verden bøie, Men vis mig selv den Vei, At vandre til det Høie, At jeg min Himmelfart I Aanden holder her, Til jeg dig vist og snart I Glæden finder der.

Mel. Se Solens skjønne Lys og Pragt.

No. 28. Staa, arme Sjæl! betænk dog dig, Til Helvede du haster! Mit Hjerte ynkes inderlig, Ak, du dig selv forkaster, Jeg har jo advet dig, Du har jo diet mig? Se, jeg er jo din Sjæleven! O arme Orm! hvor vil du hen?

2. Du flyr for den, som lader se Mod dig sit ømme Hjerte; Du skynder dig til Helvede, Ak, det maa mig vel smerte! O arme Hjerte! kom, Stat stille, tænk dig om! Du elskte Satans Liguelse, Dog jeg dig gav mit Billede.

3. O Jammer! jeg mit Barn hist ser Til Helvedgrund at rende; Jeg raaber, skriger mer og mer, Det vil mig ikke kjende. O arme Sjæl! dog bi! Tænk, hvo mon dig vil fri? Jeg er den, som saa elsker dig, Og over dig forbarmer mig.

4. Saa sandt som jeg, din Gud, bestaar, Jeg vil dig Naade give: O, kom dog, du forvildet Faar! Saa skal du salig blive. Se, Lammet gjør dig fri! To Syndens Klæder i Det Blod, han øste ud for dig, Saa vil jeg vist forbarme mig.

5. Det Raad, jeg giver i mit Ord, Det tag imod med Glæde: Naar du omvender dig og tror, Skal Kristi Blod dig redde. Min Aand den er dig huld, Den gjør dig angerfuld, Den Troens Lys i dig fremfør; Men du da stille være bør.

6. Se, Sjæl! saa tro er jeg mod dig; Hvo elsker dig vel mere? Saa kom da hid omfavne mig! Kan du min Fiende være? Fly denne Verdens Svig, Som fangen holder dig; Fly snart og udaf Sodom gaa, At til din Gud du komme maa.

7. Ja kunde Verdens usle Lyst Sand Saligheд dig give, Jeg vilde dig fra hendes Bryst For min Skyld ikke rive. Jeg er Gud uden dig; Dog det bedrøver mig, At alt det, som nu glæder dig, Forlader dig evindelig.

8. Hvad mon da skal den arme Aand Udi sin Længsel trøste? Den Mask, som den her nyde kan, Skal den ei hist forlyste. Pragt, Vellyst, Gods og Guld Er kun Røg, Damp og Muld; Bedrag dig ei, kom hid til mig, Som glæder dig evindelig.

9. O, tro dog ei, det er et Aag Udi mit Skjød at ligge; Kom du kun hid, forsøg det dog, Jeg vil dig ikke svige: Saa skal du Hvile faa, Saa skal det vel dig gaa, Naar du fra Verden skiller dig, Og kun ved Kristum elsker mig.

10. Staa op, følg ei det Onde mer, Forlad hver Syndens Snare; Er du for svag, min Søn er her, Hans Arm skal dig bevare, Naar han frigjører dig, Og før dig hen til mig, Saa blir din Sjæl ret ren og fri, Og jeg, din Fader, bor deri.

11. Hvor stor er dog den Salighed, Som de, der tro, skal smage! Ei Nød, ei Død, ei Farlighed Skal dem fra mig afdrage. Jeg deres Fader kjær! Del, Løn og Klippe er. Nu arme Sjæl! kom, elsk dog mig, Alt dette bier efter dig.

No. 29. Søde Jesu! vi er' her Paa dig og dit Ord at høre, Du imidlertid omskjær Selv vort Hjerte og vort Øre, At vi maa i vore Sinde Lukke dig og Himlen inde.

2. Vor formørkede Forstand Kan jo ikke Sandhed kjende, Uden din den gode Aand Vil sit Lys i os optænde; Godt at tænke, tale, gjøre, Dertil maa din Aand os føre.

3. O du Herlighedens Glands! Lys af Lys vor Sjæl bestraale, Træng dig gjennem Sind og Sands, Væk os af al Tunghеds Dvale, Bøn og Sang lad liflig klinge, Og al Gjerning vel gelinge.

Mel. Søde Jesu, vi er her.

No. 30. Nu Gud være lovet, som Vore Sjæle vilde mætte I sit Hus og Helligdom, Og et Himmelbord anrette, Herren være evig priset, Som saa vel vor Sjæl har spiset.

2. Da Gudstjenesten er endt Og Velsignelsen vi eie, Er vort Sind til Himlen vendt, Da vil vi paa Himlens Veie Efterleve hvad vi lære, Herrens Navn til Lov og Ære.

3. Følg selv med os ud og ind, Hjerte fromme Gud og Fader! Driv os ved din Naadevind, At vi aldrig dig forlader, Og naar vi fra Verden skilles, Lad os da i Himlen stilles.

Om den sande og falske Kristendom.

No. 31. Det koster megen Kamp og Strid, Naar man

i Grunden vil en Kristen blive, For Kjødet er det som den dyre Tid, I Kristi Død sig stedse hen at give, Og har man en og anden Kamp forbi, Der følge ti, Der følge ti.

2. Vi bør til Døden staa imod Kjød, Lyster, Verden, Satan og hans Rige; Opofre Alt, endog vort Liv og Blod, I Kors og Død vor Jesu vorde lige, I Sind og Idræt, Vandel, Værk og Ord Paa denne Jord. :,:

3. Paa Slanger har man her at gaa, Der give os saa mange Sting i Hælen, Da vil der meget nøie passes paa At Giften sig ei trænger ind i Sjælen; Erfarenhed om denne Sjælepest Kan tale bedst. :,:

4. Dog er det vel den Møie værd, Naar man den Fryd og Herlighed besinder, Som den, der ret har lært at kjæmpe her, Til Seierkrands for Lammets Throne finder, Det er vel svart, Men Naaden gjør det let, Brug den kun ret. :,:

5. Man skal som Barn og Arving staa, Som Solen blank og deilig i det Høie, Ja Solens Glands kun lidet vil forslaa Mod Straalerne, der gaa af Sjælens Øie, Guds Kjærlighed er Brudens egen Glands Og Brudekrands. :,:

6. Da Barnet ser sin Fader paa, I saadant Syn ham selv med Lyst besinder, Det bliver fuld af Livsens klare Aa, Som til en Aand ham da med Gud forbinder; O, hvem forstaar, hvad da i Aanden sker, Før man det ser. :,:

7. Da faar man Visdom selv til Del, Hvo stedse i dens Lydighed bli'r funden, Bekommer og en oplyst Sjæl, Og bliver som en Brud med ham forbunden, Da er den Ting, som før forborgen var, Os soleklar. :,:

8. Hvad Gud selv har, det har man og, Der staar Guds Himmel os til Brug og Pleie, Hvor yndeligt og lifligt er det dog, At have Jesum selv til Arv og Eie, Og længer kan jo intet Ønske gaa, End Gud at faa. :,:

9. Op, op, min Sjæl! bliv ikke træt, Al Mørkheds Vold og Magt at gjennembryde, Hvad klager du, din Evne er saa slet, Betænk den Kraft, som Gud dig lader byde, Betænk, at slippe ind ad Himlens Dør, Hvor godt det gjør. :,:

Mel. O Gud, du fromme Gud.

No. 32. Du siger saa: jeg er En Kristen, naar i Live Din Gjerning om din Tro Kan god Bevisning give, Saa staar det vel med dig, Jeg ønsker ogsaa det, At være al min Tid En Kristen sand og ret.

2. Du siger saa: jeg er En Kristen, det mon være, Den, som sin Jesum her Ret kjender, og ei Herre Alene kalder ham, Men gjør bestandig godt; Gjør du ei saa, da er Din Tale kun en Spot.

3. Du siger saa: jeg er En Kristen; vil du lade Dig kalde saa, gjør Godt, Det Onde skal du hade. Den elsker Kristum ei, Som haver Synden kjær, En Kristen er han ei, Om han det Navn end bær.

4. Du siger saa: jeg er En Kristen, jeg er vandet Og to't i Daabens Flod, Med Kristi Blod beblandet; Ja vel, men haver du Din hellig Daabes Pagt, Den du har gjort med Gud, Bevaret af al Magt?

5. Har du ei samme tidt Forbrudt og hel udslettet? Har du, som et Guds Barn, Hvad du har Gud forjættet, Bevist i Gjerningen? Det Gode snart fuldført? Har ei dit Kjød og Blod Til Synden dig oprørt?

6. Du siger saa: jeg er En Kristen; thi jeg hører Og læser Herrens Ord, Som mig alt Godt tilfører. Ja, Kjære! gjør du og Guds Lærdom, Ord og Bud? Ei den, som hør, men gjør, Behager Himlens Gud.

7. Du siger saa: jeg er En Kristen; jeg bekjender Min Synd i Skriftestol, Derhen jeg mig tidt vender; Men fin-

der sig, min Ven! Jeg beder, sig det mig, Paa din Bekjendelse, Forbedring og hos dig?

8. Du bliver som tilforn, Din Gjerning, Ord og Tanker Tidt blive slemmere, Dit Forsæt gaar og vanker Efter den gamle Brug, Og hvad godt synes, det Et idel Hykleri, Naar man beser det ret.

9. Du siger saa: jeg er En Kristen, og betænker, Hvad Jesus Kristus mig I Sakramentet skjenker, Vel er det, men vis mig, At Kristi Kjød og Blod Til Helliggjørelse Kraft hos dig efterlod.

10. Du siger saa: jeg er En Kristen, thi jeg beder Og gaar til Herrens Hus, En god Ting det jo hedder; Det er saa, men naar det Paa saadan Maade sker, At Gud tilligemed Et rent Sind hos dig ser.

11. Er du en Kristen, da Skal du ved det Sind være Som Jesus Kristus var, Og Kjærlighed frembære Af gandske Hjertets Grund; Om du ydmyger dig Som Kristus, da er du En Kristen uden Svig.

12. Saalænge jeg endnu Kan se hos dig, desværre! At Hovmod maa dit Sind Og Hjerte slet regjere, Og for Sagtmodighed Er hos dig Had og Nid; Den sande Kristendom Er endnu langt fra dig.

13. Du siger saa: jeg er En Kristen, dine Veie Du roser, gjør du mer, End Hedningerne pleie? Ak, tidt saa meget ei, Som disse gjorde godt, De skal anklage dig For Herren Zebaoth.

14. En Kristen kald dig ei, Med mindre her i Live Din Gjerning om din Tro Kan god Bevisning give, Nok er ei Ordene, En Kristen uden Svig Skal, som hans Navn det er, Bete sig kristelig.

15. Giv Naade, o min Gud, At jeg mig vel bereder, At jeg en Kristen er, Og ei alene hedder: Hvo ikke lader se

Sin Tro i Gjerningen, Han aldrig komme kan Til Gud i Himmelen.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

No. 33. Man kan i denne Verden her Blandt mange, mange Mennesker Faa sande Kristne finde, Som for Gud angre sin Udyd, Ret troer paa sin Frelser blid, Og lader af at synde.

2. Paa Jorden er en liden Hjord, Som haver for sig Kristi Ord Udi den kristen Kirke, Dog deriblandt man finde skal Paa dennem et saa ringe Tal, Som Gud af Hjertet dyrke.

3. De fleste gaa i Hykleri, Og ere vidt fra Sandheds Sti, Alligevel de mene, At det udvortes kristne Navn Er deres Slot og trygge Havn, Dog de Gud ikke tjene.

4. Hør Menneske! dit kristne Navn Kan dig ei gjøre noget Gavn, Om du ei Kristo lever; Hvad pryder du din onde Sag, Og gjør dog ei paa Naadens Dag, Hvad Gud af dig udkræver.

5. Du roser dig af Daabens Pagt, Men ilde tager du i Agt, At du i Naade bliver, Endnu du ikke fare lod Synd, Satan, Verden, Kjød og Blod, Det Onde du bedriver.

6. Du hører vel Guds sande Ord, Du kommer og til Herrens Bord, Og tager Kristi Gaver; Men hvor er dog den søde Lugt, Som er din Bedrings gode Frugt, Den sande Kristne haver.

7. Din Bøn og Sang gaar af din Mund, Men gaar dog ei af Hjertets Grund Og udaf Troens Kilde, Dit Herre, Herre! nytter ei, Naar du vil gaa din egen Vei, Som er at gjøre ilde.

8. Hvor herlig er du bryllupsklæd? Hvor er din Tro,

Retfærdighed Og et taalmodigt Hjerte, Hvor er dog din sagtmodig Aand, Din Kjærlighed og Hjælpehaand Udi din Næstes Smerte.

9. Er du end skjult for Mennesker, Dog Herrens Ansigt dig vel ser, I Vrede han dig møder; Aflader du ei Hykleri, Og bliver gjort fra Synden fri, Til Helved' han dig støder.

10. O, derfor dyrk din Herre Krist, Og vogt dig vel for Djæv'lens List, Til Verden dig ei hænge, Forsag ond Lyst, korsfæst dit Kjød, Med Bøn og Haab i Nød og Død Til Gud igjennemtrænge.

11. O, Jesu, kjære Herre Gud! Al Syndens Lyst driv fra os ud, Oplys os allesammen, Regjer os med din Helligaand, Og led os ved din Naadehaand Til Himlens Glæde. Amen.

Mel. Dagen viger og gaar bort.

Nr. 34. Verdens Lyst forgjeves er, Thi al kjødelig Begjær, Og den Vellyst, som forgaar, Sjælen slet tilgrunde slaar.

2. Verdens Bram forgjeves er; Den, som Purpur paa sig bær, Og er klæd med Sølv og Guld, Er dog Aske, Jord og Muld.

3. Verdens Magt forgjeves er; Hvad Gud vil, til Slutning sker, Ved Guds Almagt Verdens Magt Bliver ned i Støvet lagt.

4. Verdens Gods forgjeves er; Verden haver Mammon kjær, Mammon dog ei hjælpe kan, Naar man giver op sin Aand.

5. Verdens Had forgjeves er; Gud sin Naade os beter; Hvo som er i Herren glad, Han ei frygter Verdens Had.

6. Verdens List forgjeves er; Gud, som er os alle nær, Ser og vender naadelig Fra os Verdens Raad og Svig.

7. Verdens Bod forgjeves er; Gud det falske Hjerte ser; Bøn og Bod er Hykleri, Naar man ei gaar Sandheds Sti.

8. Bedring ei forgjeves er, Naar de arme Mennesker Angre deres Syndeskyld, Da er Gud dem god og mild.

9. Troen ei forgjeves er; Kristus siger til enhver, Den, som troer fast paa mig, Skal ei dø evindelig.

10. Haabet ei forgjeves er, Om man haver intet mer, End som Haabet udi Bryst, Er det dog en herlig Trøst.

11. Gudsfrygt ei forgjeves er; Alle Troens Gjerninger Lader Gud behage sig, Og belønner naadelig.

12. Bønnen ei forgjeves er; Gud bønhører dem ijær, Som i Troen til hans Søn Gjøre deres Suk og Bøn.

13. Modgang ei forgjeves er; Hvad en Kristen lider her Udi god Taalmodighed, Gavner til hans Salighed.

14. Døden ei forgjeves er; Døden, som i Hjertet skjær, Fører os til Himlens Sal, Udaf denne Jammerdal.

15. Gud, mig at betænke lær, At det alt forgjeves er, Hvori Verden haver Fryd, Som kun varer stakket Tid.

16. Med din Naade mig regjer, Intet da forgjeves er, Hvad som mig her falder til, Naar det sker saasom du vil.

17. Intet mig forgjeves er; Gud, min Gud! du hos mig vær, Alting skal da gavne mig, Derfor vil jeg takke dig.

Om det syndige Menneskes Elendighed og dybe Fordærvelse.

Mel. Jesu søde Tilkommelse.

No. 35. Hvad hører jeg i Paradis? En Lyd af Her

rens Vredes Ris: Hvad da? hvorledes er det sat? Ak, Adam har sin Gud forladt.

2. Han var jo i Guds Billed' skabt? Ja, men nu er den Krone tabt. Er al den Herlighed forbi? Ja, nu er han i Slaveri.

3. Hvor blev hans Visdoms-Himmelskat? Ak, den forsvandt i Syndens Nat. Hvad har han nu for denne Glands? En Tordensky i Sind og Sands.

4. Hvor blev hans Lyst at tjene Gud? Den tabtes, da han brød Guds Bud. Er den forglemt, som var saa sød? Ja, den er tabt, forglemt og død.

5. Hvad stak ham, som var før saa klog? Hans egen Hustru ham bedrog. Hvor faldt hun i den Jammer ned? Ved Satans Underfundighed.

6. Hvad gjorde Satan for Anstalt? Han løi, og Menneskets bifaldt. Var dette Greb saa stor en Last? Ja, derved har de Gud forkast.

7. Hvorledes blev da Sjæken nu? Fordærvet udi al sin Hu. Hvad kom i Lysets Sted derind? Et dumt, fra Gud forvildet Sind.

8. Hvad havde han med det fortjent? At vorde evig, evig brændt. Hvem havde Del i denne Løn? Det ganske arme Adams Kjøn.

9. Hvor komme vi til den Fortræd? Vi vare jo i Adam med. Hvoraf kan dette blive kjendt? At vor Natur fra Gud er vendt.

10. Ak, er det ei en farlig Sag? Jo, Nød og Angest Dag fra Dag; Det ser jo ei den store Flok? Nei, men de kunde se det nok.

11. Hvem siger da, at Gud er vred? Det siger vor Samvittighed; Ja, hvad om den er sovet hen? Saa faar den vækkes op igjen.

12. Men er der ingen Redning til? Jo, vel for den, som reddes vil. Hvad skal man da, hvor skal man hen? Til Gud, vor milde Gud igjen.

13. Vil han os tage an paany? Ja, naar vi vil fra Synden fly. Hvor naa vi denne Kjærlighed? I Jesu Tro, som for os led.

14. Er Synden dig da rent forladt? Ja, faa vi ham i Troen fat; Hvad gjør mig vis i denne Sag? Den Kamp mod Synden Nat og Dag.

15. Er da min Gud mig mild og blid? Ja søg din Jesum kun med Flid; Men om det ei i Tiden sker? Saa er der ingen Redning mer.

Mel. Vaag op og slaa paa dine Strenge.

No. 36. Vor Sjæl er dertil fød og baaren, I Gud at vorde skjøn og rig, Just dertil af ham selv udkaaren, At vorde ham sin Skaber lig; Hvo skatter vel den Herlighed, Som var for Adams Kjøn bered.

2. Her var en Herlighed at have, Som Herren selv har agtet skjøn, Og er den allerstørste Gave, At have Fred i Gud til Løn; Her ingen Mangel været har; Thi Gud selv Sjælens Smykke var.

3. Den drak af samme Kildes Floder, Hvoraf den selv var kommen frem, Og Visdom, Sjælens Selskabsbroder, Var den ret kjær og angenem, Dens Rigdom kund' ei siges ud, Thi den forbunden var med Gud.

4. Hvo kan den Liflighed beskrive, Som den udi sin Gud fornam, Men ak! den lod sig fra ham rive, Sig til uhørlig Last og Skam; Thi Fienden dens Bryllupsdag Har vendt til Skjændsel, Ve og Klag'.

5. Nu er den ganske jordisk bleven, Og intet mere ret forstaar, Ved ei, hvorhen den er fordreven, Men

vild i denne Verden gaar, Forlyster sig i Verdens Ler, Og Sjælens Fare overser.

6. O Gud, som har en Frelse givet At bedre den fortvivlte Stand, Væk Sjælen op igjen til Livet, Som du og ingen anden kan, At Visdom den igjen kan faa, Og ikke mer i Blinde gaa.

7. Ydmyg mig med den Spot og Skade, At jeg saa lidt har elsket dig, Som med dig vil saa gjerne lade Den arme Sjæl forene sig; Hør dog, og dig antag min Rød, Og fri min Sjæl af Synd og Død.

8. Nu stinker mine egne Veie Saa jeg ei hos mig selv kan bo, Din Kjærlighed igjen at eie Kan ene skaffe Sjælen Ro; Naar Hjertet ret kan elske dig, Da smerter intet mere mig.

9. O store Gud! hvor skal jeg finde Den Lue Hjertet ønsker sig? O, lad dig, lad dig overvinde, Og drag mig selv igjen til dig, Forbind min Sjæl ved Kristi Tro, Da naar den sin attraa'de Ro.

10. Saa vær min Himmel, Sol og Ære, Min Herlighed og Tidsfordriv, Min Skat, jeg kan i Hjertet bære, Min bedste Del i Død og Liv. Kom da! befæst dig saa i mig, At aldrig jeg forlader dig.

Om den bodfærdige Synders Poenitentse.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

No. 37. Herr' Jesu Krist! from, mild og god. En Kilde til al Naade, Se dog, hvor jeg er i mit Mod Belagt med Syndens Vaade, Og mange Pile har i mig Som udi Hjertet haardelig Mig arme Synder trykker.

2. I saadan Trang forbarme dig, Tag den bort fra mit Hjerte, Saa vel du bødet h[illegible] for mig Paa

Korset med din Smerte, Paa det jeg ei med Pine maa
I mine Synder slet forgaa Og evig saa fortvivle.

3. O Gud! naar det mig falder ind, Hvad Synd
jeg har begangen, En Sten da falder paa mit Sind,
Jeg er med Frygt omfangen, Og ingen Hjælp i Ver-
den ved, Men blev fortabt i Evighed, Om jeg dit Ord
ei havde.

4. Dit gode Ord dog siger saa: Du vil al Synd
forlade, Naar vi derfra ved Bod afstaa, Da skal den
os ei skade, Du rækker dem din Naadehaand, Som med
en sønderknuset Aand I Troen til dig komme.

5. Og som jeg da, min Herre kjær! Det jeg med
Smerte klager, En høi bedrøvet Synder er, Samvittig-
hed mig nager, Og gjerne vil nu ved dit Blod, Af Syn-
den renset, gjøre Bod, Som David og Manasse.

6. Saa kommer jeg da frem for dig, Min Nød mig
til dig leder: Jeg mine Knæ ydmygelig Nedbøier og dig
beder, Forlad, forlad mig naadelig, Hvad jeg min Livs-
tid imod dig Paa Jorden har bedrevet.

7. O Gud! forlad du mig det dog For dit Navns
Skyld og Ære, Og borttag mine Synders Aag, Lad det
mig ei besvære, At jeg kan Ro i Hjertet faa, Og dig til
Ære leve saa, Som det dig vel behager.

8. Med Glædens Aand mig styrk og led, Læg mig
med dine Vunder, Afto mig med din Angest-Sved Naar
som min Død tilstunder, Og tag mig naar det synes dig,
I Troen bort fra Jorderig, Til dig og de Udvalgte.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

No. 38. I Dag er Naadens Tid, I Dag er Gud at
finde, Nu kan alvorlig Flid hans milde Hjerte vinde, Op,
op til Bedrings Graad, Og efter Jesum jag, Men snart,
det er mit Raad, Nu heder det: i Dag.

2. Se, hvor behagelig Fremstinner Naadens Straale, Men det, at bedre dig, Kan ei Forhaling taale; Maaste din Klokke slaar I Dag sit sidste Slag, Nu læges Sjæleſaar; Nu heder det: i Dag.

3. I Dag begynd, og spar Det ikke til i Morgen; Hvad Morgen-Dagen har I Vente er forborgen; Forhaling bør ei ske I saadan vigtig Sag, Nu faar du op at se; Nu heder det: i Dag.

4. Træng i Guds Arme ind, Og fat din Jesu Hjerte, Det koste i dit Sind I hvad det vil for Smerte, Til Kronen gaar man ei Udi sin gode Mag; Træng ind, nu er der Vei; Nu heder det: i Dag.

5. I Dag maaske du kan Fuldende dine Dage, At Timeglasſets Sand Har ikke mer tilbage, Se, hvilken Vredes Sky! Søg Naadens Skjul og Tag I Jesu Vunders Ly; Nu heder det: i Dag.

6. Endnu er Gunst at faa For knuste Hjerters Raaben, Endnu er Gud at naa, Endnu er Himlen aaben, End hører du hans Ord Og kjærlig Foredrag, Endnu er Naaden stor; Nu heder det: i Dag.

7. Et lidet Øieblik Er vore Lives Dage, Den kaade Ungdoms Skik Lad derfor rent tilbage, Betænk dit evig' Gavn Og Himlens søde Smag, Vend om i Jesu Navn; Nu heder det: i Dag.

8. Det er en liden Stund, Saa lukkes Himlens Døre Begræd de mange Pund, Endnu er Naaden større, Og vinker dig hen ind I Jesu Favnetag, Men skynd dig som en Hind; Nu heder det: i Dag.

9. Saa stræb med børnlig Hu, I Kamp, i Bøn og Vaagen, Fra Syndens Nat gaa ud, Endnu mens Vei er aaben; Dig selv og Alt fornægt, Som hindrer Herrens Sag, Og mandeligen fægt; Nu heder det: i Dag.

10. Ak, evig Evighed! Den maatte nok betænkes, Hvor de Fordømte ned I Bredens Sø skal sænkes, Hvor godt det er hos Gud, O kom da, Hjerte, tag Mod Raadens søde Bud, I Dag, i Dag, i Dag.

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg til dig.

No. 39. Hvor kan du dog i Synden le, Du lystbetændte Pie? Kan det, som føder evig Ve, Din Sjæl endnu fornøie? Er al din Frygt dog vegen bort, Saa du nu ikke agter stort Om Syndens Straf og Plage.

2. Betragt dit Liv, forsøm det ei, Giv Agt paa dine Gange, Er det at gaa paa Livets Vei, Naar du er Syndens Fange? Kan du vel tro, naar Jesus ser Dit Levnets daarlige Maner, At den ham kjær kan være?

3. Men ak! du tænker ei saa vidt, Du gjør hvad dig behager, Du løber ind i Synden frit, Som Lysten dig kun drager, Din onde Villie viser Vei, Den følger du og sandser ei, Hvad Ende det vil tage.

4. Du tænker aldrig ret paa Gud, Lad være Nød og Plage Dig kan vel ofte som et Skud Fra Verdens Aadsel jage; Ja da vil du til Himlen; men Den Længsel synker snart igjen, Naar Trængselen er borte.

5. Din Andagt er en mundfuld Veir Af blot Naturens Kræfter, I Hjertet har du Verden kjær, Den stræber du kun efter; Det hindrer dig, at Sjælen kan Ei komme op fra Verdens Sand, Sin Skabere at finde.

6. Den Verdens Kjærlighed saa stærk Udi dit Hjerte syder, Til hendes Daarligheders Værk, Din ingen Gang fortryder, Hvad Satan kun vil pege paa, Den Vei du løber som en Raa, Det er din Løbebane.

7. Og kommer dig en Rædsel paa Engang for Dommens Vrede, Det syntes, som du vilde faa En Andagt

fuld af Hede, Da skal det saa en anden Skik; Men sig mig, din Forbedring sik Man den da ret at skue?

8. Din Andagt kjølnes alt for snart, Den lader du kun drive, Det er, som Døden, dig saa svart, Ved Herrens Frygt at blive, Guds Vei er dig saa trang og sur, Men det er sødt for din Natur, At følge Satan efter.

9. Besind dig dog, du sikkre Sjæl! Lad Bedrings-Taarer rinde, Saa skal og kan du meget vel Endnu Guds Hjerte finde; Ved! du skal blive vist bønhørt, Guds Faderhjerte let er rørt, Naar du det trolig mener.

10. Har han dog før din Synd forladt, Og ladet sig formilde, Naar du ham bad, og sagde, at Du dig forbedre vilde, Hans Himmel aaben for dig stod, Naar dit beklemte Hjerte lod Sig for ham op i Sukke.

11. Saa vil han vel af Hjertens Grund Dig nu din Synd forlade, Lad Hjertet svare til din Mund, Alvorlig Synden hade, At den dig bliver ganske led, Saa skal hans store Miskundhed Dig snarlig aabenbares.

12. Vend om til Gud, saa vil han sig Med Naade til dig vende, Hans Kjærlighed skal følge dig Til Livets sidste Ende, Men sæt dig for af ganske Hu, At du vil aldrig mere nu Din Lyst i Synden søge.

13. Sig alle dine Lyster af, Tag hver en Synd tilfange, Det onde Hjerte strax begrav, Vil du et rent erlange, Og sig din Gud det trofast til, At du i ham alene vil Din Lyst og Glæde have.

14. Dog bed ham, at han ogsaa vil Selv Hjertet til sig vende, Selv give Lys og Naade til, Den Vei igjen at kjende, Som de oplyste Sjæle ved, Følg ham i Troens Lydighed, Saa kan du ei fortabes.

Mel. Af Kjærlighed min Ven.

No. 40. Ak, vidste du, som gaar i Syndens Lænke,

Hvor haardt det er det Satans Slaveri, Du skulde dig ei Øieblik betænke, At søge den, som dig kan gjøre fri. Ak, hvilken salig Dag du fik, Om du begyndte nu i dette Øieblik!

2. Ak, kjendte du Guds Naades søde Rige, Hvor godt det er, at høre Jesum til, Du skulde ei imod hans Naade krige, Som dig endnu saa gjerne hjælpe vil. Ak, hvilken Sei'r Guds Kirke fik, Om du begyndte nu i dette Øieblik!

3. Ak, tænkte du, til evig Tid at brænde, Hvor svart det er, naar Lystens Drøm forgaar, Hvor skulde du med Graad til den dig vende, Som mod dig med udstrakte Arme staar. Ak, hvilken Fortræd Satan fik, Om du begyndte nu i dette Øieblik!

4. Ak, tro'de du, at man sig ei kan drømme I Himlen ind, det ei saa let er gjort, Hvor skulde du din Lunkenhed fordømme, Og lede om den rette snævre Port. Ak, hvilken salig Lyst du fik, Om du begyndte nu i dette Øieblik!

5. Ak, tro'de du, hvor godt det er at lande I Paradis, hvor Glæden er saa sød, Du skulde snart af Verdens Lyst forbande, Og haste hen til Jesu Blod og Sød. Ak, hvilken Fryd Guds Engle fik, Om du begyndte nu i dette Øieblik!

6. Ak, indsaa du, hvormeget det kan gavne At give sig i Bøn og Bod og Strid; Hvor skulde da din Jesum dig omfavne, Hvor skulde du ham finde mild og blid. Ak, hvilken Hvile Sjælen fik, Om du begyndte nu i dette Øieblik!

7. Ak, skulde du dig dertil lade tigge, Det gjælder jo din egen Sjæle-Tarv, Det er saa haardt i Helvede at ligge, Men o! hvor sødt at tage Himlens Arv. Ak,

hvilken evig Fryd du fik, Om du begyndte nu i dette Øieblik!

8. Ak, kunde du, du kunde om du vilde, Dog gribe ret Guds milde Hjerte fat. Nu kan det ske, nu, før det er for silde; Det mørknes alt mod Evighedens Nat. Ak, hvilken Glæde Jesus fik, Om du begyndte nu i dette Øieblik!

Om Igjenfødelsen.

No. 41. Min Fader! fød mig til dit Billede at bære, Og skab mig om paa ny i Hjerte, Sjæl og Mod, At jeg kan hellig, vis og fuld af Godhed være, Som du i din Natur er hellig, vis og god.

2. Mit Lys! oplys mig, lad din Naades Glands opklare Mit Hjertes mørke Bo og drive Mørket bort, Thi ellers maa jeg vild i denne Verden fare, Og blive evig vild, formørket, fæl og fort.

3. Min Vei til Livets Land! ak, aabne mig de Porte, Som mig ved Troen til dit Rige fører ind, Du ved jo, at dit Barn har længe været borte, Og stræber nu derhen med hungrig Sjæl og Sind.

4. Min Sandhed! lær mig ret paa Sandheds Vei at træde, I Guds Retsindighed med uophørlig Flid, Driv Verdens Aand paa Flugt ved Ordets Lys og Glæde, Og gjør mig fast og stærk i al min Kamp og Strid.

5. Mit Liv! ak, lev i mig, at jeg ved dig oplives, Thi uden dig jeg er til alt det Gode død, Naar Sjælen smager dig, da mættes hun og trives, Du er mit Himmel-Man' og rette Livets Brød.

6. Mit Lam! som uden Skyld taalmodig for os døde, Ak, giv mig og et ret taalmodigt, ydmygt Sind, Saa skal

6. Verdens List forgjeves er; Gud, som er os alle nær, Ser og vender naadelig Fra os Verdens Raad og Svig.

7. Verdens Bod forgjeves er; Gud det falske Hjerte ser; Bøn og Bod er Hykkeri, Naar man ei gaar Sandheds Sti.

8. Bedring ei forgjeves er, Naar de arme Mennesker Angre deres Syndeskyld, Da er Gud dem god og mild.

9. Troen ei forgjeves er; Kristus siger til enhver, Den, som troer fast paa mig, Skal ei dø evindelig.

10. Haabet ei forgjeves er, Om man haver intet mer, End som Haabet udi Bryst, Er det dog en herlig Trøst.

11. Gudsfrygt ei forgjeves er; Alle Troens Gjerninger Lader Gud behage sig, Og belønner naadelig.

12. Bønnen ei forgjeves er; Gud bønhører dem især, Som i Troen til hans Søn Gjøre deres Suk og Bøn.

13. Modgang ei forgjeves er; Hvad en Kristen lider her Udi god Taalmodighed, Gavner til hans Salighed.

14. Døden ei forgjeves er; Døden, som i Hjertet skjær, Fører os til Himlens Sal, Udaf denne Jammerdal.

15. Gud, mig at betænke lær, At det alt forgjeves er, Hvori Verden haver Fryd, Som kun varer stakket Tid.

16. Med din Naade mig regjer, Intet da forgjeves er, Hvad som mig her falder til, Naar det sker saasom du vil.

17. Intet mig forgjeves er; Gud, min Gud! du hos mig vær, Alting skal da gavne mig, Derfor vil jeg takke dig.

Om det syndige Menneskes Elendighed og dybe Fordærvelse.

Mel. Jesu søde Hukommelse.

No. 35. Hvad hører jeg i Paradis? En Lyd af Her

rens Vredes Ris: Hvad da? hvorledes er det sat? Ak, Adam har sin Gud forladt.

2. Han var jo i Guds Billed' skabt? Ja, men nu er den Krone tabt. Er al den Herlighed forbi? Ja, nu er han i Slaveri.

3. Hvor blev hans Visdoms Himmelskat? Ak, den forsvandt i Syndens Nat. Hvad har han nu for denne Glands? En Tordensky i Sind og Sands.

4. Hvor blev hans Lyst at tjene Gud? Den tabtes, da han brød Guds Bud. Er den forglemt, som var saa sød? Ja, den er tabt, forglemt og død.

5. Hvad stak ham, som var før saa klog? Hans egen Hustru ham bedrog. Hvor faldt hun i den Jammer ned? Ved Satans Underfundighed.

6. Hvad gjorde Satan for Anstalt? Han løi, og Menneskет bifaldt. Var dette Greb saa stor en Last? Ja, derved har de Gud forkast.

7. Hvorledes blev da Sjæken nu? Fordærvet udi al sin Hu. Hvad kom i Lysets Sted derind? Et dumt, fra Gud forvildet Sind.

8. Hvad havde han med det fortjent? At vorde evig, evig brændt. Hvem havde Del i denne Løn? Det ganske arme Adams Kjøn.

9. Hvor komme vi til den Fortræd? Vi vare jo i Adam med. Hvoraf kan dette blive kjendt? At vor Natur fra Gud er vendt.

10. Ak, er det ei en farlig Sag? Jo, Nød og Angest Dag fra Dag; Det ser jo ei den store Flok? Nei, men de kunde se det nok.

11. Hvem siger da, at Gud er vred? Det siger vor Samvittighed; Ja, hvad om den er sovet hen? Saa faar den vækkes op igjen.

Men hvo som ikke tror Og elsker Herrens Bud, Hans Dom er evig stor, Han kjender ikke Gud.

7. Er du skjøndt døbt og vil Fra Troens Gjerning vige, Saa naar du aldrig til Det søde Himmerige, Men Troen uden Haab Og Kjærlighed er Skrømt, Hvad hjælper da din Daab, Du bliver dog fordømt.

8. Ak, at den falske Ro Af Sjælen vilde svinde, Som ved den døde Tro Vil Saligheden finde, Da aldrig tænkes paa, At slippe Verdens Sind, Og haaber dog at gaa I Himlen lige ind.

9. O bort fordømte Skin, Som Sjæleus Liv kun dræber, Og idel Ve og Pin' Og Helved-Frygt kun føder; Med Synd kan ei bestaa Den sande Livsens Tro, Hvis Skarn udfeies maa, Skal Gud i Hjertet bo.

10. O Jesu! lad mig ei Mit Sind til Verden bøie, Men vis mig selv den Vei, At vandre til det Høie, At jeg min Himmelfart I Aanden holder her, Til jeg dig vist og snart I Glæden finder der.

Mel. Se Solens skjønne Lys og Pragt.

No. 28. Staa, arme Sjæl! betænk dog dig, Til Helvede du haster! Mit Hjerte ynkes inderlig, Ak, du dig selv forkaster, Jeg har jo advlet dig, Du har jo diet mig? Se, jeg er jo din Sjæleven! O arme Orm! hvor vil du hen?

2. Du flyr for den, som lader se Mod dig sit ømme Hjerte; Du skynder dig til Helvede, Ak, det maa mig vel smerte! O arme Hjerte! kom, Stat stille, tænk dig om! Du elskte Satans Lignelse, Dog jeg dig gav mit Billede.

3. O Jammer! jeg mit Barn hist ser Til Helvedgrund at rende; Jeg raaber, skriger mer og mer, Det vil mig ikke kjende. O arme Sjæl! dog bi! Tænk, hvo mon dig vil fri? Jeg er den, som saa elsker dig, Og over dig forbarmer mig.

4. Saa sandt som jeg, din Gud, bestaar, Jeg vil dig Naade give: O, kom dog, du forvildet Faar! Saa skal du salig blive. Se, Lammet gjør dig fri! To Syndens Klæder i Det Blod, han øste ud for dig, Saa vil jeg vist forbarme mig.

5. Det Raad, jeg giver i mit Ord, Det tag imod med Glæde: Naar du omvender dig og tror, Skal Kristi Blod dig redde. Min Aand den er dig huld, Den gjør dig angerfuld, Den Troens Lys i dig fremfør; Men du da stille være bør.

6. Se, Sjæl! saa tro er jeg mod dig; Hvo elsker dig vel mere? Saa kom da hid omfavne mig! Kan du min Fiende være? Fly denne Verdens Svig, Som fangen holder dig; Fly snart og udaf Sodom gaa, At til din Gud du komme maa.

7. Ja kunde Verdens usle Lyst Sand Salighed dig give, Jeg vilde dig fra hendes Bryst For min Skyld ikke rive. Jeg er Gud uden dig; Dog det bedrøver mig, At alt det, som nu glæder dig, Forlader dig evindelig.

8. Hvad mon da skal den arme Aand Udi sin Længsel trøste? Den Mask, som den her nyde kan, Skal den ei hist forlyste. Pragt, Vellyst, Gods og Guld Er kun Røg, Damp og Muld; Bedrag dig ei, kom hid til mig, Som glæder dig evindelig.

9. O, tro dog ei, det er et Aag Udi mit Skjød at ligge; Kom du kun hid, forsøg det dog, Jeg vil dig ikke svige: Saa skal du Hvile faa, Saa skal det vel dig gaa, Naar du fra Verden skiller dig, Og kun ved Kristum elsker mig.

10. Staa op, følg ei det Onde mer, Forlad hver Syndens Snare; Er du for svag, min Søn er her, Hans Arm skal dig bevare, Naar han frigjører dig, Og før dig hen til mig, Saa blir din Sjæl ret ren og fri, Og jeg, din Fader, bor deri.

finde Visdoms Spor; Og just de, som Visdom finde, Se's af andre an for blinde.

2. Vise ere, som befalde Sig ei selv i deres Sind, De som selv sig Daarer kalde, Villien død, Forstanden blind; Da de ikke Gud har kjendt, Men sig ganske fra ham vendt, Deres Daarlighed fortryde; Og i Bedrings-Taarer flyde.

3. Vise ere de, som trænge Sig i Jesu Vunder ind, Sig ved ham i Troen hænge Med et plat hengivet Sind: Verdens Visdom kaste bort, Og hvad Verden agter stort, Rette alle deres Sinde, Kun til Jesum ret at vinde.

4. Vise ere de, som bede Stedse om Guds Aand at faa, Og af ham sig lade lede Paa den rette Vei at gaa; Hvo af hannem føres ei, Vandrer paa den brede Vei, Skjøndt han ved om Naadens Rige Mange store Ting at sige.

5. Vise ere de, sig speile I Guds Ord ved hvert et Trin, At de ikke skulde feile I at skille Kraft fra Skin; Hvo vil den bedrage let, Som vil følge Ordet ret? Ordet sviger ingenlunde, Staar, naar alting gaar til Grunde.

6. Vise ere de, som haste Bort fra det, man her kan se, Som forbande og forkaste Det, som føder evig Ve, Som i Verden elske ei Rigdom, Ære, Lysters Vei, Agte det for slige Sager, Hvormed Folk sig selv kun plager.

7. Vise ere de, som halte Ikke mer paa begge Ben, Gud til deres Skat udvalgte, Vil ei have mer end en, Finde ei i andet Sang, Men i hannem al Behag, Ham alene vil befalde, Dem kan man ret vise kalde.

8. Vise ere, som sig flamme Aldrig ved vor Jesu Spot, Gladere hans Kors annamme End det bedste Herre-Slot; Kristi Kors har Herre-Magt, Lyser med en Himmel-

Pragt, Hvo til Visdom sig vil skynde, Skal ved Kristi Kors begynde.

9. Vise ere de, som tragte Efter deres rette Hiem, Vandre frist og uforsagte Alle Tider bedre frem, Lader saa den store Flok Elske Verden længe nok, Som de havde den i Fæste, De kun agte sig for Gjæste.

10. Gud, hvis Visdom ei indskrænkes I al Verdens snevre Egn, Lad dog klarlig hos mig kjendes Disse Visdoms rette Tegn, At jeg ser mit mørke Sind, Finder til min Jesum ind, Om din Naades Oplysning skriger, Og fra Ordet aldrig viger.

11. Verden hen for intet sælger, Kalder dig min bedste Skat, Kristi Kors og Spot udvælger, Ser til Himlen Dag og Nat: Fader, hør mig, hør Guds Søn! Hør, o Helligaand! min Bøn, At jeg dog maa her paa Jorden Findes i de Vises Orden.

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

No. 44. Loven er et helligt Bud, Viser at vi Gud alene Frem for alle Ting bør tjene, Og ham ære som en Gud, Intet uden ham at ynde, Ham at elske Nat og Dag, Intet uden ham begynde, Det er Lovens Hovedsag.

2. Det er og vor Skyldighed, Har vi dog af hannem Livet! Gud alene hver har givet, Hvad han har og kan og veed. Kunde vi dog intet finde Ham til Vederlag igjen, Bør dog alle vore Sinde Vendes til hans Ære hen.

3. Deraf og nødvendig maa Følge som udi en Kjæde, At vi skal vor Næste glæde, Og tilhaande gjerne gaa, Hvad man nu sin Gud vil yde, Som det ikke har behov, Dette skal vor Næste nyde Efter Kjærlighedens Lov.

4. Dette Bud om Kjærlighed Stod i Adams Hjerte

skrevet, Blev ved Synden sønderrevet, Da han faldt i Døden ned, Lyst at ville, Kraft at kunne Holde Lovens Varetægt, Sank ved Adams Fald tilgrunde For den hele Adams Slægt.

5. Da nu hele Verden laa Under Herrens Dom og Vrede, Straffen den var ogsaa rede, Som der skulde følge paa, Da begyndte Gud at tale Om sin egen kjære Søn, Som hans Fordring skal betale For det ganske Adams Kjød.

6. Dette var et andet Bud: Sønnen Menneske er vorden, For den faldne Slægt paa Jorden At forlige med sin Gud; Syndens Sold og Lovens Bølger Er ved Jesum underlagt, Saa at hver, ham tror og følger Evig Frihed er tilsagt.

7. Det er ogsaa evig vist, Hvo sig vil til Jesum vende, Hans Forbandelse har Ende, Han skal evig glædes hist; Men vil Nogen ikke lyde Livets Evangelium, Evig skal han det fortryde, Det er Ordets Hovedsum.

8. Tænk nu da, hvor staar det til Her i dette Verdens Rige, Synden skulde man undvige, Hvilket dog ei Verden vil; Sagen er, at den er bunden, Syndens Lyst man have vil, Haaber dog, skjøndt falskt i Grunden, Nok at høre Jesum til.

9. Sliges Haab er snart forbi, Naar ved Loven aabenbares Deres Blusel, da erfares Deres Syndeslaveri. Loven skjælder dem og truer Med Guds Vredes svare Band Og forfærdelige Luer I en evig Pines Stand.

10. Intet gjælder, at man her Sig paa Jesu Død beraaber, Og en evig Frelse haaber, Naar man dog har Synden kjær, Her maa ske en ret Forening Mellem Gud og os igjen, Det er Ordets rette Mening, Der vil det os bringe hen.

11. Har vi ham, som har betalt, Har vi ham, som fyldestgjorde, Da er Lovens Trudsel borte, Jesus har det klaret alt, Ja han selv os Kræfter giver, Til at følge Lovens Bud, Gud den Helligaand os driver, At vor Gjerning sker i Gud.

12. Da er Loven os et Speil, Som vi kan for Øine sætte, Altid mer og mer at rette Vore mange Syndefeil, Da er Loven intet andet, End en hellig Himmelsti, Ja med Hjertets Fryd beblandet, Naar man gaar kun ret deri.

13. Søde Jesu! lad da ei Satan mine Øine blinde, Lær mig ved dit Ord at finde Himmeriges rette Vei, Dig, kun dig af alle Kræfter Ret at søge, ret at faa, Dig at følge trolig efter, Ind med dig i Himlen gaa.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

No. 45. Forsøger Eder selv, Om I i Troen ere, Om I ved Troens Kraft I Hjertet Jesum bære, Og om I følge ham I Kors taalmodig ind, I kjærlig Ydmyghed, Og Troens rene Sind.

2. Vor Tro den er et Lys I Hjertet dybt forborgen, Som bryder deilig frem Ret som den klare Morgen, Gjør Sjælen som en Dag, Anse'lig, deilig, rig, Ny ret forandret, og I Sindet Jesu lig.

3. Den øser altid af Sin Jesu rige Gaver, Og deler gjerne med Sin Næste, hvad den haver, I Jesu kan den faa Mer end den har behov, Den bliver fuld, dog alt Til Herrens Pris og Lov.

4. Den tvivler ei at faa, Hvad Gud i Ordet lover, Og derfor frisk sig ind I Kors og Modgang vover, Thi Troen føder Haab Af det, den har og ser, Gjør sig forsikkret om At finde altid mer.

5. Af Haab er Kjærlighed; Thi naar man ret befinder, Hvor sød en Gud vi har, Og evig har og finder, Saa

bryder dette ud I Hjertets Kjærlighed, Endog mod den, som er Os bitter, gram og vred.

6. Guds Fiender vare vi, Dog vilde han os skjænke Sin egen kjære Søn; Hvor Faa, som det betænke! Naar denne Kjærlighed I Hjertet bliver tændt, I Øieblikket er Alt Had og Nid bortbrændt.

7. Hvad Gud os gjør, det bør Vi gjøre mod vor Næste: Naar nogen gjør os Ondt, At søge deres Bedste, At møde Andres Trods, Forfølgelse og Spot Med Forbøn, gode Ord, Og altid gjøre Godt.

8. Naar Gud med meget Kors Os ret paa Prøve sætter, Tro gjør Taalmodighed, Som alt det Tunge letter, Den dæmper Kjødets Knur, Og tager Bønnen fat, Og ved, at al vor Nød Gud Vei og Maal har sat.

9. Man lærer derudi Sin egen Magt at kjende, I Bønnen Nat og Dag Til Jesum sig at vende, Fornægter da sig selv Og Verdens syndig Lyst, Og søger Trøst og Kraft Af Jesu milde Bryst.

10. Man holder sig til det, Som Jesus os fortjente, Faar deraf Kraft sit Pund Og Gaver at forrente, Staar af fra Verdens Skik Og Kjødets frække Sind, Og ser kun alt paa Gud, Hvor man gaar ud og ind.

11. Prøv, om til saadant Liv Du har de rette Kræfter, Thi det er Kristi Liv, Som Troen stræber efter, Den gjør retfærdig først, Saa hellig, giver Lyst Til Godt: er dette nu At finde i dit Bryst?

12. O, lad mig, Jesu, mig I Troen daglig øve, Saa skal mig ingen Ting Et helligt Liv berøve, Hvor Lyset er, der maa Jo Glandsen yttre sig, O, lær mig, at jeg ret Og altid følger dig.

Om Bønnen.

Mel. Herre Jesu Krist, sandt jr.

No. 46. Vel den, der ved i Jesu Navn At løbe ret vor Gud i Favn, Han faar i Sandhed hvad han vil, Som Jesus selv har sagt ham til.

2. Og det er dem, der frist og fri Fra Ondskabs Synd og Hykleri, Mod Himlen brede Hænder ud, Dem favner mildt den søde Gud.

3. Naar Barnet til sin Fader gaar, Ret gjerne det en Gave faar, Og skriger det i Hungers Nød, Saa faar det jo et Stykke Brød.

4. En Fader la'r sit Barn ei faa I Hunger Sten at bide paa; Hvem gav sin Søn en Basilisk, Naar han forlanger Kjød og Fisk.

5. Er Gud din Fader, tro ham til, At han dig hjælpe kan og vil; Men den, der gaar paa Syndens Vei, Den hører Gud, vor Fader, ei.

6. Kun den, som ud fra Synden gaar, Og Jesum i sit Hjerte faar, Han kan alene bede smukt, Og finde sine Bønners Frugt.

7. Saa bed ei med den bare Mund, Men ret af ganske Hjertets Grund, Og tvivl saa aldrig mere paa Den Del, du beder om at faa.

8. Men, søde Jesu! selv mig lær Din Fader ret at komme nær, At jeg kan altid faa ved dig, Min Jesu! hvad der tjener mig.

Om Troens sande Frugt i et gudeligt Levnet.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

No. 47. O Sjæl! som daglig glad og sund Din Gjerning foretager Staa stille dog en liden Stund, At sandse

dine Sager; Betænk, om du af ganske Magt Har tjent din Gud og Næste, Og taget stedse vel i Agt Din arme Sjæles Bedste.

2. Hvor stræber ei en Verdens Træl Sin Rigdom at forøge? Men Rigdom for den arme Sjæl I Naadens Tid at søge, Det har den største Del forsømt I alle Verdens Dage; Men siden hedder det: fordømt Til evig Helvedplage.

3. Hvor stræber ei en Arbeidsmand I daglig Flid og Møie, Dog kjedes ei, men stedse kan Sig i sin Sved fornøie, At han en god Betaling faar Til sin og sines Føde, Om han end saa at sige gaar Og slæber sig tildøde.

4. Hvor mangen haard og blodig Kamp Maa dog en Stridsmand holde, Naar Fienden spruder Ild og Damp, Som Saar og Død forvolde, Kun i det bare Haab at faa Et Bytte med tilbage, Saa vover han sit Liv derpaa, Og lader sig ei jage.

5. Vel er det nødigt, ret og godt Sit Brød med Flid at tjene; Men det er dog en evig Spot, At sørge derfor ene, Hvordan man kan sin Næring faa, Og gjennem Verden komme; Sørg først, at det dig vel kan gaa, Naar Tiden den er omme.

6. Den Salighed, som Jesu Blod Saa dyre os fortjente, Er uden daglig Kamp og Bod Umu'lig vist at vente, Forsigtig og arbeidsom bør En Kristen altid være; Thi Troen som os saliggjør, Maa altid Frugter bære.

7. Du ved jo, Satan løber om Dig, naar han kan, at sluge, Hvor bør dig i din Kristendom Da al din Flid at bruge, I Bønnen stride Dag og Nat, Og ingen Møie spare; Thi ellers er den dyre Skat, Din arme Sjæl i Fare.

8. Som da Soldaten fra sin Vagt Ei Øieblik maa

vige, At ikke Fienden med Magt Hans Skandse skal bestige, Saa tænk, du her med Kjød og Blod Ei ene har at stride, Men Satan staar din Sjæl imod, Og agter den at slide.

9. Her skal man ret paa Kjæmpevis Bestorme Himlens Volde, Og, under Saligheds Forlis, Sig stærk og tapper holde, Her skal man sin forbandet Synd Bemodelig begræde, Ved Jesu Pines Kraft og Fynd Al Vantro undertræde.

10. Saa forarbeid din Salighed Med Bævelse og Møie, Lad Bedrings-Taarer flyde ned Mangfoldig af dit Øie, Læs Herrens Ord og vel betragt Det samme, gjør derefter, Og tjen din Gud af ganske Magt, Med Sjæls- og Legems Kræfter.

11. Din Næste hjælp, hvori du kan, Endog til egen Skade, Ja dem, dig ønske Baal og Brand, Og uden Aarsag hade; Saa skal du, naar den korte Tid Har Ende, se og skjønne, At Gud af Naade vil din Flid Mangfoldig vel belønne.

Mel. Af Adams Fald er plat fordærvet.

No. 48. Hjælp mig, min Gud! at efter dig Min Sjæl maa stedse længes, Og din Hjælp søge idelig, Naar jeg af Sorgen trænges, Lad mig i Nød faa Trøsten sød Af dig, o kjære Fader! Giv, at jeg Synd og Ondskabs Dynd Af Hu og Hjerte hader.

2. Hjælp, at med sand Bodfærdighed Jeg hviler i din Naade, Mit sønderknuste Hjerte ved Af ingen anden Baade, End at for dig udøse sig, Og lade Taarer flyde, O fromme Gud! antag din Brud, Som sig i dig vil fryde.

3. Dæmp i mig Kjødets onde Lyst, At den ei overvinder Din Kjærlighed udi mit Bryst, Tænd op, saa jeg den finder, At jeg i Nød indtil min Død Dig og dit Ord

bekjender, Ei Lykkens Smil, ei Modgangs Pil Mit Hjerte fra dig vender.

4. Ryk Ondskab op af Sind og Mod, Ret kjærlig lad mig være, Udrydde Stoltheds onde Rod, Sand Ydmyghed mig lære, Hvad Ondt endnu udi min Hu Tilovers er, udrive, At Fred og Trøst i Nød og Brøst Maa hos mig, arme, blive.

5. Min Tro bestyrk, min Kjærlighed Ophold, lad Haabet støttes, At jeg ei viger noget Fjed, Og fra din Sandhed flyttes, Bevar min Mund, at ingen Synd Ved den af mig opvækkes, Mit Legem fød med dagligt Brød, Dog saa, at Adam svækkes.

6. Giv, at jeg findes tro og smild I alt, hvad jeg skal gjøre, Lad Hykleri og Stoltheds Ild Mig ingen Tid forføre, Bredagtighed, Letfærdighed, Og anden ond Begjæring Lad undergaa, saa og Attraa Til al ulovlig Næring.

7. Hjælp, at jeg følger gode Raad, Fra vrange Veie træder, Gjør Næsten Godt med Raad og Daad, For Ven og Uven beder, Ja tjen' hver Mand, saavidt jeg kan, Alt Ondt oprigtig hader, Efter dit Ord, til denne Jord Og Jammer jeg forlader.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

No. 49. O, hjerte kjære Gud, Som naadig mig har givet Sjæl, Legem og Forstand, Liv og de Ting til Livet, Regjere du mig og Ved din den gode Aand, At han maa give Kraft Til Hjerte, Mund og Haand.

2. Hjælp at jeg al min Tid Maa Kjødets Lyster dræbe, Og Aandens Gjerninger Ret flittig efterstræbe, At jeg saa, øvet i Tro, Haab og Kjærlighed Maa efter denne Tid Faa Seierskrands og Fred.

3. Lad mig, som Kristus selv, Mit kristne Levnet føie Og mine Øren til Hans Lærdom stedse bøie, I Troen

styrke mig, At jeg ei følge maa, Naar Verden lokke vil Fra Jesu Ord at gaa.

4. Mit Hjerte du og med Din Kjærlighed stadfæste, At elske dig for Alt, Og som mig selv min Næste, Giv mig Taalmodighed, Naar Karset bryder ind, Naar jeg i Lykken er, Da giv et ydmygt Sind.

5. Hjælp, at jeg stedse maa, Dit Rige først udspørge, Du mig vel siden skal Velsigne og forsørge: Hvo som kun tragter først Det Enige at naa, Det Andet hannem vel Dernæst tilfalde maa.

6. Had, Falskhed, Overmod Og Hykleri med mere, Lad ikke nogen Tid Udi mit Sind regjere, List, Uret, Gjerrighed Og Ubarmhjertighed Lad være langt fra mig, Og gjør mig deraf kjed.

7. Gud, lad din gode Aand Paa rette Vei mig lede, Bevar mig Dag og Nat Fra Syndens Vei den brede, I Nød du være min Beskjærmelse, o Gud! Naar jeg udi mit Kald Skal vandre ind og ud.

8. Omsider fri mig ud Af Nød og Modgangs Plage Og naar jeg skal engang Fra Verden Afsked tage, Da ved din Naadehaand Mig lede, at jeg kan Opnaa mit rette Hjem, Det skjønne Himmel-Land.

Mel. Nu vel os, vat frist timode.

Nr. 50. Vel den Mand! som ikke vandrer I Ugudeliges Raad, Vel den! Retten ei forgaaer, Ei har Del i Ondskabs Daad, Den, som Spotters Venskab ei Søger, men gaar paa den Vei, Som Gud selv i Ordet lærer, Og ham over alting ærer.

2. Vel den, som med Lyst og Glæde Øver sig i Herrens Ord, Som med Aandens Mund kan æde Himmelbrød ved Herrens Bord, Han af Himlen Styrke faar, Og

i fulde Blomster staar, Som et Palmetræ udbreder Sig med Lyst i vaade Steder.

3. Ligesaa skal ogsaa grønnes Den, sig holder til Guds Lov, Han af Herren skal belønnes Med alt, hvad han har behov, Ei hans Blade eller Frugt Falde af, men pryde smukt, Hvad han gjør, da faar han Lykke Ved Guds Forsyn til hvert Stykke.

4. Derimod ve den, som søger Udi Synden sit Behag, Stedse han sin Straf forøger, Ve hans Sjæl paa Vredens Dag! Ingen Ondskab skal bestaa, Naar Gud lader Dommen gaa, Han da lønne vil de Fromme, Men de Onde skal omkomme.

Mel. Kristus kom selv til Jordans Flod.

No. 51. O Gud! min Skaber, Herre kjær, Som er mit Lives Kilde, Om du mit Levnet ei regjer, Saa lever jeg her ilde, Ja levende er jeg da død, Til Synden slet hengivet, Hvo hviler sig i Syndens Skjød Han haver ikke Livet I denne Tilstand nydet.

2. Derfor din Naade til mig vend Og mig dog ei forlade, Men gode Raad mig altid send, At fly Synd, Skam og Skade, Hjælp at min Mund forvarer sig, Lad ikke deraf fare Et saadant Ord, hvorved jeg dig Og dine Frommes Skare Fortrædelig kan være.

3. Bevar mit Øre, Fader kjær! Fra alt det her i Live, Hvorved dit Navn og Rige her Beskjæmmet kunde blive, Ved Spotterens Forgift lad mig Ei nogensinde røre, Hvo derudi fornøier sig, Kan lettelig forføres, Ja og til Skamme gjøres.

4. Mit Øies Lys vogt og regjer, Og lad det varsomt være, At det ei til de Ting henser, Som Sjælen kan besnære, Hvad ærbart og hvad tugtigt er, Derefter lad mig

tragte, Hvad dig behager, Herre kjær! Det lad mig og hsiagte, Al Vellyst slet fornægte.

5. Lad Drukkenskab og Fraadseri Modbydelig mig være, Men giv mig Lyst at tækkes dig, Ei Verdens Fryd begjære; Den Lyst, som Kjødet Glæde gjør, Til Helvede neddrager, Og hvad som Verden Fryd tilfør', Den ædle Sjæl kun plager Evindelig og nager.

Mel. Jesu Sjælens lyse Dag.

No. 52. Troen, Haabet, Kjærlighed Ere gode Dyder, Og det Ærezir, hvormed Kristne bedst sig pryder, Der kan intet lignes ved Af det, Verden haver. Troen, Haabet, Kjærlighed Ere store Gaver.

2. Troen til den Herre Krist Verden overvinder, Og forsager Kjødets Lyst, Hvilken snart forsvinder, Troen uhi Ang'st og Nød Fast ved Jesum hænger, Og til Gud i Liv og Død Sig igjennemtrænger.

3. O, min Jesu! mig forlen Troen i mit Hjerte, Naar den svare Syndens Sten Gjør mig Trang og Smerte, Lad ei Lyst, Frygt og Fortræd Mig fra Troen vende, Giv mig god Bestandighed Til min sidste Ende.

4. Haabet ved den sande Tro Altid sig befinder, Og til Hjertefryd og Ro Al Nød overvinder, Haabet udi Ang'st og Brøst Derved sig opretter, Hvad Gud os som Sjæletrøst I sit Ord forjætter.

5. Haabet, hvad som man er ser Venter af Guds Naade, At han vil, som ogsaa sker, Hjælpe ud af Vaade; Det er sandt et stadigt Haab Lader sig bestjæmme, Hvo derved gjør Bønnens Raab, Han tør sig ei grætnme.

6. Haabet udi Nød og Strid, Derudi vi græde, Bier efter Herrens Tid, Naar han selv vil redde, Varer det end Dag og Nat, Haabet dog saa siger: Jeg er ei af Gud forladt, Han fra mig ei viger.

7. O, min Jesu! lad ei mig Af mit Sind dig tabe, Gid, at jeg kan inderlig Paa din Godhed haabe, Lad mig med Taalmodighed Din Hjælp altid vente, Indtil du mig vil i Fred Op til Himlen hente.

8. Kjærlighed af Troens Kraft Visseli udflyder, Og sig som en Honningsaft Rigelig udgyder; Kjærlighed gaar ind til Gud, Og er altid rede Til at vandre i hans Bud Med stor Lyst og Glæde.

9. Kjærlighed og vender sig Til sin kjære Næste, Tjener hannem uden Svig Paa det allerbedste; Kjærlighed er altid glad Dennem Godt at gjøre, Som imod os Strid og Had Uden Aarsag føre.

10. O, min Jesu! ved din Aand Du mig vilde lære, At jeg til Gud og hver Mand Kjærlighed kan bære, Du, som for mig Døden led, Ekst mig her i Live, Lad mig ogsaa i Kjærlighed Evig hos dig blive.

Om Kydshed.

Mel. Hjerte Fader! skraf mig ei.

No. 53. Far herned, urene Aand! Hen til dine Lige; Jeg har givet Jesu Haand, Aldrig ham at svige; Gaa din Vei, Jeg vil ei Verdens Lyst begjære, Eller høre mere.

2. Vil min Sjæl en grundig Lyst Og Forfriskning nyde, O, min Jesu Favn og Bryst Kan vel tilfulde fryde, Jesu Sind Har en sød Vederqvægemaade, Fuld af Naade, Naade.

3. Skulde da mit Liv og Aand, Som er købt saa dyre, Gives hen i Satans Baand, For en Lyst at styre, Nei, jeg ved Nok Beskjed, Hvorhen Legen endes, Jeg vil ikke brændes.

4. Er mit Hjerte ei for godt Til de sorte Slanger, Hvor min Jesus har sit Slot, Og hans Rige pranger,

Han er min, Alt for sin Til at kunne miſtes, I hvor haardt jeg friſtes.

5. Skulde mine Øine le, Helped-Lyſt betændte, Som til Himlen bør at ſe, Jeſum daglig vente, Nei, man maa Og forſtaa Af mit Øies Fagter, Hvorhen Sjælen agter.

6. Skal mit Øre ikke fly For en Daares Lœbe, Naar hans Ord ſom Slangeſpy Andre Sjæle dræbe? Nei, jeg maa Mærke paa, Hvad Guds Aand mig minder, Verdens Lyſt til Hinder.

7. Skal min Mund, ſom ſaadan ren Himmelſpiſe tager, Gjøre ſig med den gemen, Som af Bellyſt ſmager? Nei, min Mund Troens Grund I min Sjæl ſkal viſe, Og Guds Naade priſe.

8. Ved jeg ikke, hvert et Lem Er min Jeſu eget? Han ſkal eue eie dem, Som har koſt't ſaa meget: Kort, jeg vil Ganſke til Gud mig overgive, Derved ſkal det blive.

9. Fattes det paa Kraft og Mod, Satan maa dog vige, Naar jeg kun vil holde Fod Og tilbørlig krige, Jeſus er Hos mig nær, Jeg ved ham ſkal finde Kraft at overvinde.

10. O, hvor trøſtig kan jeg da Til min Jeſum ile, Naar mig ingen Bellyſt fra Ham formaar at ſkille, Naar jeg kan Som en Mand Fienden allevegne Kjæmpeſtærk begegne.

11. Efter Striden tidt jeg faar Jeſu Kys at ſmage, Naar hans Naadeſol opgaar, Efter Kampens Dage, Evig Fred Han bereder Har i Himlens Bolig, Dem, ſom ſtrede trolig.

No. 54. Du Hjerteus Fryd for rene Sinde, Udvalgte, kydſke Jomfru-Frugt! Som vil med Alle dig forbinde, Der følge Aandens viſe Tugt, Hvor vilde jeg dog gjerne tragte,

Blandt dines Jomfrutal at staa, Som Verdens Kjærlighed foragte, Og efter Lammet stedse gaa.

2. Du fordrer kun et renset Hjerte, Men det er ei at faa for mig, Uden det Onde gjør mig Smerte, Af Kjærlighedens Brand til dig, Forgjæves er min egen Møie, Naar du ei styrker selv mit Sind, Og tager med dit Naades Øie Mit arme Hjerte ganske ind.

3. Den Salve læger Adams Skade, Den Kjærlighed er Sjælens Kur, Vil du mig den kun finde lade, Saa bliver Verdens Lyst mig sur, Den gjør fornøiet og ei skikker Sig efter Verdens Lysters Krog, At jeg kan fly de fine Strikker, Som mange ned i Pølen drog.

4. Lad denne Balsom i mig flyde, Og gjennemtrænge alt mit Sind, Lad mig din Kjærlighed kun nyde, Som lukker ingen anden ind, Den Ild al Verdens Lyst forbrænder, Og holder den for Narrespil, O, hvem din Kjærlighed kun kjender, Han ingen anden have vil.

5. Men griber du Begjærligheden Ei an med Magt og Kraftens Aand, Da kan den ligge skjult i Reden, Og siden tage Overhaand; O Gud! din Sødhed tidt anvendes Til Kjødets Sikkerhed og Ro, Naar Aandens Iver ei optændes Ved daglig Kamp i Bøn og Tro.

6. Hvad kan os fri fra denne Fare? Din Kjærlighed kun det formaar, Naar Sjælen den vil tage vare, En anden Lyst og Drift den faar, Som Villien sin Ulyst betager, At Kristi Vei blir tækkelig, Og Fryden, som da Sjælen smager, Gjør Kjødets Lyster væmmelig.

7. Naar Gud er her, og ingenlunde At Hjertet vil i Verden bo, Saa gaar al Verdens Lyst tilgrunde, Og Aanden faar sin rette Ro, Da dybt vi efter Skatten grave Og siden gjemme Perlen vel: Den Skat kan Jesu Brud kun have, Og ikke nogen Verdens Træl.

8. Sæt Jesu Kjærlighed til Grunden; Er han din

Bygnings Hjørnesten, Saa bliver Sjælen altid funden Aarvaagen til at holdes ren, Han selv din Seierskrone bliver Ved hver en Leilighed til Kamp; Thi denne Sol dig let fordriver Al Kjødets Vellyst som en Damp.

9. Saa triumferer allerede Guds Liv i Død'lighedens Krop; Thi just naar vi i Kampen svede, Da stræbe vi til Kronen op; Hvor kunde ellers Sjælen vinde Og dæmpe Kjødets stærke Brand, Om Kjærlighed var ei derinde, Som alle Ting bestride kan?

10. Den korte Møie Vei bereder Til ustatterlig Sjælefred, Guds Himmel skjulte Lisligheder Til slige Sjæle flyde ned, Som agte Alt for Skarn og Skade, Mod Kristi Tro og Liv at faa; Lad kun din Brudgom ene raade, Se saa hvad Kjærlighed formaar.

11. Den krouer Lammets rene Brude Til Bryllup med Guds egen Søn, Urene lukkes alle ude; Thi Kjærlighed er Kydskheds Løn; O, hvem der smager Jesu Ynde, Har nok og Alting, det er vist, Hans Kjærligheds fuldkomne Brynde Gjør ret fornøiet her og hist.

Nr. 55. Kom stærke Frelser! snart, mit Hjerte at opbryde, Som for din Naades Kraft ved Synd tilsluttet er, Og lad din Kjærlighed saa yndig der indflyde, At den indtager al min Længsel og Begjær, O, ved din Almagts Kraft selv mine Bolte rør, At jeg af Syndens Magt mig snart befriet ser.

2. Det har behaget dig, taalmodig mig at drage Fra Syndens Trældom fri med Lyst at tjene dig, Men ak! mit Hjerte maa med Taarer det beklage, At Synden atter vil med Magt indtage mig, Saa jeg ei Udvei ved, ei Hjælp, ei noget Raad, Men falder dig til Fod, og tigger om din Naad'.

3. Naar jeg befinder ret den Godhed, som dit Hjerte,

Min Jeſu! har beviſt imod mig usle Muld, Som dog bekjende maa med Blusel, Skam og Smerte, At jeg var og end er af Synd og Ondskab fuld, Saa bør min bange Sjæl forundres og tilstaa At din Langmodighed fast bundløs være maa.

4. Hvad har bevæget dig med saadan Flid at føre Min Sjæl fra Verdens Lyst og Syndens Sikkerhed, Da jeg dig idelig kun Modstand monne gjøre, Og lukke Øret for dit Lyses Herlighed, Som daglig fulgte mig, og straalte paa mig ind, At jage Mørkheds Magt og Kræfter af mit Sind.

5. Da mange Tusinde i Syndens Dvale ligge, Ei vide at du er saa nær, saa god, saa fød: Ei kjende Syndens Last, ei om Forløsning tigge, Ei tror, dem foreſtaar en evig Dom og Død, Saa har du som en Brand af Ilden reddet mig, Hvad er din Naade mig dog ubegribelig.

6. Ak, nu du har begyndt saa paa mig at arbeide, Saa slip, imedens jeg er til, mig ei, min Gud! Ak, lad din tugtend' Aand mig overalt geleide, Og føre mig af Kjøds og Djæv'lens Snarer ud, Ja naar jeg mindſte Lyst til denne Verden har, Saa driv den nægtig ud, og Tugtens Ris ei spar.

7. Jeg gier mig dig i Vold, vær, Jeſu! du min Hyrde, Før, vogt, spis, læg du mig, dit svage usle Faar, Du ved min Taab'lighed og mine Bylders Byrde, Thi før og styr du mig, forbind du mine Saar, Skjænk mig din Kjærlighed mod al min Sjælebrøst, Og lad mig uden dig ei finde nogen Trøst.

8. Lad ei hemmelig Lyst mig mer til Fange tage, Lær mig at prøve først alt hvad jeg tager an, Og lad din Hyrdestav til Bøn og Suk mig jage, Naar Sindet Lunkenhed og Søvn befalde kan, Din Aand al Sikkerhed af Hjertet

stedse driv, Og et aarvaagent Sind fuld af din Frygt mig giv.

9. Forlen mig Naade til mod Synden ret at stride, Staa mig i Striden bi, og gjør mig seierrig, Lær mig taalmodigen, hvad mig paakommer, lide, Og saa i Strid og Kors og Død at følge dig, Indtil du henter mig op til din Himmelstad! Der dig, min Gud! til Pris at være evig glad.

No. 56. Bryd, Jesu, bryd det Aag, som mine Synder Paalægge mig, ak, bryd det ved din Død, Se Lysterne mit arme Hjerte binder, Forbrænd dem dog med Helligdommens Glød, Se her mit Hjerte Forknust af Ang'st og Smerte, Du kan mig jo ei lade staa i Nøden: Dig vil jeg mig fortro, Og paa din Godhed slet bero, Som frelser mig af Døden.

2. Jeg vil for dig mit falske Sind bekjende, Og hvad der bor udi mit syndig' Bryst: En fremmed Ild lod jeg i Hjertet brænde, Og smigrede med den forbudne Lyst, Jeg maatte glide, Da jeg ei trolig stridde, Ak, lad mig dog ei længer bliv' i Nøden; Dig vil jeg mig fortro, Og paa din Sandhed blot bero, Saa frelses jeg af Døden.

3. Jeg havde ei stedse min Gud i Tanker, Din Frygt var mig ei ret for Øine malt, Og da min Lyst iblandt til Verden vanker, Var snart min Aand af Lysten bleven kvalt; Men o! din Naade Mod mig er overmaade, Hvormed du atter redder mig af Nøden; Dig vil jeg mig fortro, Og paa din Kjærlighed bero; Thi frelses jeg af Døden.

4. Til høie Ting mit Øie tidt har sigtet, Og Hjertet stod ei ret i Ydmyghed, Hvor ofte blev et Gudsfrygts Skin opdigtet, Naar Falskhed dog kun var mit Øiemed? Den synding Glæde Kan jeg ei nok begræde, Ak, Jesu!

riv mig her med Magt af Nøden; Dig vil jeg mig fortro, Og paa din Huldhed fast bero, Saa frelses jeg af Døden.

5. Ak, se, min Gud! hvor haardt mit Hjerte trænges, Hvor Sjælen er halv død, foruden Saft, Som efter Regn den tørre Ager længes, Saa sukker og min Aand om Naadens Kraft, Jeg vil alt lide, Før mig kun til din Side, Og lad dit Blod mig der udfri af Nøden; Jeg vil fast paa dig tro, Og tryg udi din Side bo, Saa frelses jeg af Døden.

6. Giv mig dit Kjød ret værdigen at nyde, Og tryk mig fast op til dit kjærlig' Bryst, Lad og dit Blod i Sjælens Grund indflyde, Og døde der al medfødt syndig Lyst, At Ondskabs Synder Ei Sted mer i mig finder, Og lad mig ei mer styrtes saa i Nøden; Jeg vil fast paa dig tro, Paa dig, o Livsens Klippe! bo, Saa frelses jeg af Nøden.

7. Forund mig dog din Naades Pant at smage, Og tryk dit Segl ret dybt i Hjertet ind, Til Trøst naar jeg i Striden maa forsage, Til Styrke for mit matte, svage Sind; Naar jeg skal kjæmpe, Hjælp Kjødets Lyst at dæmpe, Og lad mig aldrig komme mer i Nøden; Lær mig paa dig at tro, Og paa din Villie bero, Saa frelses jeg af Døden.

8. Din Aand min Sjæl med Kjærlighed optænde, Og lad din Død mig stedse i Tanker staa! Lad ingen Lyst mig mere fra dig vende! Ei heller mig af Frygt tilbage gaa! Jeg holder stille I alt, hvad er din Villie, Skal end mit Kors mig prøve tidt i Nøden; Saa vil jeg dig fortro, Og paa din Trofasthed bero, Saa frelses jeg af Døden.

No. 57. Opløs du dog, min Gud! de Baand og Syndesnarer, Hvormed min arme Sjæl endnu er bunden fast;

Fra mine Fienders Liſt jeg beder du mig ſparer Ved ham, paa hvilken du min Synd og Skyld har kaſt, Nedbryd, nedriv, nedſlaa, Lad ved din Søn mig faa Ret Frihed ellers jeg min Krone miſte maa.

2. Ak, Gud! førſt var jeg ret en Træl i alle Synder, Du dig forbarmede og derfra løſte mig, Nu blusſer op paa ny den luenemme Tynder, Ak, ſaa maa dog min Fod omſider brænde ſig, O Fader! gjør mig fri, ſæt mig ſaa jeg kan ſtaa, At jeg min Sjæl kan ſom et Cedertræ udſlaa.

3. Hvad holder mig dog end, at jeg ei kan opſtige Udi min Kriſtendom, hvad gjør mig dog ſaa mat? Ak, hvilken Tyngſel maa jeg føle paa mig ligge, Som trykker mig, at jeg ſkal ei faa Himlen fat! O, hvorfra faar jeg Kraft, at jeg kan blive fri, Saa fri ſom Slaven fra et farligt Slaveri.

4. Det Dødelige vil den arme Sjæl beſvære, Ja fængſle Sjælen i ſit Bo med haarde Baand, Ak, maatte jeg dog fri engang fra dette være, Og min Forlængſel naa fri Adgang ved din Aand, Igjennembryd ere! igjennembryd med Magt, At jeg ei med min Sjæl i Fængſel bliver lagt.

5. Jeg ved, jeg elſker dig; dog ſkal jeg Sandhed ſige, Langt fra ſaa meget, at min Sjæl jo ønſter mer; Der noget er endnu i mig, ſom ei ſaa lige Jeg nævne kan, hvorved min Sjæl den Hindring ſker: Jeg tænker ofte paa en liden Plads for mig, Hvor uforhindret jeg ret kunde elſke dig.

6. Søger jeg Enlighed i Haab, det der at drive, Saa var det viſtnok godt, om jeg og kunde der Alene for mig ſelv mig ganſke fra mig rive, Og ikke finde til det ſyndige Begjær, Dog jeg bær end hos mig det onde Kjød og Blod, Som og i Enlighed vil være mig imod.

7. Nu plage Tanker, nu urolig' Fantasier, Naturens Svaghed og adspreder Tankerne; Ja mer der kommer til, ak, hvor er min Befrier? Hvo vil dog lade mig et Friheds Fodspor se? Hvorlænge bunden skal jeg arme blive her? Naar faar jeg ret at se min søde Frihed der?

8. Den Egenkjærlighed hos mig sig tidt indsniger, Og hindrer altid ved sin Magt min stille Ro, For denne Sjælens Fred gaar bort, og fra mig viger, Fra denne Hjertet sig ei lære kan at sno, Skal Lys og Mørk' saa af og til forandre sig? Naar faar jeg Lyset ret foruden Mørk' for mig?

9. Opiss du dog, min Gud! de mange Baand og Snarer, Og hvad end hemmelig mig fangen holde kan, Er det dog ikke nok, bedrøvet jeg erfarer, At et mig holde skal udi min Syndestand? Ak, skal jeg bindes, mig da til dit Hjerte bind, Saa bær jeg mine Baand med et fornøiet Sind.

10, Den, som du binder, er fra Synden løs ret bunden, Han er i dine Baand en ret befriet Mand; Min Fader! saa har jeg ved dig min Frihed funden, Og udi mine Baand dig stedse leve kan; Gjør du mig fra mig selv og Verden ikkun fri, Saa kan min Sjæl med Lyst sin Frihed træde i.

Om aandelig Aarvaagenhed, Kamp og Seier.

Mel. O Drovelse, o Hjerteve.

No. 58. O, vaag og bed, Min Sjæl, du ved Dig ellers ikke sikker, At du jo kan drages ned I de Ondes Stikker.

2. Bær uforsagt, Men derhos agt Paa Sindet, hvor det vanker, Bær at holde stedse Vagt Over alle Tanker.

3. At følge smukt Guds Naades Tugt, Naar Aanden dig vil minde, Holder Verden udelukt Af de rene Sinde.

4. Et lidet Gran Af Surdei kan Den hele Dei forsyre, Kommer Gnisten først ibrand, Er den ond at styre.

5. En Tanke, som I Hjertet kom, Om man den lidt lod raade, Har saa tidt gjort Sjælen tom Fra Guds søde Naade.

6. Vor onde Art Bevæges snart Af det, vi se og høre, Bliver saadan Tanke spart, Er der ondt at gjøre.

7. De Sjæleſaar, Som Satan slaar, Gaa ind ad skjulte Gange, Hvo som ei paa Vagten staar, Bliver snart hans Fange.

8. Et syndigt Smil Kan som en Pil Det arme Hjerte dræbe, Om vi noget staa i Tvivl, Derimod at stræbe.

9. Et syndigt Ord I Adam for, Det lagde Verden øde, Det har gjort et Sjælemord, Hvorved alle døde.

10. En ringe Ting Gjør Dødens Sting, Og kan en Sjæl bekrige, Som ei varsom ser omkring Her i Verdens Rige.

11. Ved Øret kan, Som Helvedbrand, Et Ord vor Sjæl forrykke, Har vi ikke Aandens Vand Dette strax at slukke.

12. Alt dette ved Forsarenhed I alle Guds Udvalgte, Jesus raaber: vaag og bed, Om du ei vil falde.

13. At gaa saa fri Paa Himlens Sti, Og ikke ville vaage, Det er idel Hykleri, Sikkerhedens Taage.

14. Op, op paa Vagt Af ganske Magt, Og vaag med alle Fromme, Vaager som Guds Søn har sagt, Til I se ham komme.

Mel. Vaag op og staa paa dine Strenge.

No. 59. O, vaager op af Verdens Drømme, I kunne Kristne! op med Magt; Vor Jesus, som skal Verden

dømme, Han raaber høit: Herud paa Vagt! Herud af Syndens Søvn og Slum, Mens der er endnu Tid og Rum.

2. O, vaager op, at Syndens Natte Ved Lysets Komme viger bort, Guds store Naade høit at skatte, Som han mod Adams Kjøn har gjort, Thi ellers har vi intet Gavn Og Glæde i vort Kristen-Navn.

3. O, vaager; er end Aanden villig Saa er dog Kjødet alt for svagt, At alle sande Kristne billig Sig tage bedstø mer iagt; Thi kort er Tiden, Veien smal, Og Fristelserne uden Tal.

4. O, vaager; thi den gamle Slange Os ellers er for stærk og snild, Han agter mig og dig at fange, Og slæbe hen i Pølens Ild, Hvo her vil ikke mandig staa, Han maa i Sandhed med ham gaa.

5. O, vaager, førend Døden kalder Os i en ubeleilig Stund, Saasnart en gammel for den falder, Saasnart en heilig, rig og sund, Vi vide ei, hvad Tid og Sted; Vel den, som altid er bereed.

6. O, vaager, vi skal hen at svare For Herrens Ret og strænge Dom, Ret længe vil det ikke vare, Før Gud vil kaste Verden om; Indretter saadan eders Sag, Som hver Dag var den sidste Dag.

7. O, vaager, det er Jesu Stemme, Herop af Søvne, ud paa Vagt, Naar Sjælen er i evig Klemme, Da er det alt for sildig sagt, Nu kan vi søge Sjælens Gavn, O, vaagner da i Jesu Navn!

Mel. O, den alting kunde dræbe.

No. 60. Kjæmp alvorlig, nu Guds Naade Søger at forbedre dig, At din Aand sig lader raade, Og fra Jorden letter sig.

2. Kjæmp; thi Livets Port er snever, Og den rette Vei er smal, Lad os trykkes, vi oplever Siden Himlens Frydesal.

3. Kjæmp til sidste Taar' af Blodet, Træng i Jesu Rige ind, Tab for Satan aldrig Modet I Anfægtnings Hvirvelvind.

4. Kjæmp i hellig Ivers Lue, Lad den største Kjærlighed Gjøre dig af denne Tue, Denne usle Verden kjed.

5. Kjæmp med Bønnens Seiervaaben, Og lad Himlen Dag og Nat Ingen Stilstand for din Raaben, Før du faar din Jesum fat.

6. Har du da igjennemkjæmpet Til din Perle og Klenod', Tænk ei, nu er alting dæmpet, Men bliv ved at holde Fod.

7. Forarbeid med Frygt og Bæven Sjælens dyre Salighed, Verden bliver aldrig jævn, Hav et Øie paa hvert Fjed.

8. Hold dit Øie aldrig aaben Efter Verdens Lystekrog, Hold dig Nat og Dag i Vaaben; Thi din Fiende er klog.

9. Hold din Villie i Tømme, Giv ei Kjødet Raaderum, At ei Naadens Lys skal rømme, For de onde Lysters Skum.

10. Troskab, er den ellers ægte, Gjør med Synden aldrig Fred, Vil paa Adam aldrig slægte, Men ham tapper lægger ned.

11. Troskab, er den ellers ægte, Holder sig i Kristi Spor, Altid færdig til at fægte Mod Naturens Sjælemord.

12. Troskab, er den ellers ægte, Siger: Latter! du est gal; Thi, naar Verden vil forsmægte, Lutter Hylen høres skal.

100597

13. Troskab, er den ellers ægte, Elsker Ingetogenhed, Vil sig gjerne selv fornægte, For at naa sit Himmelmed.

14. Agter dette, I, som fægte! Fægter hver Dag bedre frem, Med en Troskab, som er ægte, Til det glade Himmelhjem.

15. Holder eders Lamper tændte Ved det mindste Skridt, I gaar, Løber, Olie at hente, Førend Dødens Klokke slaar.

16. Verden ligger paa sin Bærme, Skynd dig, skynd dig, Sjæl, herfra, Herrens Vredes Domme nærme Sig til dette Sodoma.

17. Skynd dig alt, hvad du kan løbe, Fly til Zoars trygge Ro, Tiden er det, du maa kjøbe, Riv dig løs af Verdens Klo.

18. Intet hænge ved dit Hjerte, Rør ei det forbudne Træ, At du ei din Haand skal spærte, Sid ved Livsens Træ i Læ.

19. Tæl hvert Øieblik af Tiden, Til du faar fra Himlen Bud, At du da med Triumf siden Med din Jesu kan staa Brud.

20. Løb din Brudgom udi Møde, Sig: min Sol! jeg er bered, Dig at skue i den søde Engleselskabs Epighed.

Om Verdens Fornægtelse og Kristi Efterfølgelse.

Mel, Jesu dine dybe Under.

No. 61. Hvo vil med til Himmerige? Kommer, Jesus raaber nu, Kommer Fattige og Rige, Vender Hjerte, Sind og Hu Fra den arme Verden bort, Tiden er herefter kort; Her er andet at bestille, End med Verdens Lyst at spille.

2. Har I drevet eders Dage Hen i Synd og Sikkerhed? Hvad vil det for Ende tage? Gaar det ei i Pølen

ned? Vender om, og søger Raad I alvorlig Bedrings-Graad, Søger udi saadan Smerte Jesum ret af ganske Hjerte.

3. Derpaa vandrer anderledes, End den store Verdens Flok, Her skal kjæmpes, her skal bedes, Sagen er jo vigtig nok, Hver en Lyst skal gribes an, Hvortil nogen før var vom, At den aldrig, aldrig mere Over Sjælen skal regjere.

4. Jesu Fodspor er alene Vei til Himlens Herlighed, Og hvo dette ei vil mene, Den af Gudsfrygt intet ved, Al hans Visdom, al hans Konst, Al hans Gjerning er omsonst; Vil man Vei til Himlen vide, Da maa Verden først tilside.

5. Du maa vrie dig og vende Her saa længe, som du vil, Syndens Lyst maa have Ende, Ellers er Guds Naade spildt. Siger du: du ved det grant, Hvem det kunde kun saa sandt! Hen til Gud om Kraft at bede, Han til Hjælpen jo er rede.

6. Kjender man, at det er nødigt, Ret at bruge Naadens Tid, Agter det dog overflødigt, Ret at bruge al sin Flid, Saa beviser dette klart Satans Fængsels rette Art, Og hvo ham vil mer adlyde, Faar det hissel surt fortryde.

7. Op, I Kristne! ser da eder Ret i denne Verden for, Vaager, sutter, banker, leder Efter Jesu rette Spor, Gaar i denne Verden frem, Som det ret kan sømme dem, Der hvert Øieblik med Glæde Færdig' er' til Dems at tvæde.

8. Op, I Kristne! samler Kræfter, Fatter Mod i Barm og Bryst, Ret at følge Jesum efter, Ret at følge ham med Lyst, Holder Eder til ham nær, Faar ham altid mere kjær, Elsker trolig Eders Næste, Søg i alt hverandres Bedste.

9. Kjender eders store Vaade I en grundig Yd-

mygbed, I vor Herres Jesu Naade Sænker eder ganske ned, Lægger uophørlig Bind Paa at have Jesu Sind; Hvad han gjorde, gjører efter, Han skal give Mod og Kræfter.

10. Er det ikke Tid at vandre? Evigheden er os nær; Beder, stræber med hverandre, At formane hver især, Hid I Store, hid I Smaa, Tager Jesu Kors kun paa, Følger alle, ingen svige, Hvem der vil til Himmerige.

No. 62. Et er nødigt, dette Ene Lær mig, Gud! at kjende ret; Verden kan mig intet tjene, Skjøndt den synes fin og slet; Den er kun en Byrde, som nager og plager, Hvor Sjælen dog ingen ret Lisligbed smager; Men faar jeg det Ene for alting kun fat, Da bliver mig en Ting for alting en Skat.

2. Vil du dette Ene tage, Søg det ei paa denne Jord, Lad hvad jordisk er tilbage, Søg det oppe, søg det hvor, Al Guddom og Manddom forenet sig finde, Og hvor al Fuldkommenheds Fylde er inde, Der, der er mit ene Nødvendige ret, Der, der er mit Ene mig alting i et.

3. Som Mariæ Hjertesødder Søgte denne ene Skat, Da hun sig ved Jesu Fødder Fuld af Længsel havde sat, Hans Tale var lislig i Hjerte og Øre, Hun vilde saa gjerne hans Villie gjøre, Hun smagte den Sødhed i Freisøren laa, Han ene for hende var alting at faa.

4. Ligeledes jeg med Smerte Længes, Jesu, efter dig; Lad dig finde i mit Hjerte, Overgiv dig dog til mig, Og vilde end mange til Verden sig vende, Saa vil jeg dog efter dig løbe og rende, Du haver det evige Saligheds Ord, I dig al Fornøielses Herlighed bor.

5. O al Visdoms Vældekilde! Lad den trædste Slan-

ge ei Mig forføre og forvilde Fra den rene Sandheds Vei, At jeg i Enfoldig- og Ydmygheds Gange Din Visdom kan søge og liflig erlange, At kjende dig, Jesu, og have dig kjær, Saa er jeg til Himlen og Evighed lærd.

6. Jeg for Gud kan intet bringe, Uden dig og dine Saar, Under din Forsonings Vinge Jeg for Gud frimodig staar, En evig Retfærdighed du os fortjente, Da Pinen og Døden dit Hjerte bespændte, Der har jeg de Klæder, der smykker mig ud, At prange for Thronen som deiligste Brud.

7. Nu, saa lad mig her opvækkes Til et helligt Liv i dig, At det Onde daglig svækkes Ved din store Kraft i mig; Thi hvad mig til gudelig Vandring i Livet Kan tjene, er i dig, min Jesu! mig givet, Riv fra mig al Kjødets forfængelig Lyst, Saa lever jeg i dig, min eneste Trøst!

8. Ja, hvad skal jeg mere sige, Her er Naadens fulde Flod, Du gik ind i Himmerige For mig engang med dit Blod, Du derved en evig Forløsning har funden, Hvorved jeg er hjulpet og reddet i Grunden, Guds Hjerte er aabnet ved denne din Gang; Thi synger jeg Abba med frydelig Klang.

9. Sjælen ved af ingen Byrde, Har et frit og lystigt Mod, Hun er ført af hendes Hyrde Ind i Livsens Eng og Flod, Ei nogen Forfriskning mod denne kan veie, At have sin Jesum, ham evig at eie, Slet intet mig glæder og dæmper min Ve, Foruden min Jesum i Troen at se.

10. Derfor Jesus han mit Ene Og mit Alting være skal, Prøv, om jeg det ei vil mene, Eller er blandt Hyklers Tal, Se om jeg mig vender i Sikkerheds Leie, Og før mig paa Livsens de evige Veie, At agte for Skade al Vellystens Flok, Og Jesum at vinde, han ene er nok.

Mel. Min Sjæl nu lover Herren.

No. 63. Min Sjæl! hvo vilde være Begjærlig efter det, man ved Der kan dig kun besnære Og hindre fra din Salighed, I Verdens Ære prange, Som kan saa snart forgaa, Forbandet tusind Gange Den Ære kaldes maa, Som styrter ned i Pine Og Skjændsel Sjæl og Krop, Vil du til Æren trine, Saa søg til Himlen op.

2. Hvad kan os Vellyst nytte, Der er saa slet og hastig endt? Hvad kan os Rigdom stytte, Naar Døden har sin Bue spændt? Min Jesu Ærens Sæde Har uforgjængʼligt Guld, Af Hjertets Fryd og Glæde En ganske Himmel fuld, Mod hvilken Verdens Rige Er kun som Skum paa Vand, Kom, Hjerte! lad os stige Til Himlens Frydeland.

3. Hvad skal vi da ei smage For Liflighed i Sjæl og Krop, Naar disse gode Dage I Evighed ei høre op, For Lammets Stol at træde I Himlens herligʼ Slot, I Jesu sig at glæde, Er evig sødt og godt, I Jesu sig at fryde I evig Ærestand, Har mere at betyde, End nogen tænke kan.

4. I Jesu har jeg Mængden Af Rigdom, Lystighed og Pragt, Det skal man se i Længden, Naar Verden er i Aske lagt, Lad Verden mig foragte, Det intet hindre kan, Jeg efter dig vil tragte, Du Himlens Ærestand, Lad Verden mig kun habe, Jeg bliver Jesum tro, Vil aldrig ham forlade, Saa er min Sjæl i Ro.

5. Bort, Verden! vær forbandet Med al den Del, dig hører til, Min Jesum, intet andet, Jeg til min Rigdom have vil, Lad Verden mig kun træde I Spot og Skjændsel ned, Min Jesum kan mig glæde I Tid og Evighed, Og skulde jeg end smage Her Døden tusindfold, Det kan mig intet skade, Hist er jeg i Behold.

6. Det kan jeg frit bekjende, Og glædes Nat og Dag

dertil, Et Rige uden Ende Gud mig i Himlen unde vil; Ak, Verden sig fornøier I det, som snart forgaar, Min Krone i det Høie Alt til mig færdig staar, Jeg skal med Gud regnere I evig Herlighed, Hvem vilde sørge mere, Imens jeg dette ved?

7. O Jesu! al min Glæde, Naar kommer dog den blide Stund, At jeg derop kan træde Og prise dig med Englemund, Naar skal jeg brudesmykkes, Naar skal den Vexel ske, Naar skal det for mig lykkes, At jeg dig faar at se? O, und mig snart den Ære, I Frydens Paradis Min Seierskrands at bære, Dig selv til evig Pris.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

Rs. 64. Hvad gaar mig Verden an Med hvad den har i Eie? Naar jeg med dig kun kan, Min Jesu! mig fornøie, Du ene rettelig Min Sjæl forlyste kan, Du er min Fred og Ro; Hvad gaar mig Verden an?

2. En Røg er Verden lig, Som bort med Vinden farer, Ja den en Skygge er' Som ikkun stakket varer; Men Jesus holder fast, Naar Intet holde kan, Han er mit stærke Slot; Hvad gaar mig Verden an?

3. Sig Møie Verden gjør For det, man Høihed kalder, Og tænker ei, hvor snart Det Blomsters Blade falder, Jeg søger al min Ros Hos Gud, min Frelsermand, Han al min Høihed er; Hvad gaar mig Verden an?

4. Sig Verden Møie gjør, At samle Gods og Penge, Og mener siden ei Til nogen Hjælp at trænge; Men jeg mig haver sat I en langt bedre Stand, Min Rigdom Jesus er; Hvad gaar mig Verden an?

5. Sig Verden græmmer høit, Ifald man den foragter, Ret som at man med List Den efter Æren tragter,

Til Spot og Haanhed med Min Frelser jeg er van;
Naar Jesus ærer mig, Hvad gaar mig Verden an?

6. Sin Lyst kan Verden ei Tilfulde nok beskrive, Ja som de Himlen selv Vil ofte derfor give; Dog den, som tænker sligt, Er vist en daarlig Mand; Jeg haver Jesum kjær, Hvad gaar mig Verden an?

7. Hvad gaar mig Verden an? Dens Pragt kan ingenlunde Staa Dødens Magt imod, Men gaar i Hast tilgrunde; Dens Rigdom bliver Røg, Dens Glæde bliver Vand; Er Jesus kun med mig, Hvad gaar mig Verden an?

Egen Melodi. Eller: Den prægtig' Sol.

No. 65. Forsængeligt er alt, hvad Verden giver, Hvor høit den det end agter og opskriver; Ros, Ære, Høihed, Vellyst, Gods og Guld; En Konges Pragt, saavelsom Tiggerstaven, Er Alt, naar Eieren er lagt i Graven, Tilsammen Muld.

2. Alt Verdens Gods, hvorefter mange rende, Al Tidsfordriv, som Verdens Lyst optænder, Hvad er det? Møie, Daarskab, Tidsforlis; Thi det forsvinder, før man det snart finder, Af Kjødets Lyst ei anden Frugt oprinder, End evigt Ris.

3. Hvem her sin Tid i Verdens Ting fortærer, Er lig de Børn, som oppuste Blærer, Der strax forgaa, før man dem vel kan se; Gud derimod, den rige Livets Kilde, Som evig Fryd dem gjerne give vilde, Forglemme de.

4. Tro vi paa Gud, vi faa hvad vi behøve, Og trænge ei vor Næste at bedrøve; Thi Himmelen i Jorden er vor Arv, Sørg først for Sjælen, og lad Herren raade, Saa sørger han, som det os bedst kan baade, For Legems Tarv.

5. Et prægtigt Hus, hvor stolte Synder praler, Hvor Kjødets Lyst sig tænder og afmaler, Kan den med nogen

Lyst vel deri bo, Som bør frads sig selv og Korset bære, Med villig Aand fornægte Lyst og Ære For Himlens Ro.

6. I Pralende af Guld og stolte Klæder, Det blanke Støv, hvori sig mange glæder, Kan et bodfærdigt Hjerte gjemmes der? Naar Jesu Aand ydmyge Sjæle pryder, Mon den da ei den Lyst til Pragt forbyder, Som Verden bær?

7. Kan Klæder andet end om Faldet minde, Om Usselhed paa Legem, Sjæl og Sinde, Og vidne om vor paradiske Flugt? Vor synding Skam og Blusel bør de røbe; Men Pragt med Lyst om stinkend' Aadsel svøbe, Er det vel smukt?

8. Med Tidsfordriv man Kjødets Ager dyrker, Og saar det Frø, som Syndens Fremvæxt styrker, Hvis Sæd og Vækst Guds rene Aand forbød; Det, som man saar, det maa man og opskjære, Og Kjødet kan ei andre Frugter bære, End Sjælens Død.

9. I Vandringsmænd! hvor er' I dog at finde, Som Verden sly, og Himlen kun vil vinde, Som gjerne bærer Jesu kjærlig' Aag? Ak, hvor lyksalig' ere I dog blevne, At Eders Navne er' af Gud opskrevne I Livsens Bog!

10. Saa søger da paa Jorden ingen Glæde, Men ifer kun til Himlens Frydesæde, Der er, og ikke her vort Fødeland, Naar I Jer ganske Jesu overgive, Ak, hvad skal I da evig rige blive Af Herrens Haand.

11. Ja værdes I, hans Smykke i Vanære Og Verdens Had for hans Skyld her at bære, Som Troens Tegn, som Troens modne Frugt, Saa ved I af Guds Ord, som Jer har dreven, At I er' Kristo lig og lydig bleven, Er Livsens Lugt.

12. Bær' I Retfærdighedens rene Klæder, I Jesu Tro, saa flyer Verdens Sæder, Hvad her er stort, det er

en Stank for Gud, Hans Naade kan alene evig pryde, Da alt, hvori sig Verdens Børn her fryde, Skal rydes ud.

13. En liden Surdei syrer Deien hele, Det gaar ei an sit Hjerte her at dele, En liden Lyst det ganske verdsligt gjør; Vil du i Et dig efter Verden føie, Den skal i Alt dig under Aaget bøie: En Træl som før.

14. Vel derfor den, som alle Ting forsager Og Intet holder, som af Verden smager, Men har i Jesu Kjærlighed sit Alt, Kan ei et Grun af Verden Hjertet røre, Har den ei Reb at binde os og føre I sin Gevalt.

15. Vel den, som staar i Troens tappre Seier, Som sælger alt det Skarn, her han eier, Og kjøber sig den skjulte Perlestat, Hans Skib er trygt i alle Modgangsbølger, Hvor stærk end Storm og Uveir dermed følger, Blir han ei mat.

16. Han i Guds Hus skal sættes til en Piller, Som lever og sig for Guds Throne stiller, At ofre der Jehovah Lov og Pris, Naar han saa synger Gud sit Hosianna, Saa nyder han den rette Himmelmanna I Paradis.

17. O Jesu! du vort Lys i vort Elende, Bliv ved din Visdoms Aand til os at sende, At vores Tro maa se det glade Haab, Den Herlighed, som du os vil tilvende, Naar vi med Sei'r i Troens Kamp fuldende Vort Vandrings Løb.

18. Lad os dog her ei vandre som Uvise, Ei snart hos Gud og snart hos Verden spise, Ei lade Varmt og Koldt gaa af en Mund; Hvi er vort Sind til Verdens Lyst saa færdig? Er Jesus da ei hele Hjertet værdig? Al Gladens Grund.

19. Din Kjærlighed, o Frelser! os forene, At vi maa Et med dig og i dig mene, Ak, helliggjør vort Legem, Aand og Sjæl, At vi kan her ustraffeligen vandre, Indtil du al vor Jammer vil forandre Til evigt Vel.

20. Lad alt, hvad os besmitter, fra os tage; Thi kydske Sjæle ene dig behage, Kun de er' din udvalgte kjære Brud, Den, du selv renser med dit Blod og pryder Til Brudegave med din Aand og Dyder, Helligste Gud!

21. Lær du os selv i denne Verdens Fængsel, At staa paa Vagt i Bøn og Himmel-Længsel, At Ingen røver os vor Brudekrands, Indtil vi kan, o Brudgom! dig til Ære Livskronen, som du os vil give, bære I evig Glands.

22. Imidlertid lad os paa dig kun tænke, Og ganske i din Kjærlighed os sænke, At ene du i os kan blive Alt, Din Faders Kraft saa skaber, danner, pryder Vor Sjæl paany, og os tilsidst indgyder Sin Søns Gestalt.

23. Gjør, Jesu! som al Magt og Styrke eier, Os seierrig og stærke i din Seier, At vi maa synge dig Halleluja. Du kan os grunde, styrke og fuldende Al vores Strid til evig Glæde vende; Sig dertil ja!

Mel. Vaag op og staa paa dine Strenge.

No. 66. Min Jesus ene er mit Nøie, Min Glæde og min dyre Skat, Hvad Verden stiller mig for Øie, Er ikun Skyggeværk og Nat, Ei værd engang at tænke paa, Til Jesum staar al min Attraa.

2. Før lod jeg Verden mig behage, Da Del jeg i dens Daarskab tog; Men at den mon os kun bedrage, Det se vi klart af Skriftens Bog, Der viser, at dens Glands og Fryd Kun føder evig Klagelyd.

3. Men du, som Sandhed er og Livet, Min Jesu! du mig daglig lær, At Ordet, som du os har givet, For Sjælen Aand og Livet er, Skjønbt Verdens Børn det ikke se, Men Aandens Kraft og Liv bele.

4. Det undrer Verden, naar den gloedes, At dine Børn i Graad skal staa, At de foragt'lig undertrædes, Naar hine

stolt paa Roser gaa, Men de, som her med Taarer saa, Til Høsten evig Glæde faa.

5. Din Haanhed, Spot og Tornekrone For Kjødets Træl ser ringe ud, Som kun tilbeder Lykkens Throne, Og hylder ingen anden Gud, Men finder Nøg og Dødens Lugt, Naar Korsets Træ bær Livsens Frugt.

6. Kun Jesu Børn i Korsets Møie Faa Skatten, som der ned er lagt, Og Ingen uden Troens Øie Kan se den rene Himmelpragt, Som Gud dem gjemmer i sit Skjød, Der følge ham i Spot og Død.

7. Med dig, min Frelser! vil jeg lide Nød, Haanhed, Spot, Bedrøvelse, De, her i Tro taalmodig stride, De skal paa hin Dag evig le, Her gaar du selv med dem i Strid, Og gi'r dem hisset evig Fryd.

8. Slaa ned hos mig al jordisk Tanke, Dæmp alle Kjødets Lyster plat, At jeg i dig maa daglig sanke Din Aands og Dyders dyre Skat; Du er min Perle og mit Alt, Dig ene har jeg mig udvalgt.

9. Men lær mig nøie eftertænke, At være din, hvad det vel er! Mig i din Kjærlighed at fænke, Ei følge mit, men dit Begjær, Fornægte Alt og bliv' hos dig, Dig elske, og forglemme mig.

10. Da du dig gav for mig i Døden, Fornedred' du dig selv for mig, Og saa for min Skyld ufortrøden Til Helvede nedsænkte dig, Hvor skulde jeg mig da undslaa, Fra mig, o Gud! til dig at gaa?

11. Hjælp mig at vandre i din Villie Og i din trofast' Kjærlighed, At Intet mig maa kunne skille Fra Jesu Venskabs Salighed, Indtil min Sjæl opnaar sin Havn Udi din evig kjærlig Favn.

12. Mig værdig gjør med dig at lide, Læg paa dit Kors det søde Aag, Og hjælp mig i din Kraft at stride,

Mit Navn staar jo i Livsens Bog, I Haanden har du tegnet mig, Og jeg er din evindelig.

13. Lad mig i dit Navn Seier vinde, Du, som først Seier for mig vandt, Og naar jeg dør, da lad mig finde Din Dødskraft mig til Seierspant, Kom, milde Jesu! du er min, Kom, naar du vil, jeg er og din.

No. 67. Den snævre Vei er bred nok til Guds Rige, Naar man gaar sagte, lige, stille, fort, At hvert et Trin forsigtig bliver gjort, Naar man har lært hen op at stige, Saa er den Vei og bred nok til Guds Rige.

2. Vor Herres Vei er fuld af Lisligheder, Naar man den har i Troen rigtig kjendt, At Hjertet er til Veien trøstig vendt, Naar man sig dertil ret bereder, Saa er vor Vei og fuld af Lisligheder.

3. Hvor kan en Bjørn som Lammet taalig være? Den vilde Ulv vil nødig lukkes ind! Hvor kan vort Kjød faa Lyst til Aandens Sind, Og Himlens rette Fodspor lære? Hvor kan en Bjørn som Lammet taalig være.

4. Du maa først Aand af Aand ved Ordet fødes, Saa kan du gaa den snævre Livets Gang; Men ellers er din Vei forgjæves trang, Dit falske Sind det først maa dødes, Du maa først Aand af Aand ved Ordet fødes.

5. Hvo Fødselen af Kristo først erlanger, Han følger og sin Herre trolig med, Han lider først hans Skjændsel og Fortræd, Før han med ham i Lyset ganger, Han Fødselen af Kristo først erlanger.

6. Han bliver med ham i hans Død begraven, I Graven bliver til en Tid forvart, Staar op, og holder saa sin Himmelfart, Faar Aanden, som er Fæstegaven, Naar han er først i Døden med begraven.

7. Den Aand, som Kristum drev, hans Kristne driver, Den samme Aand har altid samme Skik, De saa at gaa den samme Vei, han gik, Vel den, som det i Hjertet skriver: Den Aand, som Kristum drev, hans Kristne driver.

8. Selv Kors og Trængsel har sin store Nytte; Om Tornesting man tidt i Hælen saar, Sligt er dog taaligt, gjør ei Hjerteſaar; Hvo fast sig holdt ved Troens Støtte, Han fandt, at Trængsel har sin store Nytte.

9. Det lette Aag kan ei for haardt besvære, Det onde Sind kun derved trykkes ned, Det tvinger kun din egen Kjærlighed, Naar man forstaar det ret at bære, Saa kan det lette Aag ei haardt besvære.

10. Det lette Aag kan lette vore Sinde, At Hjertet sig til Gud oprette kan, Og Aanden ret faa Luft i saadan Stand, At man Guds Kjærlighed kan finde, Det lette Aag kan lette vore Sinde.

11. Hjælp, Jesu! dig at følge alle Dage, Du ser, jeg gaar endnu saa strøbelig, O, drag mig, at jeg frisk kan følge dig, Saa skal jeg Veiens Sødhed smage, Hjælp, Jesu! dig at følge alle Dage.

No. 68. Det koster mer end man fra først betænker, At være tro i det, som Gud os skjænker, I Kjærlighedens første Kraft at staa, Til man os ser fra Kampens Plads at gaa.

2. Hvor ofte maa man sig for Himlen skamme, Naar man ei mer kan se den første Flamme, Og overtydes grant ved Aandens Tugt, At meget af den første Brand er slukt.

3. Det første Lys har ret Forundrings Sager, Og Hjertet ind til Jesum ganske drager, Paa Verden da engang ei bliver se't, Man følger alt kun op ad sin Magnet.

4. Men denne Brand begynder snart at sagtes, Som

dog for først af Mange neppe agtes, Men siden der vel klages her og hist, At man har af sin Iver meget mist.

5. Saa gaar det, naar man fra sin Vagt vil træde, Og gjør sig lidt gemen med Verdens Glæde, Da bliver snart forfalsket mer og mer Det rene Sind, hvorefter Jesus ser.

6. Strider man ei, den rene Drift forsvinder, Dog mærker vel, ja føler og befinder, At uformærkt forgaar den Friheds Aand, Saa hvad vi gjør, det sker i Trældoms Baand.

7. Snart Lunkenhed sig søger ind at snige, Den trætte Fod vil ud af Veien vige, Den synes haard, en anden Vei man sig Da vælger til at vandre magelig.

8. Man for sig har endnu saa mange Dage, Og den med dem forbundne Last og Plage, Det Aag er tungt, og Heden slaar dertil, Da ved man tidt ei, hvor man være vil.

9. Man kan endog paa Løbet ofte glide, Og Skade paa sin Krone skamfuld lide, Den dog os var, kan komme for os fort, Og tage saa vor Seierskrone bort.

10. O slagtet Lam! som stedse tro er bleven, Som Kjærlighed til Død og Grav har dreven, Giv mig den Kraft, at jeg til Gravens Muld Maa være dig af Hjertet tro og huld.

11. Naar jeg er svag, og mig saa meget hindrer, Saa lad mig se, hvor Kronen hisset tindrer, Den mig engang din egen Haand skal fly, Saa faar jeg Kraft og Mod og Lyst paany.

Mel. Hvad ere de Kristne dog glimrende smukke.

No. 69. I Kristne, som gjerne vil Himmelen have, Hvi gaa I dog sikkre som Verden endnu? Vi have ja en meget høiere Gave, For hvilken vi stride og komme ihu, Mod Korset at tage, Og Alting forsage, Hvad Sjælen

svigagtig fra Jesum forvilder, Og Himlens den evige Salighed spilder.

2. Ak, naar jeg de første tro Kristne betragter, Den Iver, den Møie, den Kamp de har havt, Og mærker nærværende Kristendoms Fagter, Da høre vi Navnet, hvad se vi for Kraft? Det gjordes fornøden, De fleste fra Døden Ret grundig og fyndig til Jesum sig vendte, Til hvilken de Første i Kjærlighed brændte.

3. Dog det at forbigaa, vi har det at gjøre Med dem, som med Verden i Synden ei gaa, Men stræbe et kristeligt Levnet at føre, Paa Helligheds Veie til Himlen at naa, O stræber, I Fromme? Til Himlen at komme, Nu kan vi snart samles blandt Engle og Throner, At smykkes af Jesus med gyldene Kroner.

4. Vor Brudgom ei længe nu borte vil blive, O, kjøber dog Olie, triner paa Vagt, Ei mere vor Kristendom lunken at drive, Men altid at vaage, som Jesus har sagt; Staa bundne om Lænder Med Lamper i Hænder, Som de, der fra Verden hver Time at træde, Og haste at finde den evige Glæde.

5. I Trætte og Svage af Trængselens Tørke! Ak tænker paa Himmelens Liggendefæ! Og beder alvorlig, at Jesus vil styrke De rystende Hænder og bævende Knæ, At Ingen skal slippe Den evige Klippe, At Ingen tilbage til Sodoma vender, Og Løbet med Skamme paa Halvveien ender.

6. Hvo Haanden begyndte at lægge paa Ploven, Han tage den ikke tilbage igjen, Frimodig, ei bange, ei heller forvoven; Thi begge er ikke Bestandigheds Ven, Hver stride saalænge, Til Sjælen kan trænge Sig ind i den evige himmelske Bolig, Som Jesus de Stridende lover saa trolig.

7. Op, op dog, I Salvede kommer tillige; Thi Kon-

gen gaar Eder med Kronen imod, Med ham I skal frydes i Himmelens Rige, Og Glæden skal være en Evigheds Flod, Hvo der kun faar vundet, Hans Krands er alt bundet, En Krone, der glimrer med klarere Strimer, End Solen om Middags- og Midsommers Timer.

8. Hid, lader mig Taarerne Eder afvisle, Saa kommer den mildeste Jesu til Ords, Her skal I nu sidde og Eder forfriske Med Abraham, Isak og Jakob til Bords; O, giv mig de Kræfter, Min Jesu! herefter Mig altid kun til dig at holde og vende, Og finde en salig og glædelig Ende.

Mel. Se Solens skjønne Lys og Pragt.

No. 70. Den Vei, du gik i Kors og Trang, I Bøn og Strid og Møie, Min Jesu Livsens snævre Gang, Lad mig den kjende nøie, Uagtet Kjød og Blod Vil sætte sig imod, Jeg dog frimodig haster frem, Og stræber kun til Himlen hjem.

2. O, lad mig som dit Naadekar Af Naade overflydе, Den gamle Verden intet har, Som Sjælen ret kan frydе; Min Brudgom! før mig ved Din egen Haand afsted, At jeg, dit Lam, dig følge maa, Og aldrig mere stille staa.

3. Dit Lys bestraale Korsets Dal, Og altid for mig brænde, At jeg fra dines lille Tal Mig aldrig lader vende, Men følger ringe ned Med saadan Munterhed, At du min Vandring ynde maa, Saa jeg i Himlen Del kan faa.

4. Hvor vil jeg glædes da engang, Naar jeg dig tro er bleven, At ingen Møie, Spot og Trang, Mig har tilbage dreven, At jeg dit Ord og Røst Har ene fulgt med Lyst, Og fremfor Alting sat mig for, At trine kun i dine Spor.

5. Belan, jeg vover det derpaa, Din Tornesti jeg ynder, Jeg ved, hvad Ende det skal faa, Som mig dit Ord

forkynder, At Trængsel, Spe og Spot Er Vei til Ærens Slot; O, hvad er den dog vis og klog, Der fatter dig, du søde Aag.

Mel. Jesu, Gjælens lyse Dag.

No. 71. Jesu Verdens Frelsermand, Himlens Gud og Herre, Hjælp mig ved din Helligaand Af dig ret at lære, Lad mig, mens jeg lever, gaa, Udi dit Exempel, At jeg altid nære maa Herrens Lyst og Tempel.

2. Jesu, du var gandske from, Du var Renheds Kilde, Men jeg i min Kristendom Haver levet ilde, Lad din Aand og blodig Sved Mit Sind helliggjøre, At jeg udi Helligheb Maa mit Levnet føre.

3. Jesu, din Barmhjertighed Var stor overmaade; Du bevisde paa hvert Sted Folket Hjælp og Naade; Lad mig gjøre ligesaa Af et Broderhjerte, Til min Næste gjerne gaa Med Trøst i hans Smerte.

4. Jesu, jeg befinder dig Sanddru i din Tale, I din Mund var ingen Svig, Lad mig ei forhale At erkjende Sandheds Dyd, Og den vel bevare, Fly og fly med største Flid Løgn og Falskheds Snare.

5. Jesu, lydsk i Ordene, Gjerninger og Tanker, Giv, at jeg, som let kan ske, Ei fra Kydskhed vanker, Hjælp, at jeg den altid sky, Hvad ei Kristne sømmer: Ond Lyst, slem Snak, Horeri, Som dit Ord fordømmer.

6. Jesu, du sagtmodig var, Som Guds Ord bekjender, Had og Brede du ei bar Imod dine Fiender, Giv mig en sagtmodig Aand Til dem, som mig hade, Og i Hjertet god Forstand Gjerne at forlade.

7. Jesu, du var maadelig Altid her i Live, Hjælp, at jeg kan følge dig, Ædru og at blive, Drukkenskab og Fraadseri Lad mig ei besvære, At jeg kan fra Bellyst frl Tjene Gud, min Herre.

8. Jesu, ydmyg for hver Mand, Og for Gud vor Herre, Lad dog dit Exempel sand Ydmyghed mig lære, Vogt mig fra Hovmodighed, Lad mit Sind sig bøie, Indtil, som jeg tror og ved, Du mig vil ophøie.

9. Jesu, din Taalmodighed Ser jeg i din Kvide; Du selv vilde stor Fortræd, Spot og Døden lide; Mig forlen, at jeg her kan Korsets Byrde drage, Indtil du i Himlens Land Vil min Sjæl optage.

10. Jesu, som i Bønnens Flid Pleiede at vaage, Hjælp, at jeg i Nød og Strid Og i Dødens Taage Maa med Bønnen holde ved, Og min Røst ophøie, Se til min Elendighed Med et naadigt Øie.

11. Jesu, hjælp, at Verden sig Til dig maa omvende, Og i Naadens Rige dig Retteligen kjende, Djævlens Magt du sønderslaa, Lad hans List bortvige, Lad os i dit Fodspor gaa Ind i Himmerige.

12. Jesu, styrk med vældig Haand Mig og alle Fromme, At jeg her i Verden kan Tro og til dig komme, Følge dig og i al Nød Stadig ved dig hænge, Og igjennem Nød og Død Ind i Himlen trænge.

Om de Kristnes forborgne Liv.

Nr. 72. Hvad ere de Kristne indvortes dog smukke! Skjønt udentil snart som af Solen forbrændt. De Frugter, som Jesus dem giver at plukke, Er dennem alene, ei Andre bekjendt. Hvad Ingen kan fatte, Hvad Ingen kan skatte, Har disse livagtig i Sjælen befunden, At være som Lyset i Mørke oprunden.

2. Udvortes de synes som Pjalter og Klude, Vidunder for Verden, og Englenes Spe; Men indentil ere de deilige Brude, Med Jesum i Armene liflig at se, Ja Tidernes Under, Som dagligen stunder, Og stræber kun ef-

ter, naar Tiden sig ender, At kysse vor Jesum med Palmer i Hænder.

3. De ere vel ellers af Adam, som andre, Og bære det jordiske Billede med, De vaage og sove, arbeide og vandre, Og lide, saavelsom de andre, Fortræd, I jordiske Stikke, I Mad og i Drikke Man ser dem ei noget særeget at gjøre, Kun at de af Verdens Lyst intet vil høre.

4. Dog er' de af himmelske Herkomst og Stamme, Som Herren ved Ordet indvortes har født. Saa yndig en Lue af himmelske Flamme, Opammet i Over-Jerusalems Skjød, Guds Engle sig glæde Blandt dennem at træde, I Samkvem at synge: Halleluja, Amen! Hvor deilig maa dette dog klinge tilsammen.

5. De ere vel svage, dog Verden for svare, I Himlen de leve, paa Jorden de gaa, De nyde Guds Fred i den yderste Fare, De fattes, og Alting dog har og formaa, De komme i Skade, Og blive dog glade, Udvortes de synes som visne og døde, Og staa dog indvortes i deiligste Grøde.

6. Naar Englebasunen hans Komme bebuder, Som er dem og giver til Livet alt nok, Da skal de, som Jordens høiprægtige Guder, Til Verdens Forundring i offentlig Flok Ret synlig regjere Og evig florere, I allerlivsaligste Herlighed blinke, Naar Verden, din Glæde, som Aadsel vil stinke.

7. O, springer I Dale og Bjerge tillige Mod Solen af Himlen; velsignede Jord! Du bærer Guds Naades det deilige Rige, Hvor Himmelens Roser saa uformærkt gror, Naar Dommedag kommer, Begynder din Sommer, Naar deres forborgene Levnet fremstiger, Hvorefter med dennem du sukker og higer.

8. O Jesu! vort Lives livsaligste Eie, Den inderste Verdens forborgene Flor, Hjælp, at vi udvælge de yd-

nygste Veie, (Om Korset os svier end sorte som Jord), Her ikke bekjendte, For Verden forvendte, Her skjulte med Kristo i Faderen leve, Der offentlig med ham i Himmelen svæve.

Om hjertelig Længsel efter Gud.

No. 73. Jesu, din søde Forening at smage Længes og trænges mit Hjerte og Sind, Riv mig fra alt det, mig holder tilbage, Drag mig i dig, min Begyndelse, ind, Vis mig ret klarlig min Jammer og Møie, Vis mig Fordærvelsens Afgrund i mig, At sig Naturen til Døden kan bøie, Aanden alene maa leve for dig.

2. Styrk mig ret kraftig i Sjælen derinde, At jeg kan finde, hvad Aanden formaar, Tag mig tilfange min Tale og Sinde, Led mig og lok mig, saa svag som jeg gaar, Mig og hvad mit er jeg gjerne vil miste, Naar du alene i Sjælen maa bo, Og sig omsider paa Døren maa liste, Hvad som forstyrrer min indvortes Ro.

3. O, hvo der kunde det Ene kun lære: Sig at opofre med Hjerte og Hu, O, maatte Jesus mit Alting kun være! Jeg er, desværre, langt borte endnu; Jesu, som gav mig et hørende Øre,Ræk mig tillige din kraftige Haand, At jeg min Vandring herefter maa føre, Ret som en Kristen i Helligheds Aand.

4. Hør dog, o Jesu! din kurrende Due, Hyrde, opsøg dit vildfarende Lam, Vær mig blandt Myrrha en lødskende Drue, Luttre mit Hjerte fra Synd og fra Skam, Lad mig i Bogstavens Væsen ei blive, Som kun udvortes gjør ærbar og fin, Aanden lad Loven i Hjertet indskrive, At jeg i Sandhed maa kalde mig din.

5. Jesu, naar vil du dog skaffe mig Hvile? Byrden den trykker, ak, tag mig den af; Naar skal jeg se dig ret

venlig at smile? Reis dig at true det brusende Hav! Kjærligste Jesu! du maa dig forbarme, Skjul dog dit Ansigt ei evig for mig, Ædleste Rigdom for aandelig Arme, Fyld det udtømmede Hjerte med dig.

6. Lad mig, o Jesu! forgjæves ei raabe, Se dog, hvor Sjælen er hungrig og træt, Lad os, Immanuel! være tilhobe, Har jeg dig ene, saa bliver jeg mæt; Fordum du sagde, de maatte vansmægte, Dersom jeg lader dem hungrige gaa, Evige Kjærlighed kan du da nægte Sjæle, der hungre, en Smule at faa.

7. Naadigste Jesu! nu vil jeg mig binde Ved din den dyre Forjættelses Pagt, Beder og leder, saa faa I og finde, Saa har de sanddrue Læber jo sagt: Jeg vil med Kvinden af Kanaans Egne Raabe dig efter og blive ei stil, Før du til Slutning paa Bønnen maa tegne: Amen, ja, Amen, dig ske som du vil!

Nr. 74. Mit Hjerte! hvi vanker du stedse omkring? Hvad hjælper at spørge, Og idelig sørge For det, som kun figter til jordiske Ting? Den ædleste Del Er Jesus, o Sjæl! Thi stræb at faa fat Paa denne din Skat.

2. Livsaligste Jesu! du Brudgom saa kjær, For alle de Fromme, Som til dig at komme, Og dig at omfavne af Hjertet begjær'; Ak, dræb i mit Bryst Al den onde Lyst, Som hindre vil mig At komme til dig.

3. I dig er en Fylde af alt det, som godt I Sandhed bør agtes; Naar Resten betragtes, Da svækker det Troen, gjør Raaden til Spot, Hvo alting la'r staa, Og tænker kun paa, At tækkes sin Gud, Han kommer bedst ud.

4. Lær mig at randsage i dybeste Grund, Og saa ret at sanke Mit Sind og min Tanke Hos dig, o min Læge! saa bliver jeg sund; Ak, se til min Trang, Opfyld den engang, Alene paa dig Fortrøster jeg mig.

5. Det Jordiske skal mig ei gjøre Uro, I dig skal mit Øie Sig stedse fornøie, Alt andet fornægte og blive dig tro; Du fylder mit Bryst Med himmelske Lyst, Og hvad jeg begjær, Din Naade beskjær.

6. Du er jo den allertrofasteste Ven, Mit Hjerte vel kjender Dit Hjerte, som brænder Af Kjærlighed til mig; ak, at jeg igjen Maa elske dig ret, Og ei blive træt, Til jeg dig faar sat I Himlen, min Skat.

7. Saa drag da, min Jesu! mig ganske til dig, Lad Tankernes Strømme Sig ganske udstrømme Fra jordiske Ting, som forstyrre kun mig; Din himmelske Glands Lad fylde min Sands, Og tage saa ind Aldeles mit Sind.

8. Min Villie skal være indsluttet i din, I Sorg og i Glæde Jeg liflig vil kvæde; Thi det er mig nok, at du altid er min, Bekræfte det Baand I inderste Aand, Indtil jeg skal bo I Himmelens Ro.

Mel. Et trofast Hjerte, o Herre min.

Nr. 75. I Jesu søger jeg min Fred, Al Verden har kun Smerte, Hans Vunder er mit Hvilested, Der hviler sig mit Hjerte; Der kan jeg bo i stille Ro, Der findes alt det, som min Tro, Saa længselfuld begjærte.

2. Indtil jeg fandt det Kildespring, Gik jeg paa tørre Veie, Jeg søgte Trøst i mange Ting, Som kunde ei fornøie Den Sjæls Attraa, som i mig laa, Og endda tænkte jeg ei paa At søge til det Høie.

3. Saa blindt, saa tungt, saa jordisk var Mit Sind, at det ei kunde Opsøge dig, skjøndt jeg blev var, At andre Trøstegrunde Gav liden Trøst udi mit Bryst, Om de end alle var' udøst, Ei heller de var' sunde.

4. Da ynkedes du over mig, Og drog mig usle Daare Ved Naadens Kald: kom hid til mig, Her skal du bedre

fare; Immanuel din arme Sjæl Alene kan husvale vel, Og frelse af al Fare.

5. Ja, Jesu! jeg maa give Magt, At Verden har kun Møie Og Angest, som du selv har sagt, Du ene kan tilsøie Den sande Fred og Rolighed, Dit Skjød er ret mit Hvilested, Hvor jeg mig vil fornøie.

6. Dit Korses daarlig' Prædiken Er mig en Visdoms Kilde, Din Død gi'r mig nyt Liv igjen, Og hvad som vil forspilde mit Sjælegavn, Maa i dit Navn, Som er min trygge Tilflugtshavn, Forsvinde, Jesu milde!

7. Ak, maatte jeg kun idelig Ved dig, min Jesum! hænge; Ak, maatte kun min Sjæl i dig Sig daglig dybt indtrænge, Saa fik jeg Fred og Hvilested For Duens trætte Fodesjed, Om det end vared' længe.

Om Kjærlighed til Næsten.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

No. 76. Hvor ser det ud i Verdens Ørk, Hvad er den fæl og sur og mørk! Had, Vrede og Misundelse Har dækket Verden som en Sne, Man neppe mer at nævne ved Den broderlige Kjærlighed.

2. Hvad er dog Bitterhed gemen! Hvad er det rart at finde En, Som ei er paa en Anden vred! Dog tør i slig Uenighed Sig rose af Guds Naadefavn, Og trodse paa det kristne Navn.

3. Hvem tror dog Jesu egne Ord, At Had i Hjertet er et Mord, At den, som ei tilgive vil, Kan aldrig høre Jesum til; Thi man sin Fiende elske skal Og gjøre Godt som Venners Tal.

4. Da det er ei saaledes fat Blandt denne Verdens Torn og Krat, Saa har dog Gud i Himlen her Paa Jorden dem, som har ham kjær, Et Gosen i Ægypti Land, Som intet Mørke dæmpe kan.

5. Det er Guds sande Israel, Som baade tror og lever vel, En Slægt af Gud ved Ordet fød, En deilig Brud i Naadens Skjød, Paa Jorden en forborgen Skat, Og dog et Lys i Verdens Nat.

6. Det er Guds egen Slægt og Art, Som ikke agter det for svart, At gjøre deres Fiender Godt, Og gjerne derfor lide Spot; Thi Kjærlighed er just den Sti, Som de med Jesu vandre i.

7. Men det er ret det Tegn, hvorpaa De ufeilbarlig kjendes maa, At de indbyrdes og især Hverandre have hjertekjær, Paa dette visse Mærke man Vor Jesu Brødre kjende kan.

8. Man føler vel det onde Sind, Men dæmper det og trænger ind I Jesu søde Kjærlighed, Saa synker Hjertets Taage ned, At mellem dem jo mer og mer I Gud en nær Forening sker.

9. Hver Gren af Jesu har sin Kraft, Dog ikke lige megen Saft, Som Forskjel er paa Sted og Tid, Paa hvers Forfarenhed og Flid, Dog ere Alle et i Gud, Og følge Kjærlighedens Bud.

10. I Bygning sættes Sten pa Sten, De blive Alle som til en, De Store jævnes med de Smaa, At de mod Ild og Vand bestaa, Saa samles alle fromme Sind, Og vies til Guds Tempel ind.

11. De Stærke med de Svage gaa, De Rige med de Arme staa, Forfarne med Lemfældighed, Beivise dem, som lidet ved, At Alting passer sig saa net, Naar Alles Kræfter samles ret.

12. Naar dette himmelstærke Baand I Verden tager Overhaand, Da vorer Kjærlighed til Gud, Saa bredes Jesu Rige ud, Og drager daglig Andres Sind I dette Himmel-Selskab ind.

13. Desmindre tør man undre paa, At Satan derimod vil staa; Saar Kjærlighed først saadan Magt, Saa er hans Rige alt for svagt, Saa vil hans Hjerte briste ved At se Guds Riges søde Fred.

14. Da samler han sin hele Magt, Af Vold, af Løgne og Foragt, Bevæger al den Del han kan, At saa Fortræd og Misforstand Iblandt Guds Børns udvalgte Flok, Saa ved han, han har vundet nok.

15. I da, som føre Herrens Sværd, Staa sammen, ak, staa sammen nær, Forbindes ret i Kjærlighed, Og tænker paa vor Daabes Fred, Det er den allerførste Sag, Saa har alt Fienden tabt sit Slag.

16. Forbinder Eder nær i Gud, Og tænker paa det søde Bud, Som Jesus har os Alle sagt, Og hver især paa Hjertet lagt, At hvo, der er i Eders Tal, Af Kjærligheden kjendes skal.

17. O Jesu! du, som kom herned, At stifte Fred og Kjærlighed, Udbred dit Rige vidt og bredt, Forbind os Alle ret til et, At vi med dig og dine maa Til evig Tid i Samfund staa.

No. 77. I Herrens Udvalgte, som Helligbed øve! Hvor staar det med Kjærligheds vigtige Prøve? Staar I ret forbundne ved Enigheds Aand? Har Intet forvirret det liflige Baand? Vor Fader i Himlen kan Hjerterne kjende; Hvor Kjærlighed fattes, har Troen en Ende, Den Høiestes Flamme bør himmelhøit brænde. :,:

2. Saasnart vi er' ovenfra fødte og baarne, Af Jesu vi ere til Brødre udkaarne, En Fader, en Tro og en Aand og en Daab, En Vei til at vandre, et eneste Haab Kan Brødrenes Hjerter aldeles forbinde, Vi kunne ei andet end Kjærlighed finde, Mistanke, Had, Brede og Tvedragt maa svinde. :,:

3. Vor Moder her oventil mener det samme, Og favner os Alle i Kjærligheds Flamme, Paa Høihed i Verden her bliver ei se't, Thi Samlingen er udi Ydmyghed ske't; Hvor Tvedragt og idel Splidagtighed gjøres, Og Kjærlighed bare af Munden kun høres, Der kan man til Englenes Selskab ei føres. :,:

4. De himmelforenede Brødre fornægter Naturlig og jordisk kun sindede Slægter; Hvo Verden kun bærer i Hjerte og Sind, Og vil sig dog hykle blandt Brødrene ind, Den kan de umulig for Broder erkjende, Han maa sig først grundig til Jesum omvende, Og Verdens Lyst i ham maa have en Ende. :,:

5. Men Brødre af himmel-høipriſede Stamme! Vi tør ved vor Herkomst jo ikke os skamme; Ak, giver ham Ære, som ærer os nok, At kaldes hans egen velsignede Flok, Ak, lader os flokkes og synge tillige, Med samlede Munde og Hjerter at sige: Lov ske dig, vor Fader! i Himmelens Rige. :,:

6. Hvad jeg er, min Broder! det er du og bleven, Og begge vor' Navne i Himlen er skreven, Til Himlen er Alles vor Længsel og Tørst, Hver haster og stræber at komme der først; Dog elsker den ene den anden af Hjerte, Som Jesus vor sødeste Broder os lærte, Den ene fornemmer den anden hans Smerte. :,:

7. Ak, lader os Alle hverandre erindre, At Ingen sig lader fra Kronen forhindre, Naar Verden og Satan vil bruge sin Magt, Saa staa vi forenede Alle paa Vagt; Vor Fader han hører de samlede Sukke, Mod enige Hjerter tør Satan ei pukke, Hvo vil de forenede Aander udslukke. :,:

8. Saa lader os glædes og elske af Hjerte, Forsøde hverandre den bitreste Smerte, Forbindes i Aanden tilsammen som En, At Kjærlighed findes oprigtig og ren, Og lader vor Fader en Frydesang høre, Det skal ham hans

Hjerte usigelig røre, Skjøndt Børnene kan det saa kunstig et gjøre. :,:

9. I Himlen vi bedre skal føres paa Tonen, Naar Brødrene samlede træde for Thronen, I heftigste Lue og deiligste Rang, Med lifligste Harper og sødeste Sang, Saa løfter op samlede Hjerter og Hænder, Og længes at sankes, hvor Striden sig ender, Og Kjærligheds Lue evindelig brænder. :,:

Mel. Jesu søde Hukommelse.

No. 78. Skal Kjærlighed sin Prøve staa, Da maa den til din Fiende naa; At du er mild, naar han er vred, Det er en kristen Kjærlighed.

2. Den Lærdom er saa bedsk og sur Som Døden selv for vor Natur, Det synes alt for tungt og svart For Adams flintehaarde Art.

3. Dog gjælder her slet intet Nei, Saasandt du vil den rette Vei; At elske dem, som elske dig, Det kan en Hedning magelig.

4. Men Jesus taler rene Ord, Som dog saa Faa i Verden tror, Undskyldning gjælder ikke her, Din Fiende skal du have kjær.

5. Er han forbittret, sur og vild, Saa skal du være from og mild, Vil han dig gjøre Ve og Spot, Du skal betale ham med Godt.

6. Du tænker, det kan aldrig ske, At elske dem, som os bele, At kunne ville dem saa vel, Som vil os gjerne slaa ihjel.

7. Ja, se vi til vor egen Magt, Da er man strax i Harnisk bragt, Og finder ingen Kraft imod Den gamle Adams Ulveblod.

8. Lad Hjertet komme ind i Bod, Og smelte hen i Je-

su Blod, Da bliver Jesu milde Sind I Sjælen deilig prentet ind.

9. Naar vi ved Troens Lys og Brand Vor Jesu Hjerte finde kan, At han for sine Mord're bad, Da de kun stod og lo derad.

10. Naar vi betænke, hvor han gik, Vor Sjælehyrde, før han fik Os udaf Dødens Fare rykt, Hvor tidt og længe han har søgt.

11. Naar vi bese i Hjertens Grund De mange svare Syndens Pund, Som Gud saa gjerne os forlod, For Jesu Pine, Død og Blod.

12. Naar Aanden gjør os dette klart, Da tændes udi Sjælen snart Den stærke Kjærlighedens Brand, At man sin Fiende elske kan.

13. Saa luestærk er Kjærlighed, Den slaar al Verdens Vrede ned, Og drager Sjælen ind til Gud, Da lære vi det femte Bud.

14. Vil nogen sige da: jeg kan Ei elske ret min Avindsmand, Han vidner, at han ei forstaar, Hvad Jesu Kjærlighed formaar.

15. Men siger du, jeg gjerne vil, Men finder ingen Kraft dertil, Da løb til Jesu Vunder hen, Saa tændes Kjærlighed igjen.

16. At man saa lidt i Verden ved Af Jesu søde Kjærlighed, Det volder at den bittre Aand Saa stærkt har taget Overhaand.

17. O lad mig hjertens inderlig, Min søde Jesu elske dig, Og komme dit Exempel nær, Som du at saa min Fiende kjær.

Om taalmodig Overladelse i Guds Villie.

Mel. Jesus han er Syndres Ven.

No. 79. Sørger du endnu min Sjæl! O, nu hvortil tjener Sorgen? Tro dog, Jesus vil dig vel, Skjøndt hans Raad dig er forborgen; Ak, hvor ofte har hans Magt Roser udaf Torne bragt.

2. Kast kun Anker, her er Grund, Det er godt paa Gud at bygge, Har du Trang en liden Stund, O, det er dog kun en Skygge, Korset er en Overgang, Glæden bliver evig lang.

3. Kristi Vei er altid god, Ret og rigtig nok befunden, Som sig haver med sit Blod Til din Frelse høit forbunden, Tro dog da, at det er sandt, Mens du har saa stort et Pant.

4. Jesus giver Fryd og Graad, Det er ingen Slumpelykke, Men vor Herres vise Raad, Lad det da dig ei mistykke; Bi og ti i Bøn og Tro, Det skal give Sjælen Ro.

5. Vist er Veien tung og trang, Til at vandre for de Fromme, Skal vi blive fri engang, Faa vi dog den Vei at komme; Gjennem Ørken skal vi gaa, Saa er Kanaan at faa.

6. Der op da mit bange Sind, Hvor man Seierkransse binder, Og kun frisk i Kampen ind, Det har ingen Nød, jeg vinder; Thi jeg er jo, Jesu din, Saa er du og Himlen min.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

No. 80. Taalmodighed behøves, Naar Tro og Haabet skal Ved megen Trængsel prøves I denne Jammerdal; Du Guds udvalgte Flok! Taalmodighed maa læres, Om Kronen der skal bæres, Det kan ei siges nok.

2. Taalmodighed er ikke For Kjødet angenem; Det ved sig ei at skikke, Naar Korset kommer frem; Man har Frimodighed I Fred og gode Dage, Men kommer Trængsels Plage, Da synker Modet ned.

3. Taalmodighed at lære Er ei saa let en Sag, Man vil en Kristen være, Men i sin gode Mag, Da Gud det dog saa klart Udi sit Ord forkynder: Jeg straffer den, jeg ynder, Han bliver aldrig spart.

4. Taalmodigheden gives Af Gud den Helligaand, Naar Hjertet ret oplives I hans Forenings Baand; Den søde Himmelgjæst Formilder vores Plage, Og vender Kjødets Klage Til Aandens Frydefest.

5. Taalmodigheden tændes I Troen til Guds Ord, Naar Herrens Naade kjendes Mod dem, som paa ham tror, For Sjælens faste Borg, At man sig overlader Og lader Gud, vor Fader, Kun bære al vor Sorg.

6. Taalmodighed er stille, Naar ingen Hjælp den ser, Og tænker: hvad Gud vilde Dog aldrig ilde er, Den tænker: lad det gaa, Hvem kan imod ham være? Er han dog Husets Herre, Hans Villie gjælde maa.

7. Taalmodighed er rede At følge Herrens Bud, Kan taale andres Vrede, Og glæde sig i Gud; Lad fnyse hvem der vil, Jeg bliver ei tilskamme, Gud skal vel Alting ramme, Han ved vel Hjælp dertil.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

No. 81. Jeg er med dig, min Gud! fornøiet, Jeg holder i din Villie still', Hvad mig din Godhed har tilføiet, Det jeg tiltakke tage vil; Min Villie er ei længer min, Fordi den nu vil være din.

2. Vil du paa Sotteseng mig kaste? Jeg vil, skal Armod mig tilslaa? Jeg vil, skal Trængsel til mig haste?

Jeg vil, naar jeg end græde maa! Jeg vil, om Døden trænger til; Din Villie ske, o Gud! jeg vil.

3. Vil du mig ind i Himlen tage? Det ønsker jeg, o Herre kjær! Skal jeg gaa ind i Helveds Plage? Jeg ved det er ei dit Begjær; At du ei det vil lade ske, Derfor led din Søn Dødens Ve.

4. Hans Død stadfæster, hvad du vilde: At jeg skal helliggjøres her, Det vil jeg og; men — alt for ilde, — Saa mangt forhindrer det desværr', Uvillien indsniger sig, Modvillien behersker mig.

5. Saa drag, o Gud! til dig mit Hjerte, Som du forlanger, Herre kjær! At jeg i Glæde og i Smerte Kun vil og gjør, hvad du begjær; Saa dyre har du gjenkjøbt mig, Thi bør jeg stedse tjene dig.

Om aandelig Frimodighed og Glæde i Gud.

Mel. Se Solens skjønne Lys og Pragt.

No. 82. Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar, Min Sjæl skal altid tænke: At Satan allevegne staar Iveien med sin Lænke, Hans skjulte Helvedbrand Mig let forvilde kan, Naar jeg ei paa min Skandse staar; Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar.

2. Jeg gaar i Trængsel, hvor jeg gaar, Mod Synden skal jeg stride, Om Gud med Korsets Ris mig slaar, Det skal jeg taaligt lide, Tidt ingen Vei jeg ser, Hvor jeg kan vandre mer, Naar Modgangs Taage om mig slaar; Jeg gaar i Trængsel, hvor jeg gaar.

3. Jeg gaar til Døden, hvor jeg gaar, Og ved mig ikke sikker, Ei nogen Dag og Time, naar Han har mig alt i Strikker, Et lidet Aandefang Kan ende al min Gang, At jeg i Evigheden staar; Jeg gaar til Døden, hvor jeg gaar.

4. Jeg gaar blandt Engle, hvor jeg gaar, De skal mig vel bevare, Slet intet Satans Magt formaar, I saadan Himmelskare, Bort, Verdens Suk og Sorg! Jeg gaar i Engleborg, Trods Nogen rører mig et Haar; Jeg gaar blandt Engle, hvor jeg gaar.

5. Jeg gaar med Jesu, hvor jeg gaar, Han har mig ved sin Side, Han skjuler mig i sine Saar, Og hjælper mig at stride, Hvor han sit Fodspor lod, Der sætter jeg min Fod, Trods al den Del, mig ilde spaar; Jeg gaar med Jesu, hvor jeg gaar.

6. Jeg gaar til Himlen, hvor jeg gaar, Frimodig da, mit Hjerte! Kun did, hvor jeg en Ende faar Paa al min Synd og Smerte. Bort, Verdens Lyst og Pragt! Til Himlen staar min Agt, Al Verdens Eie jeg forsmaar! Jeg gaar til Himlen, hvor jeg gaar.

Mel. Lover den Herre, den mægtige.

No. 83. Herre, jeg hjertelig ønsker at fremme din Ære, Dertil du skabte mig, at jeg din Tjener skal være, Med Liv og Sjæl, Med Lyst og Villie vel, Hvad skal jeg mere forære?

2. Ak, at jeg kunde kun, som jeg ret ønskte og vilde, Prise vor Fader, og altid saaledes anstille Alt mit Forhold, At ingen Fristelses Vold Skulde vort Venskab adskille.

3. Ak, at du maatte ved al min Omgjængelse prises, Ak, at din Naadeskraft kjendelig kunde udvises I min Svaghed, Som ei af anden Hjælp ved, End den, mig af dig bevises.

4. Væk selv mit Sind, og muntre mig flittig at sjunge Til din Taksigelse løsne min stammende Tunge, Immanuel! Du bør i Legem og Sjæl Prises af Gamle og Unge.

5. Du er den Første og Sidste, som Alting beskjærer, Du er den Vise og Gode, som alle Ting nærer, Intet bestaar, Ingen sit Ønske opnaar, Uden ved dig, som regjerer.

6. Du er den kjærlige Fader, som Sønnen udsendte, Og os Fortabte af Døden til Livet indhente, Det ene gjør, At vi Dødskyldige tør Livet og Salighed vente.

7. Du lader Naade ved Aanden i Hjertet nedflyde, Du giver Kraft udi Fristelsen at gjennembryde, Din Tugt og Trøst Hjælper i al vores Brøst, Naar vi kun din Aand vil lyde.

8. Naade, ak, Naade og kjærlige Rørelsers Glæde, Du liden Forsmag paa det, som i himmelske Sæde Skal ses ud, Du er jo værd, at vor Gud Prises af dem, som her græde.

9. Kan Naadens mindste Bevægelse Sindet saa lette, Hvad vil da Herligheds Fylde i Himlen udrette? O søde Gud! Hvo kan vel tænke det ud? Hvo kan dig takke for dette?

Mel. Store Gud, som dig til Ære.

No. 84. Skulde jeg min Gud ei prise, Og ham takke hjertelig, Som i Alting lader vise, Han det mener godt med mig? Af hans milde Hjerte flyder Lutter Kjærlighed her frem, Hvormed han opholder dem, Som hans Ord og Bud adlyder; Alt tilsidst en Ende faar; Men Guds Kjærlighed bestaar.

2. Sin enbaarne Søn han ikke Sparede, men dræbe lod, At han mig fra Satans Strikke Kunde frelse ved sit Blod; O, hvorledes skal jeg kunne Med min Aand og svage Sind, Udi Mørket piklet ind, Saadant Naadehyb udgrunde? Alt tilsidst en Ende faar; Men Guds Kjærlighed bestaar.

3. Han sin Aand mig gi'r til Eie I sit Ord, ved hvilket han Fører paa de trange Veie Mig til det forjættede Land, Aanden da mit Hjerte fryde Med en sand og salig Tro, Som forstyrrer Satans Ro; Ja selv Dødens Magt nedbryder; Alt tilsidst en Ende faar; Men Guds Kjærlighed bestaar.

4. Naar jeg sover, Herren holder Vaagent Øie over mig, Og ved hver Dags Morgen volder, At hans Gunst fornyer sig; Havde Gud ei taget vare, Og mig trolig staaet bi, Var jeg ikke Aarepas fri At faa megen Nød og Fare; Alt tilsidst en Ende faar; Men Guds Kjærlighed bestaar.

5. Hvad har Satan dog udgrundet Mange Plager, mangen Straf! Jeg har dog til Intet fundet, Herren har det værget af; Ja den Engel, Gud mig sendte, Sjælefiendens Skalkeraad Og besluttet onde Daad Ganske langt fra mig bortvendte; Alt tilsidst en Ende faar; Men Guds Kjærlighed bestaar.

6. Som en Faders Hjerte ikke Slet tillukker Naadens Dør For sit Barn, som ei mon skikke Sig saa lydigt, som det bør, Saa min fromme Gud og Fader Gjør med mig paa samme Vis, Straffer mine Feil med Ris, Hvilke ellers Sjælen skader; Alt tilsidst en Ende faar; Men Guds Kjærlighed bestaar.

7. Omendskjøndt den Straf og Plage, Som af Gud mig lægges paa, Noget bitter monne smage, Bør jeg derom tænke saa: At han som en Ven vil gjøre Mig fra Verdens Strikker fri, Som jeg gaar besnæret i, Og ved Korset til sig føre; Alt tilsidst en Ende faar; Men Guds Kjærlighed bestaar.

8. Det i Sandhed jeg erfarer, Som mig ei af Minde gaar, Kristnes Kors en Tidlang varer, Men omsider Ende faar: Naar den kolde Vinter endes, Følger blide Som-

mer paa, Saa til Glæde Korset maa For en taalig Kristen vendes; Alt tilsidst en Ende faar; Men Guds Kjærlighed bestaar.

9. Som da Ingen kan udgrunde Herrens store Kjærlighed, Saa vil vi med glade Munde, Ret som Børn i Ydmyghed, Bede dig, vor Gud og Fader, At vi her maa timelig Takke og berømme dig, Indtil du tilsidst tillader, At vi maa evindelig Love, ære, elske dig.

Om Døden og Opstandelsen.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

No. 85. Kom, Menneske! betragte mig, Du er, jeg var ilive, Paa Jorden har jeg lignet dig, Hvad jeg er, skal du blive, Jeg gik foran, mig følger du, Tænk derfor ei i Sind og Hu, Du Døden kan undvige.

2. Bered dig, gak fra Verden ud, Betænk dit Lives Ende, Naar man foragter Dødens Bud, Har man den tidt i Hænde, I Dag er det tilfaldet mig, I Morgen kan det gjælde dig, Ja mulig denne Aften.

3. Ak, ak, det er at klage værd, Og maa vel Sindet krænke, At mangen ei sin Sjæl har kjær, Ja vel iblandt tør tænke, Han ei i Ungdoms Blomster dør, Da dog vi tidt Exempel hør', At Døden Unge gjæster

4. Sig ei: jeg er ret sund og frisk, Mig smager det, jeg spiste; Ak, det kan ske, at denne Stund Kommer Døden den visse; Hvo ved, om du i Dag ei nød Den sidste Drik, det sidste Brød? Bered dig da til Døden.

6. Idet du lever, lev da saa, At du kan salig blive; Du ved ei naar og hvor du maa Dig Døden overgive; Ak, tænk dig om, dit Hus bestik, Tænk dog, du om et Øieblik Kan staa i Evigheden.

6. Du er da færdig eller ei, Du ligevel maa vandre,

Naar du skal gaa al Kjødets Vei, Det gaar dig, som de Andre, Lad derfor det erindre dig: Opstandelsen vil vorde lig Din Død og Livets Ende.

7. Ak, tænk ei: det har ingen Nød, Jeg Poenitentz' vil gjøre, Naar Sygdom kommer før min Død, Gud skal mig vel bønhøre, Hvo ved, om du en Sygdom faar, Om du ei bort før Tiden gaar, Hvor gaar det da dig Arme?

8. Tilmed, hvo som i Sikkerhed Frit synder paa Guds Naade, Han paa det sidste stødes ned I Helveds Ve og Vaade, Dø derfor daglig Synden af, Saa du kan undgaa Syndens Straf, Naar Gud vil Verden dømme.

9. I hvad du gjør, gjør hvert et Fjed I Dødens søde Tanker, Og tænk: mon jeg og er bered, Om han paa Døren banker? Kan jeg og glad i Graven gaa? Kan jeg og for min Gud bestaa? Saa er min Død til Livet.

10. Fra evig Død du da blir fri, Naar Gud til Dooms vil komme, Til Fred og Fryd Lodtagen i Guds Rige hos de Fromme; Vær færdig da, at Døden kan Beslutte al din Jammerstand, Tænk, Menneske! paa Enden.

Egen Melodi.

No. 86. Hvo ved, hvor nær mig er min Ende? Se Tiden meget hastig gaar, Hvor let og snart kan det sig hænde, At jeg herfra at vandre faar; Gud, rens ved Kristi Tro og Blod Min Sjæl, og gjør min Ende god.

2. Det kan langt anderledes blive Med mig før Dagen Ende faar; Thi bør jeg, mens jeg er ilive, Erindre: Døden foreståar; Gud, rens ved Kristi Tro og Blod Min Sjæl, og gjør min Ende god.

3. Lær mig, o Gud! ret her at døde Al syndig Lyst i Kjød og Blod, Lad Jesu Dødskraft mig gjenføde Ved Troen og retskaffen Bod; Gud, rens ved Kristi Tro og Blod Min Sjel, og gjør min Ende god.

4. Fra syndigt Folk og syndig Fare Lad mig altid afsondre mig, At, naar Gud kalder, jeg kan svare: Mig ske som det behager dig, Gud, rens ved Kristi Tro og Blod Min Sjel, og gjør min Ende god.

5. Lad Himlen sukkersød mig være, Men Verden bedst som Galdebær, Lad mig i Tanker stedse bære, Hvor liflig Saligheden er; Gud, rens ved Kristi Tro og Blod Min Sjel, og gjør min Ende god.

6. Dæmp al min Synd, o milde Fader! Ved Kristi Kraft og Kjærlighed, At aldrig Troen jeg forlader, Og aldrig blir i Striden kjed; Gud, rens ved Kristi Tro og Blod Min Sjel og gjør min Ende god.

7. Indtil at jeg med Jesu vinder Den bedste Ro og Hvile saar; Thi jeg mit Liv vist hisset finder, Naar jeg da for hans Throne staar; Gud, rens ved Kristi Tro og Blod Min Sjel, og gjør min Ende god.

8. Fra Jesu Intet mig skal rive, Ei dette Liv ei Dødens Bud, Hans Ord min Rettesnor skal blive; Thi han min Herre er og Gud; Gud, rens ved Kristi Tro og Blod Min Sjel, og gjør min Ende god.

9. Min Jesum mig sig iført haver, Og tvet mig ved Troens Vand, Du derved mig med Kraft begaver, Og for dit Barn mig tager an; Gud' rens ved Kristi Tro og Blod Min Sjel, og gjør min Ende god.

10. Min Jesus æde lod og drikke Sit sande Legeme og Blod; Thi glemmer han mig vistnok ikke, Jeg bliver hans, han er mig god; Gud, rens ved Kristi Tro og Blod Min Sjel, og gjør min Ende god.

11. Saa lad mit Endeligt kun komme, Min Jesus Omhu for mig bær, At det vil komme mig til Fromme, Som med hans Blod beprydet er; Gud, rens ved Kristi Tro og Blod Min Sjæl, og gjør min Ende god.

12. Imidlertid jeg mig fornøier I ham, og dør i største Ro, Jeg er tilfreds som Gud det føier, Og har til ham en stadig Tro; Gud, rens ved Kristi Tro og Blod Min Sjæl, og gjør min Ende god.

Mel. Naar min Tid og Stund.

No. 87. Hvor salig er dog her den Mand, Som sig i Tide stikker Til Døden, mens han synde kan, Og i sit Sind fast trykker Sit Lives Korthed sidste Maal, Naar Gud da vil det komme skal, Er han bered at vandre.

2. Paa os vist rammer Dødens Ve, Os alle den bortager; Men Tiden, naar som det skal ske, Og hvordan Gud behager, Ved her slet intet Menneske, Gud kun vort Lives Maal kan se, Som han os har bestikket.

3. Vor Tid er kort, den er en Strøm, Vort Levnet vi bortdriver Ret som en Snak og som en Drøm, Hvo sig til Verden giver, Han farer mer og mere vild, Besnæres udi Syndens Skyld Og kan jo let omkomme.

4. Hvor mange i den bedste Tid Ret hastig ere døde, Hvor mange uden Bedringsflid Med Ve er' blevne øde; Derfor i Tanken stedse bær, At hver en Stund den sidste er, Deri du kan bortrykkes.

5. Hvo som til Enden spar'r sin Bod, Han maa i Fare blive, Om Gud vil være hannem god, Forstand og Tid at give, At han til Gud sig stikker ret, Han kan saa snart forsømme det, Som opsat blev saalænge.

6. Paa Enden tænk, i hvad du gjør, Derved du Syn-

dens Snarer, Og Verdens Ondskab fra dig før'; Vil du med Fred henfare Forløst fra evig Helvedqvid', Da skal du her i Naadens Tid At dø med Flid begynde.

7. Ak, lader os da frygte Gud, Gaa paa hans Vei med Glæde, Og ved at vandre i hans Bud, Til Døden os berede, Et frit Mod os da sendes til, Naar Døden Hjertet knuse vil, Vi kan da salig vorde.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

No. 88. Tænk, Menneske! paa Enden vel, Se Døden skiller Liv og Sjæl, Adlyd din Gud, gjør Hjertens Bod, Med Synd besvær ei Sind og Mod, Her bliver du ei, men bortgaar, Og som du lever, Løn vist faar.

2. Hvor ere Verdens Børn, besværr'! Med alt det, som de havde kjær? Hvor er' de, som for føie Tid Her pratle udi største Fryd? De ere døde, Haabet sank, Og blev til Gravens Støv og Stank.

3. Tænk derpaa, o, du Adams Barn, Tænk, at de ere Muld og Skarn, Som du de vare Mennesker, Den meste Tid de lev'de her I Vellyst; men ak! se, hvor snart Tog de til Helved' deres Fart.

4. Se Kroppen bliver Ormemad, Og Sjælen bliver ikke glad; Thi Gud paa Dommens store Dag Vil samle dem til Sorg og Klag' Og styrte dem retfærdig ned Til en usalig Evighed.

5. Thi naar de udi al sin Tid Har tjent den onde Aand med Flid, Ei taget Naadens Tid iagt, Og ikke heller Dødens Magt; Saa er det ret, at hist de ta'r Sin Løn hos den, de tjenet har.

6. Hvad hjælper dem nu deres Gods, Bram, Ære, Vellyst, Mod og Trods? Hvor er nu deres Leg og Raab, Skjemt, Latter, stolte Sind og Haab? Det er omvendt til Ve og Kval, Som aldrig Ende have skal.

7. Hvad med dem gjorde Herrens Haand, Beviser, at han ogsaa kan Med dig saa gjøre, Jord du er, Gaar derpaa og deraf dig nær, Til Jord du vorder i din Død, Og bliver Støv i Jordens Skjød.

8. Beholb det, mærk vel denne Sag, Forglem dog ikke Dødens Dag, Hvor snart den sig vil lade se, I Dag kan det vel ogsaa ske; Med dig gjør Døden ei Forbund, Hvad om den kom i denne Stund.

9. At du dør, vistnok engang sker, Naar, hvor, hvorledes, Ingen ser. Hvert Øieblik i alle Land Udkaster Døden Garn og Baand, Er du nu klog, da vær bered, Og hannem vent hver Tid og Sted.

10. Byg ikke paa dit stolte Liv, I Synden ikke længer bliv, Om du i Ondskab farer fort, Far' du tilsidst til Helved hort; Gud er retfærdig, Synden der Han straffer, som han fandt os her.

11. Hvo Verden elsker mer end Gud, Og Spot kun driver med hans Bud, Alt lever som den rige Mand, I Fraadseri som han bedst kan, Han tjener Djæv'len aabenbar, Og lige Straf med hannem faar.

12. O, Jesu Kriste! du, som mig Fra Syndens Mørkhed naadelig Har kaldet til din sande Vei, Ak, hjælp at jeg mig skikker ei Den onde Verdens Væsen lig, Som opfyldt er med Syndens Svig.

13. Giv, at jeg ved din Kraft og Aand Maa sønderrive Lysters Baand, Og tragte efter Himmerig, Der skal jeg være Engle lig, Der de udvalgte Børn altid Tilsammen ere udi Fryd.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

No. 89. Luk Øine op, o Verdens Barn! Og se, hvor du med Satans Garn Omgiven er og drages fort Til Hel-

veds Afgrund fæl og fort, Istedenfor Guds Børn gaa frem Til salig deres Himmelhjem.

2. Istedenfor Guds Ansigt blid, Som de skal se til evig Tid, Skal du udstødes i den Ørk Og fæle Dragebolig mørk, Hvor man af Lys og Lyst ei ved, Men lider Trang og Usselhed.

3. Der ventes ei til Lædskelse En Draabe Vand; Fortvivlelse Gjør, at man Tungen tygge maa, Naar man ser alt sit Haab forgaa; O, at den sikkre Synder ret I Naadens Tid betænkte det.

4. O, mer end gru'lig Evighed, Hvor ingen Lindring haver Sted, O, Ild, som ikke slukkes kan, O, Bid af grumme Ormetand, O, evig, evig, evig Nød, Du maa vel kaldes evig Død.

5. Thi Døden, som man gruer for, Var der det ønskeligste Kaar, Men de, som dræbes, dø dog ei, De ønske Døden, og faa Nej; O Dødelig'! betænk dig vel, Fordærv dog ei din ædle Sjæl.

6. O Jesu! Verdens Frelsermand, Forlen mig Naade ved din Aand, At tro og leve kristelig, Saa jeg kan haabe Himmerig, Og undgaa de Fordømtes Kval, Faa Del i Himlens Frydesal.

Om Lærerstanden.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

No. 90. Op, Sions Vægter! sover ei, Kundgjører Folket Herrens Vei, Tar Del i Jesu Saar og Sag, Ja søger derfor Nat og Dag, Lad intet hindre Eder fra At tænke hjertelig derpaa.

2. Det Regenskab, som engang skal Aflægges for saa stort et Tal Af dyre Sjæle, maa jo vel Bekymre Eders

egen Sjæl; Har Jesus kjøbt dem med sit Blod, Da lignes intet derimod.

3. Ak, vaager, beder, strider, staar Mod Løven, som saa listig gaar, Og søger hvem den finde kan, Som slipper Guds trofaste Haand; Faar han først Hyrden i sin Magt, Er mange Lam og ødelagt.

4. Ak, Jesus! giv os Hyrden, som Ret sørger for din Helligdom, Beskjerme dem mod Verdens Vold Og Satans List saa mangefold, Lad dem med dig i Samfund staa, Og evig Hvile hos dig faa.

Exempel af Jesu til Ydmyghed.

Mel. Jesu, din søde Forening at smage.

No. 91. Kjærligste Jesu! hvad maa jeg vel tænke, Naar jeg din grundige Ydmyghed ser, At du har villet saa dybt dig nedsænke, Dig at forene med skrøbeligt Ler? Synderes kom du i Armod at tjene, Synderes Fødder du vasker og tør, Synderes Hjerter du renser alene, Troende Synderes Hjerter bebor.

2. Jesu, jeg ser dig paa Jorden at ligge, Du, som er Faderens Herligheds Glands, Ja jeg dig hører i Bønnen at tigge, Dette, o Jesu! gaar over al Sands, Jeg paa mit Ansigt bør billig nedfalde For dig, o Jesu, min Herre og Gud, Som mig har givet Ånd Fader at kalde, Da du fra Døden har reddet mig ud.

3. Ydmyghed vi udaf Jesu maa lære, Stolthed og Hovmod vi altid maa fly, Rene af Hjertet vi stedse bør være, Urenhed og al Besmittelse sky, Vi se hvor ydmyg, livsalig og kjærlig Jesus sig viser i al sin Adfærd; Da er jeg salig, ja prægtig og herlig, Naar jeg min Frelseres Billede bær.

4. Frugter maa altid af Troen udbryde, Tro uden Gjerninger aldrig bestaar, Ydmyghed Synden af Hjertet

udryddе, Ja den al Stolthed i Hjertet nedslaar, Gud og hans Kjærlighed ene fornøier, Thi jeg har intet at rose mig af, Jesu Retfærdighed ydmyg ophøier, Jeg den imodtog, som Jesus mig gav.

5. Vandet det rinder i dybeste Dale, Som ei paa Bjergene finder sin Vei, Naaden kan ydmyge Sjæle husvale, Stolte Gemytter antager den ei; Thi hvor den hersker, der maa det og vises, Da den udrenser den syndige Lyst, Sjælen med himmelske Manna bespiser, Til deres evige Frelse og Trøst.

6. Udi min Gjerning, i Tale og Fagter Jeg mig vil vise dig, Jesu, til Pris, Og for din Skyld vil jeg Alting foragte, Thi hvo det gjør, er forstandig og vis, Lad af min Sjæl alt Forsængeligt svinde, Styr selv mit Hjertes Begjering og Sind, Aanden forhindre Ærgjerrigheds Binde, Ydmyge Jesu! kom tag du mig ind.

7. Naar jeg mit Hoved i Døden nedbøier, Og jeg i Jesu Forening da staar, Det mig til Livet i Døden ophøier, At du, o Jesu! mit Hjerte bebor, Naar jeg i Livet vil Alting fornægte, Hvad som her Verden fornøier sig ved, Da vil du, Jesu! mig tage til ægte, Mætte min Sjæl med den evige Fred.

Om Tak til Gud og Nøisomhed.

Mel. I Lemmer, hvis Hoved.

No. 92. Mit Hjerte skal brænde som Offer i Ilden, Hver Tanke skal smelte til Lovsang og Fryd, Min Tunge skal flyde som Floden af Kilden, Med liflige Toners bestandige Lyd, I Herren hans Naade, Paa Kjæmpernes Maade, Min Sjæl sig skal rose, at ogsaa de bange Skal møde og tone med Harper og Sange.

2. Ophøier dog storligen med mig tilhobe Vor Herre, vor Herres hans hellige Navn, Jeg søgte hans Ansigt,

han hørte mig raabe, Og førte fra Stormen saa sikker i Havn, Hans Almagt det gjorde, At Faren blev borte. Den herlige Frelse af haardeste Klemme Skal aldrig mit Hjerte og Tunge forglemme.

3. Guds Engle, den Sebaoths Herre, han sætter Omkring de Udvalgte sin gloende Vagt; Naar alle hans Fiender har kjæmpet sig trætte, Saa river han Sine af Nøden med Magt; Betragter, besinder, Ja smager og finder, Hvor yndig er Herren, hvor lisligt hans Gode Dog altid har været mod alle, som tro'de.

4. Saa ærer, Guds Hellige, Herren og sjunger; Thi de, som ham frygte, har ingen Slags Trang; De stærkeste Løver maa brøle af Hunger, Og Kjæmpernes Vælde vansmægte engang, Men de, som den milde Al Saligheds Kilde, Vor Jesum, vil søge, tør ikke formode Den ringeste Mangel af noget Slags Gode.

5. J Unge, som glædes i blomstrende Alder! Bekvemmer dog Eder til Visdommens Tugt, Er ikke det, som J Lykfalighed kalder, Fornøiet at leve, Gudfrygtigheds Frugt? Guds Naade at gjemme, Sin Tunge at tæmme, Af Hjertet al Ondskab og Falskhed at hade, Det giver de rette lykfalige Dage.

6. Guds Øine de glæder, bevarer og leder Retfærdige Sjæle paa Saligheds Vei, Hans Øren sig bøier til alt det, de beder, Hans Hjerte umulig kan sige dem Nei, Da de, som sig glæde J Synderes Sæde, Skal føle hans Ansigtes Trusel og Torden, Naar han deres Navne udrydder af Jorden.

7. Men Herrens Retfærdige altid kan haabe, Fordi dem tilhører al Saligheds Gud, Fordi de i Nøden kan sukke og raabe, Fordi han saa gjerne vil hjælpe dem ud, Fordi han dem ikke Det Mindste kan skikke, Af hvad dem

i Verden bedrøvelig hændes, Som jo til den sødeste Glæde omvendes.

8. Vor Herre sig nærmer til knuſede Hjerter, Omfavner og frelſer en ſønderſtødt Aand. O, lærer at kysse den ſamme, ſom ſmerter Og læger os med ſin almægtige Haand; I Fromme skal lide, Men derhos dog vide, Han redder af Trængſeler, dette er Sagen, Han hjælper os alle, ſlet ingen undtagen.

9. Men Syndere ſkulle ved Ondſkab omkomme, Og høſte dens Frugter, naar Tiden er endt, Og de, ſom har plaget uſkyldige Fromme, Skal blive med Evigheds Angeſt beſpændt; Hvor vil de da ſvede For Dommerens Vrede, Naar Pølen, hvor Helligheds Fiender skal bades, Og Bøger, ſom Skyer i Torden, oplades.

10. Men tænker, I deilige Sjæle! ſom lyde Den Herre, ſom Eder har Himlen bered, Hvorledes dog dette vil Hjerterne fryde, At finde blandt Herrens Forløſte ſit Sted? De tør ei forſage For Dommedags Klage, Som fra Synd, Død og Satans Rige ere revne, Og have ſin' Navne i Himmelen ſkrevne.

Mel. Kom, o kom, du Aand ſom giver.

No. 93. Hvor skal jeg vel Lindring finde I min ſtore Nød og Trang? Mon jeg vel og nogenſinde Bliver ret tilfreds engang? Ja, der fordres kun dertil, At jeg vil, hvad Jeſus vil.

2. Din, min Jeſu! vil jeg blive, Min du blive ſkal igjen, Alting vil jeg gjerne give, Uden dig, min Jeſu! hen. Alting hører mig da til, Naar jeg vil, hvad Jeſus vil.

3. Derfor Rigdom, Lyſt og Ære, Sundhed, Velſtand, Liv og Blod, Og hvad ellers kjært kan være, Lægger jeg

for Jesu Fod; Alting hører ham jo til, Ske da, som min Jesus vil.

4. Dø mit eget Sind og Villie; Stive Hjerte! bøi dig dog, At min Sjæl herefter stille Kan i Jesu Villie bo. Gaar det baade fra og til, Lad det gaa, som Jesus vil.

5. O, hvad er det dog en Naade, O, hvor salig er den Stand, At de sande Kristne baade Korset har og elske kan, Hvile sødt i Jesu Skjød, Vel tilfreds i Liv og Død.

6. Tak, min milde, søde, fromme, Dyrebare Frelsermand! Tak fordi du lod mig komme Ind i saadan liflig Stand, At jeg siger Amen til Al den Ting, som Jesus vil.

Samtale imellem Jesus og Sjælen.

Mel. Sorrig og Glæde de vandre tilhobe.

No. 94. Jesus: Aab. 2, 7. Den, som der vinder, skal æde de søde Frugter, som midt i Guds Paradis gror. Ingen Slags Død eller Jammer skal møde Den paa mig stedse og hjertelig tror; Kvægende Saft, Styrke og Kraft Gives til Seier, som Striden har havt.

2. Sjælen: Hjælp mig, o sødeste Jesu! at vinde; Ofte jeg strider med strøbelig Magt; Se, hvor kan Synden mig Hænderne binde, At jeg i Striden er næsten forsagt; Frelsere blid! Lær mig i Strid, At jeg kan vinde i Angestens Tid.

3. J.: V. 11. Den, som vil vinde, tør ikke forsage, Ingen skal nogen Tid skade hans Sjæl, Trods at den anden Død skulde dem plage, Som før har fægtet saa mandig og vel; Hjertet skal le, Øiet skal se Mig, som ham frelste af alle Slags Ve.

4. S.: Hjælp mig, o sødeste Jesu! at vinde, Lidet formaar kun min strøbelig' Tro, Om ei din Naade, som Solen, vil rinde Op i mit Hjertes formørkede Bo. Mør-

ket forbyd, Synden udryd, Opvarm mit Hjerte med Guds-frygt og Dyd.

5. J.: V. 17. Den, som der vinder, jeg giver at æde Manna, som udi Guds Ark er henlagt, Saa og Forsikring paa Himmelens Glæde, Om han den hvide Sten tager iagt, Hvo som den naar, Ene forstaar, Det nye Navn alle Guds Børn faar.

6. S.: Hjælp mig, o sødeste Jesu! at vinde, Verden sit kjødelig' Manna udstrør, Hvorudi Satans Forgift er at finde, Og derudaf mange Sjæle hendør; Jesu, mig trøst Saa ved dit Bryst, At du for Alting er ene min Lyst.

7. J.: V. 26, 27. Ps. 2. Den, som der vinder og Striden fuldender, Holder min Gjerning, og bliver mig tro, Ham vil jeg give det Jernspir i Hænder, Hvilket jeg selv af min Fader modtog; Dermed han saa Fienden skal slaa, At Ingen af dem mod ham skal bestaa.

8. S.: Hjælp mig, o sødeste Jesu! at vinde, Gjør du min Kristendom luttret og ren Fra det, som hedensk er, i mine Sinde, Driv og bortryd hver Forargelses Sten, Rens du i Grund Hjerte og Mund, Gjør mig i Troen retsindig og sund.

9. J.: V. 12. Den, som der vinder, bestandig skal blive I min Guds Tempel en Pillere stærk, Der jeg tre deilige Navne vil skrive: Stadens og Guds og mit ny Navn, vel mærk: Kjæmpe, hold ud; Jeg er din Gud, Du er min Borger, min Datter og Brud.

10. S.: Hjælp mig, o sødeste Jesu! at vinde, Se, hvor let tabes mit Hjerte og Mod, Styrke og Naade er hos dig at finde, Jesu! du rense mig ud i dit Blod, Trods da alt, hvad Fnyser af Had! Jesu! dit Bifald gjør trøstig og glad.

11. J.: V. 21. Den, som der vinder, skal have den Ære, At han beklæder min Herligheds Stol. Her han i

Korset mit Billed' maa bære, Der skal han glimre som Himmelens Sol; Himmelens Bo Fører ham Ro; Derfor strid tapper, standhaftig og tro.

12. S.: Hjælp mig, o sødeste Jesu! at vinde, Fiendens Mængde staar mod mig paa Lur, Djævelen, Verden og hendes Gudinde, Kjød og Blod, som er min onde Natur; Jag dem nu hen! Jeg er igjen, Kristi din, du og min sødeste Ven.

Frydesang om Jesu Kristi Ypperlighed og Gjenkjærlighed til ham.

Mel. Jesu søde Hukommelse.

No. 95. O Jesu! kjære Frelsere! Hvor sød er din Hukommelse! Hvor fryder den vort Mod og Sind, Naar ret den deri prentes ind!

2. Det liflige og søde Navn Er vores Sjæles trygge Havn; Vor eneste visse Lyst og Ro, Og det, hvorved vi ret blir fro.

3. Det tager bort al Græmmelse, Forhindrer al vor Sorg og Ve; Naar det sig i vort Hjerte ter, Vi intet da begjære mer.

4. Det er det søde Livsens Vand, Der al vor Længsel mætte kan, Al Verdens Sødhed, Ro og Fred Er intet der at ligne ved.

5. Saa lifligt ei for Øren var, Og Synen aldrig sligt se't har, Saa sødt end ei kan tænkes ud, Som Jesus Kristus Mand og Gud.

6. Det ei udsiges kan med Røst, Med Pen ei skrives kan den Trøst, Kun den, som selv det smaget har, Ved ret hvad denne Glæde var.

7. Hvor est du, Jesu! from og god Mod dem, so

Bedring gjør og Bod, Mod dem, som stadig søge dig, Hvad finde de evindelig?

8. Du er den søde Hjertens Trøst, Livskilde, Sindets Lys og Lyst, Det rette Sjælens Himmelbrød, Vor eneste' Trøst i al vor Nød.

9. Jeg søger i mit Hjertes Rum Dig stedse, Herre Jesu from! Alene og hos andre med Jeg følger dig, min Sjælefred.

10. I hvor jeg er, i hvor jeg fa'r, I hvad jeg her at gjøre har, Jeg ligger, sidder eller gaar, Min ganske Hu til Jesum staar.

11. Jeg med Maria langt før Dag Dig søger al min Sjæls Behag I Graven med mit Hjertes Røst, I Sind og ei til Dienslyst.

12. O, Kongers Konge, Jesu kjær, Som alt regjerer fjern og nær, Din Godhed er usigelig, I alt Godt gjør os evig rig.

13. Bliv stedse i mit Hjertens Hus, Oplys det med dit Naades Blus, Fordriv det fæle Syndemørk, Min Svaghed med din Naade styrk.

14. Naar du besøger vore Sind, Da er det ikke mere blind, Da ser det Sandhed klart og bart, Al verdslig Lyst du dæmper snart.

15. Din Ild i Hjertet straale ind, Og smelte mit selvraadig' Sind, Opfyld mig med din ædle Fred, Med Tro, med Haab og Kjærlighed.

16. Hvo som saar ret en Smag derpaa, Hans Sind snart bliver ændret saa, At al den Lyst, Verden frembær, For ham kun bitter Galde er.

17. Jeg kan ei, som det ret tilhør'r, Min Stemme bruge, dog ei bør At tie ganske stille her, Men tale det, i Hjertet er.

18. Hvo drukken er af Kjærlighed, Han kjender ret den søde Fred; O, salig hver, som haver den, Han ser din Godhed, Sjæleven!

19. Du evig Lysens Glands og Skin Mit Hjerte fryder mer end Vin; Du søde Lyst! kom i mit Sind, Tag al min Sjæl og Sandser ind.

20. Til dig staar alt mit Sinds Attraa, Naar sker det jeg dig eie maa? Det sker, naar jeg dig bliver tro, Og stiller mig fra al Uro.

21. At elske Jesum er mig godt, Og gjøre mig fra Verden blot, Fra al min egen Lyst at gaa, At Jesus i mig leve maa.

22. Naar du, o Jesu! ei er nær, Mit Hjerte ei tilfreds da er, Dog fryder jeg mig, naar jeg ser, Du i min Sjæl og Sind dig ter.

23. Da finder jeg den søde Trøst, Den himmeltændte Ild og Lyst, Alligevel det varer kort, Og ofte atter viger bort.

24. Den Kjærlighed ei slukkes kan, Naar man er udi Naadens Stand, Lidt slumrer den vel nogen Stund, Dog brænder udi Hjertens Grund.

25. Den Lue, som er Herrens Værk, Faar atter Kraft og brænder stærk, Naar den end synes slukt og død, Faar den dog Liv ved Naadens Glød.

26. Alt hvad du for mig har udret, For Øien er mig stedse sæt, I hvad du lider eller gjør, Med Trøst det alt mit Hjerte rør'r.

27. Naar du og bort til Himlen far, Min Sjæl sin Hu befæstet har Udi din store Høitids Glands, Som tager ind mit Sind og Sands.

28. Mit Hjerte ogsaa med henfør, Did op, hvor du i

Ære bor, Og hvor jeg skal i Himmerig Din Naade prise evindelig.

Mel. Kom, o kom, du Aand, som giver.

No. 96. Ak, hvad skal jeg i de Steder, Hvor kun List og Uro er? Kjære Ven! kom jeg mig glæder, At vi ud paa Marken der, Uden Sorrig og Fortræd, Blive kan i Kjærlighed.

2. Om end større Pragt kan sees I en Stad, end udenfor, Det dog alt af mig belees, Som har valgt langt bedre Kaar; Thi dit Kys der ude kan Fryde uden al Modstand.

3. Skulde jeg din Kysse nyde Udi Staden for hver Mand, Og mig dine Læber fryde Saa min Uven saa det an? Da blev vist min Elskov fri Lignet ved et Hykleri.

4. Kjød og Blod kan ei forfare, At os Herren har saa kjær; Ser dertil den Spotterskare, Man i Aanden drukken er Af Vellysters rige Strøm, Det da agtes for en Drøm.

5. Som en Brudgom helst sin Mage Udi Løndom kysse vil, Paa det at det ei skal nage Nogen, som mon se dertil; Saa gi'r du i Løndom din Allerbedste Glædes Vin.

6. Som en Kilde sig udbryder, Naar den er ret rig paa Vand, Og af Floder overflyder, Saa er den, dig nyde kan, Han sin yndig Glædestand Ei for Verden bølge kan.

7. Han optænker Glædesalmer, Synger, springer af al Magt, I hans Hænder ere Palmer, Og hans Tunge er opvakt, Han sin Ild ei dæmpe kan, Alt maa sees af hver Mand.

8. Naar nu det af Verden høres, Mener den i Hjernen sin, At her Galenskab fremføres, Eller man er fyldt med Vin; Alt bespottes mangeled, Hvad der sker af Kjærlighed.

9. Derfor, Ven! kom, lad os drage Ud paa Marken, der i Fred Ville vi os sammenmage I den søde Kjærlighed: Tusind Gange vil jeg dig Kysse, og du atter mig.

10. Da, da vil vi vore Hjerter Aabne og for Øine se, Jeg din og du mine Smerter; Der skal det for Glæde ske, At vi vil i Lystighed Prise vor Lyksalighed.

11. Du skal synge: kom, min Due! Kom til mine Vunders Dal; Der tør du dig intet grue, Du der sikkert hvile skal; Læg dig nu hid til mit Bryst, Nyd den søde Himmellyst.

12. Da skal jeg for Glæde springe Udi dine Vunders Saar, Da skal Jesu, Jesu klinge Mit Hosanna, hvor jeg gaar, Jeg er din, du min igjen, Det staar fast, naar alt far hen.

Sommersalme.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

No. 97. Gak ud, min Sjæl! og fryde dig, Nu Sommers Tid er yndelig, Udi din Herres Gaver, Se an den skjønne Havepragt, Se, hvad her inde er anlagt For os sig pyntet haver.

2. De Træer staa med fulde Løv, Og Jorden lægger paa sit Støv Det grønne Sommerklæde, Narcis og yndig Tulipe, Ei Salomon saa ud som de, Iklædt paa Kongesæde.

3. Nu flyver Bier nærig' Flok Omkring og suer Føde nok Til ædle Honningkage; Den søde Vinstoks stærke Saft I svage Ranker bringer Kraft, Og styrker alle Dage.

4. Stærk rinder Hveden op fra Rod, Saa alle Mand faa lystigt Mod, Og til Guds Lov opvækkes, Som Menneskет saa rigelig Forsyner, hvor han vender sig, Ham Fryd og Føde rækkes.

5. Jeg selv mig ikke mægtig er, De store Guds Velgjerninger Mit Hjerte heftig røre, Nu alting lover Gud, min Mund, Og synger det af Hjertens Grund, Som klinger i Guds Øre.

6. Jeg tænker est du her saa skjøn, La'r du den usle Jord saa grøn, Og yndig for os være; Hvad vil da ikke blive der I Himlens Slot Guldboliger, Opfyldt' med Glands og Ære.

7. Thi Kristi Have er kostbar, Lyst, Fryd og Alting soleklar, Sødt Echo der mon høres, Hvor Serafim i Tusindtal Gud Halleluja synge skal, Mens deres Tunger røres.

8. O, naar som jeg der skal staa Brud Alt for din Throne, søde Gud! Og bære mine Palmer, Hvor skal jeg da paa Englevis Ophøie dit Navns Lov og Pris Med mange skjønne Salmer.

9. Dog jeg nu gaar i Aaget spændt, Og Verdens Lyster ei er endt, Vil jeg dig ikke glemme, Hvert Sted i denne Grædedal Mit Hjerte immer eie skal Den Lyst, dig Lov at fremme.

10. Hjælp mig, min Aand maa dugges med Velsignelse fra Himlen ned, Og jeg dit Blomster være: Giv, at din Naades Sommer blid Udi min Sjæl hver Stund og Tid Maa Troens Frugter bære.

11. Til Paradis drag Tanken ind, Og lad her grønnes Sjæl og Sind, Indtil min sidste Ende; Saa vil jeg her og hisset dig Alene tjene, Intet mig Skal fra min Herre vende.

Morgensalme.

Mel. Nu vel an, vær frist tilmode.

No. 98. Gud ske Lov for Nattens Ende, For den Nattes klare Tid, Dagen haver man ihænde, Alle gjører Eders

Flid, At ophøie Gud med mig, Som saa god beviser sig, Som saa mægtig os forsvarer, Og afvender alle Farer.

2. Op alt det, vi finder inde I vort Hjerte, Sjæl og Sind, Gud at takke tusindfinde, Arme, Rige, Mand og Kvind', Lover Herren hver og en, For han frier os fra Men, Saa ei Satan os fik skade, Der dag Alle monne hade.

3. O du store Gud! vi sige Dig derfore Lov og Tak, Han tilbage maatte vige, Som os heftig efterstak, Han som Løven laa paa Lur, Du dog var en glovend' Mur Trindt omkring enhver af dine, Ja, o Gud! om mig og mine.

4. Kunde jeg, o Gud! henbringe Denne Dag og hver en Dag I din Lov, og Kjødet tvinge Fra det syndige Behag! Det var nytteligst for mig, Hvilket jeg og skylder dig, For din usortjente Naade, For din Hjælp i mange Maade.

5. Ja, kunde jeg dog stræbe Efter Dyd og gjøre Godt, Alle Syndelyster dræbe, Og dig holde for mit Slot, For min Klippe, for mit Skjold, Ingen List og ingen Vold Torde jeg da ved at frygte, Som vel mange undertrykte.

6. Stat mig bi, min Gud og Herre! Vel at vandre som dit Barn, At mig Satan ei skal snære I de stærke Syndegarn, Som udkastes mangelund Hvert et Øieblik og Stund; Lad den Syndenat forsvinde Dig med mig, o Gud! bebinde.

7. Men, o Gud! du ser og kjender At jeg intet mig formaar, Uden du fremdeles vender Dig til mig, det ilde gaar, Uden at din Helligaand Rækker mig sin stærke Haand, Uden han mit Hjerte rører, Og vil være min Anfører.

8. Indtil Dagen skal oprinde, Som ei Nat afbryder mer, Da din' Troende skal finde Evig Ro for al Besvær,

Og dig skue som du er, I de mange Værelser, Og dig for din Himmel-Throne Synge Pris med Engletone.

Aftensalme.

Mel. O Drøvelse, o Hjerteve.

No. 99. Vort er nu Dag, O, at min Sag Var gjort efter Guds Villie, At arbeide som Guds Barn, Og ei Tiden spilde.

2. Det mørknes her, Vær du mig nær, O Jesu! som mig lærte, Med dit Lys driv Syndens Mørk' Langt bort fra mit Hjerte.

3. Solen drog bort, Det bliver sort; O evig Sol og Glæde! Med din Glands bryd ind til mig, Vær med Trøst tilstede.

4. Se Maanen er Med Skin os nær, Nattens Mørk' at formindre, Intet lad forandre mig, Og mit Løb forhindre.

5. Se, Stjerners Hær Til Guds Pris er Paa Himmelen tilsyne, Vel dem, der i Himmerig Ret som Stjerner skinne.

6. Det, som ved dig Før rørte sig, Sin Gjerning efterlade, Hav din Gjerning udi mig, O min Gud og Fader.

7. Enhver nu vil Ret være still', Og til sin Ro sig vende, Lad da vort Arbeide faa, Jesu! en god Ende.

8. Jeg søvnig er, Og vil nu her Mig til min Seng forføie, Lad til dig mit Hjerte sig Som til Sengen bøie.

9. Saa skal det ske, Naar jeg skal se, At Nat og Dag bortvige, Naar den Dag frembryde skal, Som har ingen Lige.

10. Da vi med Fryd Ved Basuns Lyd, Naar Mørk-

heds Børn maa græde, At vi skal frimodig staa For vor Gud i Glæde.

11. Jerusalem, Det evig' Hjem, Skal Solens Skin da nyde; Thi Guds Lam er selv det Lys, Som den Stad vil pryde.

12. Halleluja, Min Hu skal staa Derhen, hvor Engle synger, Hvor i ret Bestandighed Hellig! hellig! klinger.

13. O Jesu sød! Lad i din Død Mig her med dig henkomme, Saa skal jeg udi din Glands Glædes blandt de Fromme.

Nye Sange.

Mel. Hvo ved, hvor nær mig er min Ende.

No. 100. Vi komme nu til dig, o Herre! Med Suk og Bøn af Hjertens Grund, At du os vil saa naadig være, Og vække os af Syndens Blund, Saa Sønnen os saar gjøre fri, Og skjænke Kraft at tjene dig.

2. Da maa vi Synden først erkjende, Med Smerte og Bedrøvelse, Og at Guds Vredes Ild vil brænde, Mod Synden i al Evighed: For dem, som ei annamme Del I Naaden til en renset Sjæl.

3. Dernæst saa bør vi og betænke, Hvor venlig Gud efter os gaar, Sin Søn i Døden han lod skjænke, For at saa frelst os tabte Faar: Ved ham tilbydes os igjen Den tabte Ret til Himmelen.

4. O, maatte vi da heraf lære, At bøies under Herrens Haand; Hvo ei paa denne Vei mon være Er endnu fast i Mørkets Baand; Men salig den, som føler her Sin Synd, og Naadens Virkninger.

5. O Jesu! lad os aldrig vove, At staa din Helligaand imod, Men dig af Hjertet takke, love, For du saa naadig er og god, At minde vor Samvittighed Om hvad der tjener til vor Fred.

6. Fordriv da, kjære Gud! alt Mørke Af vor Forstand og Hjerterod, Saa Syndens og Vantroens Tørke Skal ei udtørre Naadens Flod; Men kom, o søde Jesu! ind At virke udi Sjæl og Sind.

7. Omvendelsens de rette Frugter, Som vises bør i Gjerningen, Naar Guds Aand minder os og tugter, Vi følge da vor Sjæleven, Og vise, at vi elske Gud, Idet vi holde Herrens Bud.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

No. 101. Vi se to Veie for os staa, Den brede og den trange, Men — desto værre! — ikkun Faa Den snevre Vei vil gange; Thi Synden, som er Gud imod, Den smager sødt for Kjød og Blod; Men hvad vil Enden blive?

2. At elske Gud og Verden kan Aldrig tilsammen være, Verden maa ud, om Herrens Aand I Sjælen skal regjere, Og Hjertets Grund maa renses her, Om vi skal engang komme der, Hvor alle Helgen samles.

3. Ei kan Gud true os dertil, Naar vi ei selv vil stræbe; Men han vil hjælpe hver, som vil Sin' Syndelyster dræbe. I Troen derfor bede vi: Gud, staa du os i Striden bi, Saa vi kan Seier vinde.

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Maade.

No. 102. Naar Gud vore Hjerter vil bøie, Da har vi at vagte os nøie, Saa Satan os ei skal forlede; Men Visdom af Herren udbede.

2. At kjende og undfly de Gauge, Som have for-

ledet saa Mange Til selvvalgte Helligheds Veie, Eller hen paa Lunkenheds Leie.

3. Guds hellige Ord er os givet, At vise os Veien til Livet; Sin Aand har han lovet at sende, Som lærer os Kristum at kjende.

4. Ved ham Gud os Synden forlader, Ved ham Gud er bleven vor Fader; Han viste ved Levnet og Lære, Hvordan vi i Alting bør være.

5. Naar vi hannem hjertelig bede, Da vil han til Sandhed os lede; Med Visdom og Naade os styrke Mod alle Vildfarelsers Mørke.

6. Gud hjælp os da lovlig at stride, Saalænge vi er' her i Live: Saa ved vi, at Kronen os bier, Hvor Striden forandres til Seier.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

No. 103. O Gud! hvor salig ere de, Som er' af Hjertet rene: De skal dig i din Glæde se, Og dig blandt Engle tjene, I evig Fryd og Glædes Glands, Som endog her vort Sind og Sands Med Fred og Glæde fylder.

2. Din Guddoms Kraft den straaler ned Med Visdom fra det Høie Til Sjæle, som i Ydmyghed For Herren sig nedbøie; De Fryd og Fred i Sjælen faar, Og Kraft ved Jesu Død og Saar, Til Synden at forsage.

3. O Gud! din Kjærlighed er stor, Din Kraft er her at smage For dem, som følge dig paa Jord I Be og Velstands Dage: De se og føle du er sød, Du styrker dem i Nød og Død Med kjærlig Lyst og Længsel.

4. Thi denne Tids Pinagtighed Er ikke værd at skattes Imod Guds søde Kjærlighed, Naar den kun ret kan fattes; Guds Saligheders Kildevæld, Som fylder op hans Børns Sjæl, Kan ingen Tunge tolke.

5. Din Lyst, o Gud! er da at bo Blandt Menneſken' paa Jorden, Den knuſte Aand ved Kriſti Tro Er din Aands Tempel vorden, Han ſkaber i din' Kriſtnes Bryſt Fornyet Sind og hellig Lyſt, Din' Budords Vei at vandre.

6. Lad, Jeſu! ved din kjærlig Aand Os alle ſammenbindes, Saa vi i Enighedens Aand Maa uopløſte findes, Saa Verden, Kjød og Satans Svig Os aldrig ſkille maa fra dig; Men lad os Seier vinde.

7. Vis os din Sandheds rene Sti, Og hjælp os den at vandre, Enfoldig, trolig følge dig, Og ei ſe om til Andre: Saa kommer viſt den Dag engang, Som vender dines Sorg til Sang, Og Fred og Fryd og Hvile.

Mel. Jeſu dine dybe Bunder.

No. 104. Store Gud! din Kraft lad kjendes I mit Hjerte, Sjæl og Sind, At jeg ret til dig maa vendes, Og ſaa daglig lægge Vind Paa at følge dine Spor Hvor jeg er, og hvor det gaar, Gjennem Trængſel, Fryd og Smerte Drag mit Sind og rens mit Hjerte.

2. Jeg med Smerte maa bekjende, At jeg var i Synden død, Modſtod ham, mig vil omvende, Før hans Aand mit Hjerte brød, Og mig naadigen uddrog Fra det haarde Trælle-Aag, Hvori før jeg lev'de ſikker Udi Synd og Satans Strikker.

3. Prent os denne Sandhed klarlig Dybt i Hjertets indre Grund, Saa vi lære vandre varlig Alleſteds og allenſtund; Thi hvo Himlens Fryd vil naa, Han maa her og trolig gaa Veien, ſom os Jeſus lærte, Om det ſtundom volder Smerte.

4. Svage er' vi: Gud, vor Styrke! Hold os ved din Faderhaand, Hjælp os dig at elſke, dyrke Af en tro, frivillig Aand; Lad din Aand ved Ordets Skin Saa oplyſe

vore Trin, At ei Verdens Lyst og Møie Skal forblinde Troens Øie.

5. Sions Datter! bøi dit Øre, Glem din Faders Hus og Hjem, Lad Guds Kjærlighed dig røre Til at vandre trolig frem: Da skal Kongen glæde sig, Og paa Samlingsdagen dig I sin Faders Hus indlede, Hvor han dig et Sted beredde. Ps. 45, 11. 12.

Mel. Jesu søde Hukommelse.

No. 105. Her kan vi se paa denne Jord, Af det forklarede Guds Ord: I Himlen er beredt et Sted For Sjæle, som er vel bered.

2. Bered da Eder; thi nu er Os Himmeriges Rige nær, Saa Sjælen bliver ren for Gud, Som det sig sømmer Jesu Brud.

3. Stor Glæde bliver da at faa For dem, som Synden her afstaa, Og tro og følge det Guds Lam, De Himlen arve skal med ham.

4. Men de, som Synden elske vil, Kan aldrig høre Jesum til; Thi Gud kan ikke være der, Hvor idel Mørk' og Ondskab er.

5. Tænd i os Himlens ædle Lyst! O søde Gud! kom os til Trøst! O, hjælp os her at følge dig, Giv siden os dit Himmerig.

Mel. Dagen viger og gaar bort.

No. 106. Søde Jesu Frelsermand! Styrke du os ved din Aand Til at følge dine Bud, Saa vi blive maa din Brud.

2. Giv os Kræfter at modstaa Vores onde Kjøds Attraa, Uden dig formaa vi ei At gaa ret paa Sandheds Vei.

3. Satans Magt du sønderslaa, Saa vi ved din Styrke maa Udi snild Enfoldighed Efterfølge dine Fjed.

4. Aanden er vel redebon Til at følge Sandheds Aand; Men vort Kjød vil anden Vei, Om vi det korsfæste ei.

5. Hjertet er bedragelig, Vil saa let indbilde sig, Det ei farlig være kan; Thi saa lever jo hver Mand.

6. Og det gaar ei værre dig, End de Folk, som du er lig: Nogen Lyst vi have maa, Hvor den end skal komme fra.

7. Men i Herrens Ord saa staar: Verden med sin Lyst forgaar; Men hvo Herrens Villie gjør, Leve skal, om end han dør.

8. Dertil med saa har og den, Som har kaaret Gud til Ven, Trøst og Fryd i Sorg og Nød, Grundet Haab i Liv og Død.

Mel. Mit Hjerte, hvi vanker du.

No. 107. O kjæreste Kristne, som elske vil Gud! Strid mandig mod Synder Og Sjælens Fiender, At de ei skal føre vort Hjerte fra Gud; Men at vi i Agt Maa tage den Pagt, Som vi har aflagt I Daaben, og sagt:

2. At vi skal forsage i Gjerning og Ord Alt det, som os røver Fra Gud, og bedrøver Hans hellige Aand og hans Børn paa Jord, Der elske vor Sjæl, Og vil os saa vel: Lad os da mer ei Gaa Lysternes Vei.

3. Men viselig bruge vor Frihed paa Jord, Og aldrig at føie Vort kjødelig' Øie, Saasnart dets Begjæring modstriider Guds Ord; Men minde os om Den yderste Dom: At høstes skal der Hvad udsaaedes her.

4. O Fader! bevar dine troende Børn, At de maatte blive Opholdte i Live, Aarvaagne og flittig' i Tro og i

Bøn, I Ydmygheds Sind, Og ret lægge Vind Paa din Vei at gaa, For Maalet at naa.

Mel. Nu vel an, vær friſk tilmode.

No. 108. Vi, ſom udi Verden ere, Bør betragte vor Tilſtand, Hvad vi have her at gjøre, Om vi ſkal opnaa engang, At komme i evig Fred, Der at ſe Guds Herlighed I den ſande Fryd og Glæde, Og i Himmelen faa Sæde.

2. Da maa vi her være rene, Og vort Sind fra Verden vendt, Samt oprigtig Herren tjene, Til vort ſidſte Trin er endt, At vi da ved Troens Strid Har anvendt alvorlig Flid Paa at gjøre, hvad Gud vilde, For dem aabnes Godheds Kilde.

3. Dette er vor Jeſu Kriſte, Som haver det Kildevand, Og han lædſker til det Bedſte; De, ſom tørſte efter ham, Skal ei tørſt' evindelig; Naaden gjør dem evig rig I den ſøde Glædes Hvile, Hvortil de ſaa meget ile.

4. Udi Tiden at fuldføre, Ser at den er meget kort, Hvorfor Kræfterne de røre, Saa deres Arbeid' gaar fort, At ſtride mod Kjød og Blod, Og hvad ſom er Gud imod, Ved Guds Aand hans Ord bekjende, Saa Syndere kan omvende.

5. At de kan delagtig blive Udi Naadens blide Stand, Hvortil Herren Kraft vil give, De ham tro, paa det de kan Undgaa evig Pines Nød, Hvor de Ondes Orm ei dør, Men hvor Ilden evig brænder, Kval og Jammer aldrig ender.

6. Thi hvad hver i Tiden ſaa'de, Han og hisſet nyde ſkal; De, ſom Synden her afſtode, Efterfulgte Herrens Kald, Og ſit Pund anvendte vel, Faa Guds Himmerig til Del; Men hvo Synd og Satan tjente, Har ſin Løn med ham at vente.

7. Lad os derfor ſtride trolig, Og i Helligheb frem-

gaa; Da vi naa Guds Himmelbolig, Hvilken gjerne hver vild' faa; Havde hver saasandt udvalgt Det, som Summen er af Alt: Tjene Næsten her i Live, Gud alene Ære give.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

No. 109. Idag for syv og tyve Aar Gud paa mig kjærlig kaldte, Han lægte mine Syndesaar Og ved sin Raad' mig valgte Til i Tiden at tjene ham, Bekjende hans hellige Navn, Stride med de Udvalgte.

2. Jeg har Bevidsthed af hans Ord Og af den Helligaand Vidne, Han virked' i mig salig Tro Med Lyst i Hjertets Indre Til sand og gudelig Idræt, Saa Synden blev mig kjed og træt, Guds Kjærlighed i mig bo'de.

3. Den virker kraftig i min Aand: Gud vil jeg ene tjene; Han knytted' mig med Himmelbaand, Jeg stod i Striden ene, Dog havde jeg den Naade stor, At holde fast ved Herrens Ord, Det skal mig evig glæde.

4. Jeg ikke ved, hvor lang en Stund I Verden her mon' være, Før Døden kommer med sin Blund, Ei Bedringstid er mere. O maatte jeg da trænge ind Udi Guds Naade med mit Sind, Der Sjælen saliggjører.

5. Ved Jesum, som har ene Magt, Renses mit onde Hjerte, Han løser Syndens Baand og Kraft Og frier fra Hyklers Smerte. Jeg ser i Tro Guds Herlighed Tager fra Verden glad Afsked Og Livsens Krone favner.

Den 5 April 1823.

Af Gerners Postil.

Vel fornøiet med Lidet, bliver omsider fornøiet med Mere. ‡)

Det er ei Under, at Eli forstod sig paa Herrens Syner; men det er Under, han ikke rettede sig ved dem.

Synd aldrig paa Barmhjertighed, at du ei skal straffes med Retfærdighed.

Hos det falske gode Rygte hænger altid en Ulykke; men hos det onde uskyldige Rygte hefter en Velsignelse. *)

Det er en af de Gudfrygtiges Ære og Glæde, naar de bagtales af de Onde, og det skal blive de Ondes Sorg, naar de se de Retfærdige staa med stor Frimodighed.

Abraham troede imod Haabet, hvor Intet var at haabe. **)

Josef havde et Fængsel i Friheden; men var dog fri i Fængslet. ***)

---

‡) Thi hvor Begjærligheden er undertrykt, der kan man være fornøiet i Lidet og i Meget, i modsat Tilfælde bliver man aldrig tilfreds med det, man har.

*) Gerner mener, at den, som falskeligen kan tilsmigre sig et godt Rygte, vil engang Sandheden aabenbare og straffe. Hvorimod den Uskyldige, af sine Avindsmænd paaduttet onde Hensigter og onde Handlinger, vil engang retfærdiggjøres ved Guds Magt, til de Godes Velsignelse.

**) Gerner sigter formodentlig til Abrahams Lydighed mod Gud i at ville offre sin Søn, dog haabende, at hans Sæd skulde blive meget mangfoldig.

***) Det vil sige: Josef, som, uden Brøde, havde en frelst Samvittighed, var fri i sit Indre, men hans Legeme havde dog et Fængsel.

Register.

	Side.
Ak, himmelsøde Ord	45
Ak, hvad skal jeg i de	142
Ak, vidste du, som gaar	61
Apostelen bad os	7
Bort er nu Dag, o at min	146
Bryd, Jesu! bryd det Aag	85
Den gamle Adams Sind	8
Den snævre Vei er bred nok	113
Den, som der vinder, skal	137
Den Vei, du gik i Kors	107
Den yndigste Rose er	11
Det koster megen Kamp	48
Det koster mer, end man,	104
Du Djevel skal den Glæde	32
Du Hjertens Fryd for rene	81
Du siger saa: jeg er	50
Et er nødigt, dette Ene	94
Far herud, urene Aand!	80
Forfængeligt er Alt	98
Forsøger Eder selv	71
Gak ud, min Sjæl! og fryde	143
Guddoms Straale	28
Guds igjenfødte nye	65
Gud ske Lov for	144
Helligste Jesu, du Renheds	36
Herre Gud, som randsager	43
Herre Jesu Krist, from	57
Herre, jeg hjertelig sukter	123
Her kan vi se paa denne	151
Hjælp mig, min Gud, at	75
Hvad ere de Kristne dog	109
Hvad gaar mig Verden an	97
Hvad hører jeg i Paradis?	54
Hvorban takke vi vor Herre	10
Hvor kan du dog i Synden	60
Hvor salig er dog her	129
Hvor ser det ud i Verdens	114
Hvor skal jeg vel Lindring	136
Hvo ved hvor nær mig er	127
Hvo vil med til Himmerige	92
I Kristne! reiser Eder snart	22
I Kristne, som gjerne vil	105
I Dag er Naadens Tid	58
I Herrens Udvalgte, som	116
I Jesu søger jeg min Fred	113
Jeg er med dig, men Gud	121
Jeg gaar i Fare hvor jeg	122
Jesu, din søde Forening	111
Jesu, Verdens Frelsermand	108
Idag for syv og tyve Aar	154
Kjæmp alvorlig nu Guds	90
Kjærligste Jesu! hvad maa	133
Kom af Jesu Mund at lære	34
Kom Helligaand! kom	30
Kom, Hjerte! tag dit	12
Kom, Menneske! betragte	126
Kom, o kom, du Aand	27
Kommer hvo vil Visdom lære	67
Kom, stærke Frelser! snart	83
Loven er et helligt Bud	69
Luk Dine op, o Verdens	131
Man kan i denne Verden	52
Milde Gud, mit Hjerte tager	38
Min Fader! fød mig til	63
Min Jesu ene er mit	101
Min Sjæl hvo vilde være	96
Mit Hjerte, hvi vanker du	112
Mit Hjerte skal brænde som	134
Naar Guds Aand tager	24
Naar Gud vore Hjerter vil	148
Nu Gud være lovet, som	48
Nu Jesus til sin Pine	15

O du Sjælens største 28
O Gud, Fornuften fatter 41
O Gud, giv Aand og ..... 2[illegible]
O Gud, hvor salig' ere [illegible] ... 149
O Gud, min Skaber 78
O Helligaand med 25
O hjertekjære Gud 76
O Jesu, du min Brudgom 18
O Jesu kjære Frelsere 139
O kjære Jesu, hvad har 14
O kjæreste Kristne, som 152
Oplos du dog, min Gud 86
Op Sions Vægter, ... 132
O Sjæl, hvor blev de gode 19
O Sjæl, som daglig. 73
O syndig Flok, hvo 31
O, vaagner op af 89
O, vaag og bed, min Sjæl ... 88

Saa skal da Mammon vige ... 39
Skal Kjærlighed sin Prøve ... 118
[illegible] 124
[illegible] Sjæl, ... 46
[illegible] Gud, din Kraft 150
Søde Jesu, Frelsermand 151
Søde Jesu, vi er her 48
Sørger du endnu, min. 120

Taalmodighed behøves. 120
Tænk, Menneske, paa 130
Troen, Haabet, Kjærlighed ... 79

Vel den, der ved 73
Vel den Mand, som 77
Verdens Lyst forgjeves er 53
Vil du have Paaskeglæde..... . 22
Vil du til Herrens Alter 20
Vi komme nu til 147
Vi se to Veie for os 148
Vi, som udi Verden ere 153
Vor Sjæl er dertil født 56

Tillæg.

A. Regle Davids-Salmer.

Pſ. VII. Mel. Paa dig haaber jeg.

Ro. 1. Paa dig jeg haaber, Herre Gud! Og tror paa dig; thi fri mig ud Fra alle Fiender mine; Saa at min Sjæl Ei ſkal faa Del Med dem, ſom den vil pine.

2. Har jeg med Uret, Vold og Svig Beriget og ophøiet mig, Og jeg ſaa maatte lide Foragt og Nød, Af Ulvens Stød, Hvad ſkulde jeg da ſige?

3. Men ſaa var ei mit Sindelag; Men dem, ſom uden ſand Aarſag Fiendtlig mig begegne, Dem gav jeg til, Og gjorde vel Imod dem allevegne.

4. Staa derfor op, o Herre kjær! Og hindre mine Fiender, Du pleier Retten fremme, Og jeg vil da, Som frelſt og glad Blandt Folk din Pris ei glemme.

5. Herren ſkal dømme alle Folk, Han er den bedſte Hjerte-Tolk, Som Ingen kan bedrage; Retſkafnes Flid, Og velment Id Han naadig vil optage.

6. Gud, lad dog Ondſkab Ende faa, Men den Retfærdige beſtaa; Du prøver Hjertets Indre, Og Nyrers Rod Hvad der er gro'd, Det Større med det Mindre.

7. Mit Skjold er Gud i Himmelen, Som visſelig ſkal frelſe den Af Hjertet Redelige; Men Dom og Ret Han og har ſæt, Han vredes og tillige.

8. Mod dem ſig ei omvende her, Mod dennem ſkjærper Gud ſit Sværd Og haver ſpændt ſin Bue; Dens ſikkre Skud er Dødens Bud For dem, ſom Ret forkue.

9. De gaa frugtsommelige med At føde Møie og Fortræd; Men snart det sig skal lave, De stødes af Ned i den Grav, Som de for Andre grave.

10. Saa at al deres Skalkespil Skal vorde dennem selv til Del. Men jeg med Sang og Vise Vil saa udbred Guds Retvished, Og Herrens Navn at prise.

Ps. IX. Mel. Mit Hjerte, hvi vanket du.

Ns. 2. Jeg takke vil Gud af mit Hjerte og Sind, For Andre fortælle Om Skaberens Vælde, Og underfuld Visdom i alleslags Ting; Mit Hjerte er glad, Med frydefuldt Kvad Jeg stemme vil i Den Høiestes Pris:

2. Vor' Fiender ere omstødte ved dig, Min Bøn du bønhørte, Min Sag du udførte; Den stuffer sig selv, som opstaar imod dig. Ei Ende opnaar, O Gud dine Aar; Du gjordet har om Din Throne til Dom.

3. Du dømmer retfærdigt og uden al Svig: Den Ringe, som stedes I Nød, skal da glædes, Og alle dig kjende, sig trøste ved dig; Du aldrig forlod Dem, som ret gjør Bod, Og har i dit Navn Sin tryggeste Havn.

4. Lov Gud for hans Gjerninger, han er vort Haab, Han bor i sin Kirke, Og underligt virke Hans Ord; ei han glemmer Elendiges Raab. Vær naadig, min Gud! Og fri du mig ud Fra Angest og Nød: Du Frelser fra Død!

5. Paa det jeg kan siden fortælle om dig Blandt Sions Udvalgte, Hvordan du mig kaldte, Saa jeg i din Frelse nu fryde kan mig. De Onde forsvandt, Den Strikke de bandt Til Andres Uheld, Besnæred' dem selv.

6. Sligt er at betænke, saa gaar det med hver, Som glemmer vor Herre; Snart kan han dem lære, At de dog ei mere End Mennesker er'. En Fattig og From Ei stødes skal om, Hans Haab skal forvist Dog krones tilsidst.

Pſ. X. Mel. Min Sjæl, om du vil nogen Tid.

No. 3. Jehova, hvorfor ſynes du At tie til min Klage? Hvorfore ſkjuler du dig nu I Nødens mørke Dage?

2. De Stolte, Ondſtabsfulde vil De Fromme efterſtragte, Og endda roſe ſig dertil, Endſkjøndt de dig foragte;

3. Hans Adfærd viſer, at han ei Tror nogen Gud at være; Ei ſmerter ham hans onde Vei, I Synd han ſøger Ære;

4. Han mener det ſkal lykkes vel, At bande og bedrage, Uſkyldige han ſlaar ihjæl, Sin Hjælp han nægter Svage.

5. Ret ſom Rovdyret ſtærk og ſtor De Mindre ſønderriver; Saa gjør den Onde; thi han tror, Gud derpaa Agt ei giver.

6. Staa op da, Herre! kom ihu Den Ringes Ret at fremme: Hvi ſkal en Ond foragte Gud, Og tro, du ſligt vil glemme?

7. Du ſer jo ſelv, hvor det tilgaar, Og at vi os forlader Paa dig, ſom ſtedſe været har De Faderløſes Fader.

8. Kuldkaſt dog Ondſtabs Raad og Plan, Du evig viſe Konge! Paa det dit Folk, dit frelſte Land, Kan om din Ære ſjunge.

9. Du hører Trængtes Klageſang, Stadfæſter deres Hjerte: At Trængſel er en Overgang, Dit Sandheds Ord os lærte.

Pſ. XIV. eller LIII. Mel. Jeſu dine dybe Under.

No. 4. Daaren i ſit Hjerte ſiger: At der er ei nogen Gud; Det hans Værk tilkjendegiver, Som er tvært imod Guds Bud. Herren ſelv af Himlene Saa paa Jorden for at ſe, Om der Nogen var, ſom ſøgte Gud, og hannem vilde frygte.

2. Men de vare vendt tilbage, Alle stinkende for Gud, Ingen, som vil Ondt forsage Og adlyde Herrens Bud, Kjende de da ikke det De, som gjør Guds Folk Uret, At dem ofte Frygt betager, Endskjøndt Ingen dennem jager. 3 Mosеb. 26, 36.

3. Men Guds Folk har dog hans Ynde; Ondskabs Slægt skal stødes om. Hvo vil Israel forkynde Frelse fra hans Helligdom? Selv sit Folkes Fængsel han Vende skal til Friheds Stand: Da skal Troende sig glæde, Guds Gjenløste Lovsang kvæde.

Ps. XVI. Mel. Du Hjertens Fryd.

No. 5. Bevar mig, Gud! jeg paa dig haaber, Paa dig jeg tror og trøster mig; Min Sjæl saa til Jehova raaber: Du er min Herre, skjøndt til dig Ei række kan mit ringe Gode, Fordi du ei behøver det; Men dine Hellige, som tro'de, Til dennem er mit Hjerte sæt.

2. Dem Godt at gjøre her i Live, Og blandt dem bo fornøier mig. Beskjæmmede skal alle blive, Som andre Guder valgte sig, Med dem jeg ingen Del vil have I deres Offer eller Vis, Ei deres Navn paa Læben tage, Men dig, min Del, udsynge Pris.

3. Du af dit Evangeli Bæger Mig lædskede hel underlig; Min Lod udfaldt paa skjønne Steder, En deilig Arv tildeltes mig; Jeg derfor og vil dit Navn prise, Som gav mig Raad, tog mig ved Haand, Som Dag og Nat vil undervise Min Sjæl ved din den gode Aand.

4. Jeg sat har Herren for mit Øie, Han er mit Skjold, min Frelsermand, Mig Intet skal fra hannem bøie; Thi han er hos min høire Haand; Derfor mit Hjerte det sig glæder, Og Alt i mig forlyster sig Ved Tanken om de Saligheder, Som hist han haver gjemt til mig.

5. Thi, ſom du lod din Søn ei ſmage Forraadnelſe, men han opſtod *); Saa ſkal du ei min Sjæl forlade, Om Synds og Døds og Helveds Flod Den ſtrække vil, men du ſkal lede Mig frem til dig ad Livets Sti; I Himlens Boliger med Glæde Mætte min Sjæl evindelig.

*) Ap. Gj. 2, 25—27.

Pſ. XVIII. Mel. Hjertelig mig nu længes.

No. 6. Troſaſte Gud og Herre! Dig har jeg hjertekjær, Min Tillid du mon være, Du min Befrier er, Du er min Troes Klippe, Min Salighed og Borg, Som aldrig mig vil ſlippe I nogen Nød og Sorg.

2. Dig vil jeg og paakalde, Og jeg bør love dig, Som freiſte mig fra alle, Der efterſtræbte mig; Mig Dødens Reb omſpændte, Og Synd og Helvede Sig grumt imod mig vendte, Saa at jeg bævede.

3. Da ſkreg jeg til vor Herre, Og han bønhørte mig, Da fik man ſe hans Ære, Da han opreiſte ſig. Naar han ſaa vil befale, Da far'r hans Torden ud, Saa Bjergene og Dale De ſkjælve maa for Gud.

4. En Stund han ſig fordækket Bag Modgangs mørke Sky, Jeg ſaa mig om forſtrækket, Og vidſte ikke Ly; Men nu forvift jeg kjender, At hvor det end udfaldt, Saa ſtyrer dog hans Hænder Naturens Gang og Alt.

5. Sin Haand han fra det Høie Udrækkede til mig, Og drog mig af den Møie, Som jeg var ſtedt udi. Min Fiende benyttet Sig af min ſvage Dag; Men Herren mig beſtyttet, Og fig antog min Sag.

6. Han ved vok at paaſkjønne Den, ſom uſkyldig er, Og glemmer ei at lønne Den, retviſt vandrer her; Thi vil jeg mig og øve, At vandre redelig, Og aldrig ham bedrøve Ved Ondſkabs Synd og Svig.

7. Hans Vei og vise Domme Forstjellig tales om: Hos dem, som selv er' fromme, Han kjendes og for from; Men det forvendte Hjerte: For det er intet rent, Hvad Gud i Ordet lærte, Det synes dem forvendt.

8. Du vil Ydmyge spare; Hovmodige nedslaa; Ved Sandheds Lys opklare Mit Hjertes mørke Vraa, Hos dig jeg Styrke finder Mod alle Fiender, Og ved dig overvinder Al Modgang og Besvær.

9. Din' Veie, Gud! er' rette, Din Tale luttret er, Hvo derpaa Lid vil sætte, Hans sikkre Skjold du er. Min Salighed, min Klippe Jeg atter kalder dig, Ei skal mit Fodtrin glippe, Naar du opholder mig.

10. Min' Fiender er flygtet; Thi Gud har med sin Magt Omgjordet mig, saa Rygtet Har dennem gjort forsagt; Da Gud sig til mig vendte, Da vendte de og sig, Og Folk, jeg før ei kjendte, De vil nu tjene mig.

11. Gud Jehova han lever, Og det er nok for mig, Han min Befrier bliver, Naar Voldsmænd reise sig. Jeg vil indtil min Ende Blandt Folkene paa Jord Gud og hans Navn bekjende, Og synge: han er stor.

Ps. XIX. Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

Ra. 7. Himlene med deres Pragt Vidner om vor Skabers Ære, Dag og Nat os kunne lære: At han, som har Alt frembragt, Han er mægtig, vis; og sande Er' hans Løfter og hans Ord! Thi nu fast i alle Lande Kjendes Evangeli Spor.

2. Solen, som hver Dag fremgaar Som en Brudgom af sit Sæde, Og udbreder Liv og Glæde; Sommer, Vinter, Høst og Vaar; Alting kan Guds Pris fortælle, Men især hans Lov, hans Ord; Thi det kan omvende Sjæle, Og oplyse Folk paa Jord.

3. Herrens Vidnesbyrd og Pagt Er' trofaste, kan vei-

lede Den Vankundige, og glæde Hjertet, naar det er forsagt; Ret og ren Guds Lov mon være, Hvo ham frygter, rokkes ei; Sande Herrens Domme ere, Og Retfærdighed hans Vei.

4. Ønskeligere de er' End som Sølv og Guldet røde, Og langt mer end Honning søde For den Sjæl, som fik dem kjær; Og ved dem, o Gud! du giver Dine Folk Paamindelse, Hvo til Enden lydig bliver, Lønnes med Velsignelse.

5. Men hvo er, som rettelig Kan Vildfarelserne kjende? Frels mig, Gud! fra den Elende, Som vel tidt er skjult for mig; Lad mig aldrig Selskab gjøre Med Hofærdige, og ei Lade mig af dem forføre Fra din Sandheds rene Vei.

6. Da skal du frikjende mig, Al min store Synd udslette; Du mit Hjertes Tanker rette Til at kunne tækkes dig, Rør min Mund og svage Tunge, Dig til Pris at bryde ud, Og dig hjertelig lovsjunge, Du, min Frelser! Klippe! Gud!

Ps. XXXVII. Mel. Du Hjertens Fryd.

No. 8. Lad ei din Vredes Ild optændes Imod de onde Mennesker; Og lad dit Sind til Had ei vendes Mod dem, som Uret gjøre her; Thi de skal snarligen afskjæres, Som Græs afhugges hastelig; Men hold du dig til Gud, vor Herre, Gjør Godt og nær dig redelig.

2. Forlyst dig i den samme Herre, Og vælt din Vei paa hannem trygt; Alt hvad dit Hjerte kan begjære, Efter hans Ord og i hans Frygt Skal han vist give, ja udføre Din Ret, saa hver den kjende skal; Ti kun og vent, hvad han vil gjøre, Og vredes ei til eget Fald.

3. Over den Onde, som har Lykke, Misund ham ei, den varer kort; Thi kun om nogle Øieblikke, Saa skal du

se han rykkes bort, Og om du før ret vel ham kjendte, Du knap gjenkjende skal hans Sted; Men fromme Folk, som Gud forvente, Skal glæde sig ved megen Fred.

4. De skulle arve Landets Gode; Skjøndt Ondskabs Søn dem bitter er, Vil dem med List og Magt omrode, Og over dem med Tænder skjær; Gud smiler ad ham; thi han kjender, At snart hans Dag forhaanden er, Og derfor det saaledes vender, At Skalkhed faldt for eget Sværd.

5. Det, som de Redelige haver, Om det end saare lidet er, Er bedre end det Gods og Gaver, Hvoraf de Onde prale her; Retskafnes Vei skal Gud behage, Og deres Arv skal blive ved; I Trængsels Tid, i Sorgens Dage Han mætter dem med Trøst og Fred.

6. Men om den onde Slægt oprinder, Som Engen i sin Sommerdragt, Saa skal de dog som Røg forsvinde, Og føle Herrens Overmagt; De laane, men vil ei betale; Men en Retfærdig deler ud, Og derfor skal Gud ham husvale; Men hine vil han rydde ud.

7. Ja Frommes Gang skal Gud stadfæste, Og om de end paa Veien gled, Saa skal dog Gud dem ei forkaste, Men vise dem Barmhjertighed; Ung har jeg vær't og er nu vorden Af Alder graa; men ei endnu Jeg saa Retfærdige paa Jorden At være slet forladt af Gud.

8. Og skulde deres Børn end lede Om Brød, saa skal de det dog faa, Selv at meddele er de rede Til Andre, naar de det formaa. Af Frommes Sæd opgror en Pode, Som viser sig i Høsten rig; Thi vig fra Ondt, og gjør det Gode, Saa staar din Fred urokkelig.

9. Gud elsker Ret, i Fryd, i Farer Ei glemmer sine Hellige, Men dem evindelig bevarer; De Onde blir udryddede. Den Fromme kan sin Mund ei hindre, Men kundgjør Ret og Visdoms Vei; Guds Lov er i hans Hjertes Indre; Thi staar hans Fod og glider ei.

10. Vel lurer Ondskab ham at kvæle; Men Gud tillader ei det sker; Han samler sine Børns Sjæle, Naar hine Dom og Nød kun ser. Bi efter Herren, hold hans Veie, Han skal nok ei forglemme dig, De skulle Arv i Landet eie, Som tjene ham foruden Svig.

11. Jeg saa engang en Mand florere, En slet ugudelig Tyran; Jeg gik forbi, — han var ei mere — Forgjæves søgtes efter ham; Men læg du Mærke til de Fromme, Som have en oprigtig Sjæl: Du skal nok se de skal bekomme, Især tilsidst, den bedste Del.

12. Naar de Ugudeliges Ende Skal blive høist elendelig, Da skal Gud Sine Hjælp tilsende, Dem fri fra hver Ugudelig, Ja hver, som fast paa hannem tro'de, Skal han fra al Ulykke fri; Saa vig fra Ondt, og gjør det Gode, Da bor du trygt evindelig.

Ps. XL. Mel. Paa dig jeg haaber.

No. 9. Jeg biede taalmodelig Alt efter Gud, han bøied' sig, Mit Raab han naadig hørte, Han drog mig af En brusend' Grav, Af Syndens Dynd mig førte.

2. Paa Klippen satte han min Fod, Min Gang derved blev fast og god; Han lagde nye Sange Udi min Mund; Af Hjertets Grund Skal Lov for ham udgange.

3. Sligt skulle mange Folk forstaa, Og frygte sig, saa de og paa Vor Herre sig forlade; Salig hver den, Til ham tyr hen, Og Løgn og Hovmod hade.

4. Gud, du har underlige Ting Udvirket for os rundt omkring, Om vi dem vil udgrunde, Da er de sker, End vi dem her Vese og tælle kunde.

5. Paa Offer agter du ei stort, Du har min' Øren gjennembor't, Din egen er jeg blevet: Jeg kommer her, I Bogen er Saaledes om mig skrevet: 2 Mos. 21, 6.

6. Jeg haver Lyst, o Herre Gud! Din Villie at gjøre,

og dit Bud Er midt udi mit Indre, I Samling stor, Om dine Ord Jeg Andre vil erindre.

7. Du Gud mit Hjertes Attraa ved, Jeg kundgjør din Retfærdighed, Som føles i mit Indre; Ja om din Tro Og salig Ro Jeg ogsaa Folket lærte.

8. Jeg for en stor Forsamling ei Fortie vil din Miskunds Vei, Men Sandhed din udbreder. O Herre! vær Mig altid nær Med dine Miskundheder.

9. Lad din Miskund og Sandhed blid Bevare mig til hver en Tid; Thi mange onde Snarer Omspænde mig For jeg mod dig Mig tidt forgrebet haver.

10. Mangfoldig er min Synd mod dig, Af Angest Hjertet slaar i mig. Gud, lad det dig behage, At skynde dig Til Hjælp for mig, Og al min Synd forlade.

11. Men de, som søge min Ufred, Lad dennem blues selv derved, At de mig saa vil hade, Lad dem forstaa, At saadan Daad Er deres egen Skade.

12. Men de, som trolig søge dig Og udi dig førnøie sig, Lad dennem aldrig glemme, At takke dig, Som til hver Tid Din' Børns Vel vil fremme.

13. Jeg fattig og elendig er, Men, Herre! du min Hjælper er, Tænk du paa mig i Naade; Tøv ei, min Gud! Men fri mig ud Tilsidst af al min Vaade.

Ps. LXII. Mel. Hvo ved, hvor nær mig.

No. 10. Min Sjæl er still' i Gud, min Klippe; Thi fra ham kommer Frelse hid; Hans Løfter kunne aldrig glippe, Jeg skal ei rokkes nogen Tid; Og de, som efterstræbe mig, Berede derved Fald til sig.

2. De raadslaa ikkun til det Onde, At styrte den Ustyldige, De elske Løgn; velsigner Munden, Saa bander deres Inderste; Men søg, min Sjæl! i Gud din Ro, Den rokkes ei, paa ham kun tro.

3. Gud er min Frelse, Klippe, Fader, Min Ære, Styrke og Tilflugt; Derfore, kjære Folk! forlader Jer til hver Tid paa hannem smukt, Og for ham breder Hjertet ud: Vor Tilflugt er alene Gud.

4. Menneskens Børn ere alle Tilsammen kun Forfæng'lighed, Al deres Bram og stolte Tale Er idel Løgn og Daarlighed; Naar de paa Vægtskaal lægges hen, For let da findes Hver og En.

5. Forlader Eder derfor ikke Paa Vold og uretfærdigt Gods, Og om Gud Rigdom vil tilskikke, Saa fæster Hjertet ei derhos; Thi Rigdom, Gunst og Vælde kan Ei fri fra Døden nogen Mand.

6. Gud talede — hvo det vil mærke — Jeg har det hørt og vist det ved: Hos ham er kun den sande Styrke, Og ham tilhører Miskundhed; Og som Enhver har handlet her, Vil Gud tildele Lønnen der.

Ps. LXXIII. Mel. Paa dig jeg haaber.

No. 11. Gud har dog vist de Fromme kjær, De, som af Hjertet rene er; Men jeg maa frit udsige, At nær jeg var, Ved Slutning snar, Fra Visdoms Vei at vige.

2. Det gik mig ret til Hjerte nær, At Folk, som fuld af Ondskab er, Gaar roligen sin Bane, Ei Baand, ei Stød, Men Held de nød I deres Syndevane.

3. Ei har de Trang og Møie her, Som mange andre Mennesker, Med Fedmen de sig mætte, Hovmod og Vold Er deres Skjold; Mens Andre maa forsmægte.

4. Hvad de i Hjertet ynske paa, Det maa som oftest Fremgang faa, Mod Himlen tør de tale: "Paa Jorden maa Det saa tilgaa, Og ske som vi befale."

5. Sligt er ei sjelden Aarsag til, At Folk, som Herren frygte vil, Men ere endnu svage, Bortvende sig Fra Dydens Sti, Som har saa megen Plage.

6. De ſlutte, ja de ſige ſaa: Mon Gud vel ſer og agter paa, De faa og ringe Fromme, De Onde jo I Fred mon' bo, Ja Gods og Gunſt bekomme.

7. Mon det da ſlet forgjæves er, At man ſit Hjerte renſer her, Og følger Dydens Veie, Naar man hver Dag For ſaadan Sag Belønnes kun med Møie?

8. Se havde jeg ſaa tro't og talt, Da havde jeg bedømmet galt Guds Bei, hans Folkes Møie, Fordi jeg ret Indſaa ei det Med mit kortſynet Øie.

9. Men da jeg i Guds Helligdom, Haus Ord, keg ind og ſaa mig om, Gav Agt paa deres Ende: Da maatte jeg Gud Visdoms Vei Beundringsfuld erkjende.

10. Du ſætter dem paa ſlibrigt Rom, De blomſtre for at hugges om; Et Øieblik kan vende Alt deres Held, Saa ofte ſelv De ſaar en ſkrækſom Ende.

11. Som En, der drømmer lyſtelig, Og ſynes være glad og rig, Men vaagner tidt med Smerte; Saa ſkuffer ſig Elendelig Det Ondſkabs ſikkre Hjerte.

12. Men denne Ting var mørk for mig, Før jeg blev lært til Himmerig, Da var jeg blind ſom Dyret, At Dyd blev trykt, Og Ondſkab bygt, Det ſkar i mine Nyrer.

13. Nu kjender jeg, at det er godt, Uagtet Verdens Haan og Spot, Ved dig mig faſt at holde; Ei Andres Held Nu i min Sjæl Uroligheb ſkal volde.

14. Du ſkal mig lede ved dit Raad, Og du aftørre ſkal min Graad, Antage mig til Ære. I Himlens Sal, I Jordens Dal Er ingen Ting mig kjærer'.

15. Ønd du, min Gud og Herre kjær; Forſmægter Hjertet i mig her, Saa er du dog min Klippe, Og for min Sjæl Den bedſte Del, Som jeg vil aldrig ſlippe.

16. Men de, ſig vende bort fra dig, De ſkammelig be-

drage sig, Skjøndt de paa Lykken stoler, Du støder om Med retvis Dom Hver, som med Verden boler.

17. Bedst er det, naar jeg holder mig, O hjære Gud! ret nær til dig, I hvor jeg monne vandre. Om Gjerning din Skal Tungen min Ogsaa fortælle Andre.

Ps. XCII. Mel. Paa dig jeg haaber.

No. 12. Det er saa godt at takke dig, Og synge Salmer idelig Til dit Navns Pris, o Herre! Om din Miskund Hver Morgenstund Forkynde, dig til Ære.

2. Ja for din Sandhed Nat og Dag Af Hjertets Grund med Harpeslag Bør vi dig Lovsang yde; Din' Gjerninger De store er', Og kan vort Hjerte fryde.

3. En Ufornuftig kjender ei Din Visdoms underfulde Vei, At onde Folk oprinde, Som Græsset grønt, Og blomstre stjønt; Men hastelig forsvinde;

4. Thi Gud er høi i Himlens Sal, Hans Fiender omkomme skal, Hver, som med Uret fare, Adspredes skal; Men mig fra Fald Han naadig skal bevare.

5. Retskafne, som paa Herren tro, Som Palmen skulle de opgro, Som Granerne de grønne, I Guds Forgaard De planted' staar, Og hære Frugter stjønne.

6. Om de af Alder blive graa, Skal deres Frugter dog bestaa, Og vidne Gud til Ære, At han er stor, Og i hans Ord Kan aldrig Falskhed være.

Ps. CXVI. Mel. Af levende Gud.

No. 13. Jeg elsker vor Herre, fordi han min Bøn Og ydmyge Sukke, som sendes i Løn, Vil naadig bønhøre; og derfor jeg vil Paakalde hans Navn den Stund, jeg er til.

2. Mig Dødens og Helvedes Angest omgav, Men han mig uddrog af Bedrøvelsens Hav, Hans Navn jeg paa-

kaldte: O kjærlige Gud! O, før dog min Sjæl af Elendighed ud.

3. Den naadige Herre retfærdig vist er; Størst viser sig dog hans Barmhjertighed her; Enfoldige Sjæle antager han sig: Saa ringe jeg var, og dog frelste han mig.

4. Kom derfor til Rolighed atter min Sjæl, Da Herren imod dig nu gjorde saa vel; Thi han haver reddet min Sjæl ifra Død, Mit Øie fra Graad, mine Fødder fra Stød.

5. I Levendes Land vil jeg vandre for Gud. Jeg tro'de, thi talede jeg om hans Bud; Jeg plagedes meget, min Slutning blev snar, Jeg syntes hvert Menneske Løgnere var. 1 Kong. 19, 10—18.

6. Hvorledes skal jeg nu da gjengjælde dig, O Herre! for hver din Velgjerning mod mig? Din Saligheds Kalk, eller Kors til mit Gavn Optage jeg vil, og paakalde dit Navn.

7. De Løfter, som Herren jeg sagt haver til, For alle hans Folk jeg betale nu vil. For Jehovas Øine det kosteligt er, Naar Døden henkalder hans Hellige her.

8. Jeg er jo i Sandhed din Tjener, o Gud! Du løste min' Baand og du friede mig ud; Jeg derfor dig takker alt, hvad jeg formaar, Lovsynger dit Navn i din Kirkes Forgaard.

Pſ. CXVIII. Beſjungen i Anledning af Reformations-Jubelfeſten 1817.

Mel. Breden din afvend.

No. 14. Takker vor Herre; thi hans Miskundheder Er store her og i all' Evigheder, Israel, som saa underlig han ledde Hans Lov udbrede.

2. Ja Aarons Hus og alle de, ham frygte, Kundgjø-

rer vidt hans Miskundheders Rygte: Jeg var i Angest, han mit Raab bønhørte, Mig fri udførte.

3. Herren er med mig, Frygt skal mig ei røre; Thi hvad kan vel et Menneske mig gjøre; Da han er hos mig, kan jeg rolig skue Paa dem, mig true.

4. Paa Herren er det altid godt at bygge; Men Mennesker, selv Fyrster, er som Skygge, Og Gud skal dem, som vil hans Folk ombringe, Selv undertvinge.

5. I Herrens Navn vi Fienden bekrige, For Guds Ords Lys skal Vantroes Mørke vige; Gud er vor Styrke, Salighed og Salme I Verdens Kvalme.

6. En Frydesang om Salighed opføres, I Redeliges Boliger den høres; Guds høire Haand ved Sei'r indlægger Ære; Stor er den Herre. Se Guldb. Salb. No. 352.

7. Jeg skal ei dø, men leve og fortælle Om Herrens Miskund, store Magt og Vælde; Han tugted' vel, gav mig dog ei i Døden, Men hjalp i Nøden.

8. Oplad da Retfærds Vei, vi vil fremgange For Jehova med Lov og Takkesange; Han er de Svages Tilflugtssted og Styrke, Samt Lys i Mørke.

9. Den Sten, som Bygningsmændene forskjøde, Og hvorpaa mange sig til Skade støde, Er for Guds Kirke til en Grundsten vorden, I Troens Orden.

10. Det er Guds Værk, han kunde det saa føie, Skjøndt det er underligt for vores Øie; Paa denne Dag, som Gud for os beredde, Vil vi os glæde.

11. O Herre hjælp! lad os ei mer fortrykkes! O Herre hjælp! o Herre lad det lykkes! Du er vort Haab; dit store Navn, o Herre! Høilovet være.

Ps. CXXII. Mel. Forfængeligt er.

No. 15. Jeg glæder mig ved dem, som til mig sige: "Vi vil ind i Guds Hus og Forgaard stige, Op til Jeru-

salem, Guds Kirkes Havn"; Den som en Stad indbyrdes er forenet, Hvor Guds gjenløste Folk, af Hjerter rene, Prise hans Navn.

2. Saa beder da, at denne Stad maa bygges, Udbredes vidt, og mer og mer betrygges; Alle, som elske dig, skal finde Ro; Inden din Mur skal herske helligt Stille, Deri til sidste Stund jeg ønske vilde At kunne bo.

3. For mine Brødres og min' Venners Nytte Vil jeg nu sige: Herren dig beskytte, Og give Fred udi vor Frelsers Navn. Gud aldrig denne Længsel fra mig tage: Til at befordre alle mine Dage Guds Kirkes Gavn.

Ps. CXLVII. Mel. Af Høiheden oprunden er.

No. 16. Lovsynger Gud; thi det er godt, At prise Herren Zebaoth; Slig Sang er smuk at høre; Han bygger op Jerusalem, Og de Vildfarende han hjem Igjen til sig mon føre; Enhver, Som er Knust i Hjerte, Føler Smerte For sin' Synder, Dennem Frelse han forkynder.

2. Han Stjerners Mængde kjender grant, At han er stor og stærk, er sandt, Hans Visdom uden Lige; Sagtmodige opretter han, Og mangen uretfærdig Mand Fik tidt i Støvet stige; Kommer Enhver, Synger Viser, Takker, priser Stedse hannem, Som gjør ret og vel altsammen.

3. Han snart bedækker Himlens Egn, Og Skyerne udøse Regn Saa Jord og Bjerge tørre Grønklædes som en Blomsterssal, Der mættes Dyr i Tusindtal, Han Ravneskrig vil høre; Ham er Ei kjær De, som dyrke Magt og Styrke, Hest og Hære, Og forglemme Himlens Herre.

4. Men imod dem er Herren blid, Som elske ham og sætte Lid Kun paa hans Miskundheder. Jerusalem, Guds Kirkebrud, O Zion lov dog du din Gud, Som dig alt godt bereder, Mod Vold Din Skjold Han vil være, Dine kjære Børn velsigne, Skikke Fred i dine Egne.

5. Med Føde han velsigner dig, Sit hellig' Ord saa rigelig Paa Jorden han omsender. Han giver Sne med Frost og Is, Som hver for sig paa deres Vis Hans Herlighed bekjender, Hans Bud Gaar ud, Is maa smelte, Strax fremvælte Vandets Strømme, Hvo kan værdig ham berømme?

6. For Jakobs Slægt, for hver, som tror, Kundgjorde han sit hellig' Ord, Sin' Skikke, sine Rette; Men hans udvalgte Folk paa Jord Israel ei paa Pagtens Ord Tilbørlig Pris mon sætte; Thi kom Det om Til os Andre, Lad os vandre Allesammen Ved dets Lys til Enden, Amen!

B. Nogle nyere Sange.

Mel. Maria bedste Valg.

No. 17. Naar vi betænke vel Vor dyrekjøbte Sjæl, Som er bestemt til saa herligt et Maal, Da maa vi skrækkes ved Den Ligegyldighed, Som ofte findes her Blandt kristne Mennesker, Som lunkne gaa.

2. Det er forfærdelig At Satan med sin Svig Kan faa slig Magt over Menneskens Børn, At han dem holder fast, Saa de i Synd og Last Kun have Lyst at gaa Og aldrig tænke paa, Hvad forestaar.

3. Derfor, o Frelsermand! Send Hyrder ud, som kan Føde med Visdom og Kundskab din Hjord, Efter dit Ord, saa hver Sin Synd maa kjende her, Og hjertelig den sky, I Tro til Jesum fly Vor Frelsermand.

4. Saadan begyndte Gud Med hver, som han til Brud Kaldte, beredte og førte til sig; Og skal vi frelses, maa Vi og begynde saa, Og al vor Lives Tid I Baagen, Bøn og Strid Fortsætte det.

5. Naar Tro retskaffen er, Da følge Gjerninger, Her-

ren til Ære og Næsten til Gavn; Men da indfinder sig Fienders Vold og Svig, Og paa en Side er Selvkjærlighed os nær: Da gjælder det.

6. At holde ved den Mand, Som loved' os sin Aand, Der aldrig sviger, naar vi kun er tro; Thi hans Forjættelser De Ja og Amen er; Lad os da bede saa: O Gud, lad mig forstaa, Hvad selv jeg er.

7. Saa og at kjende dig, Hvor høit du elsker mig Og mig gjenløste at tjene dig her; Skjøndt jeg det ei forstod, At du mig var saa god, Som bør ydmyge mig, At holde fast ved dig: Styrk mig dertil.

Mel. O kjære Sjæl! frygt aldrig mer.

No. 18. O Jesu! som fra Øst og Vest Indkalder til din Bryllupsfest, Fra alle Jordens Ender, Ved dit Ord, Aand og Sendebud, Som du i Verden sender ud, Dit Rige at bekjende, Før Verdens sidste Ende.

2. Men de, som af dig budne var, Og hen igjen i Tryghed gaar, Og jordisk Sind antager, Paa dennem blir du, Herre! vred, Og siger, de din Nadvere Skal ingenlunde smage, Som Verdens Lyst behage.

3. Thi Mørket skjuler Jorderig, Saa Vantro, Stolthed, Vellyst, Svig For Sandheds Lys har dækket; Saa ei det sande Livets Ord I Sind og Hjerte virke faar, Fra Trygheds Søvn at vække, Og Syndens Skjul aftrække.

4. Thi hvo, som hører Herrens Ord, Men ikke følger dem paa Jord Han bliver lig den Daare, Som bygget har sit Hus paa Sand, Naar Storm og Vandløb støder an, Da staar det ingenlunde, Men falder ned i Grunde.

5. Men Herrens faste Grundvold staar, Som den Guds Aands Besegling har, At Herren kjender Sine; Guds Aand med vor Aand Vidne bær, At vi Guds kjære

Børn er, Naar vi ham lydig blive, Saa han os selv faar drive.

6. O Jesu! Sjælehyrde god, Som mig din Frelse kjende lod, Da jeg fortabt mon løbe, Forvildet i Vantroens Ørk, Forladt i Syndens fæle Mørk, Da vilde du mig redde, Og til din Hjord mig lede.

7. Ak kjære Gud og Frelsermand! Oplys og styrk mig ved din Aand, At jeg mig selv maa kjende, Og hvad dig er til Velbehag, Og derpaa grunde Nat og Dag, Saa Synden ret kan dødes, Og Aandens Liv gjenfødes.

8. Og er jeg vegen fra din Sti, Da drag mig ved dit Ord deri, Igjen at finde Føde, Ved dig at vandre ud og ind Med et fornyet lydigt Sind, Som her sig lader føre, Til Gjerning din at gjøre.

Mel. Store Profete med himmelske Lære.

No. 19. Himmelske Fader! din Hjælp mig forlene, At jeg kan blive dig hjertelig tro; Ære dit Navn og min Næste at tjene, Mens du mig under paa Jorden at bo; Aldrig min Næste Forargelse give, Taalig og tro indtil Døden forblive.

2. Hvad mig i Tiden herefter skal hænde, Ved du, o Gud! som bestikker min Del; Skjænk du mig Længsel og Kraft til at vende Til dig al Attraa i Ve og i Vel; Thi du alene min Tilstand mon kjende, Vil dig ei fra mig i Nøden bortvende.

3. Om du dig skjuler i Angestens Dage, For du vil prøve og luttre vor Tro, Du dog din Helligaand aldrig borttage; Lær os ved Ordet Taalmodigheds Ro; Andre vor' Venner tidt glippe i Nøden, Du bliver trofast i Livet og Døden.

4. Ønskeligt var det, om Alle dig kjendte, Søgte din Naade, mens den er at faa, Og fra de syndige Veie om-

vendte, Gjenkjøbte Tiden, mens den er at naa; Thi du er kjærlig mod hver, som vil komme Til dig i Sandhed, før Tiden er omme.

5. En Ting jeg beder du vilde mig lære, Grundig at kjende mig selv og min Gud, Saa ingen hemmelig Synd skal besnære Sjælen, som Jesus sig kjøbte til Brud; Men at jeg findes usmittet og rede, Naar vores Brudgom vil herlig fremtræde.

Mel. Sorrig og Glæde de vandre tilhobe.

No. 20. Himmelske Fader! du Styrke mig give, Reus og bered du min Sjæl til din Brud, Saa du din Lov i mit Hjerte kan skrive, At jeg nu følger din' hellige Bud, I hvor jeg er I Verden her, Altid at have din Villie kjær.

2. Hjælp mig af Hjertet at sky og at hade, Hvad som for Kjødet behageligt er, At det ei mere maa Sjælen bedrage, Naar det fremfører sit syndig' Begjær. Hjælp mig at staa, Seier at faa, Stadig paa Veien til Livet at gaa.

3. Naar her i Verden saa meget vil hindre Os fra vort evige Saligheds Vel; Jesu, da vilde du naadig erindre Løftet, du gav om at styrke vor Sjæl Udi al Nød, Mod Synd og Død, Og den bespise med himmelske Brød.

4. Saadant et Maaltid vort Hjerte kan vække, Os at trolove vor Brudgom og Ven, Lade hans Naade fra Synden os trække, Og det forkynde for Andre igjen, At de og maa Klarlig forstaa, Hvad Ende syndige Lyster skal faa.

5. Lad da, o Fader! ret mange opvækkes; Styrk og ophold du det aandelig' Liv, At Syndekræfterne mer og mer svækkes, Saa vi i Sandhed kan vandre for dig, Med Flid og Tro, I Strid og Ro, Og hos dig siden i Himmelen bo.

Ordspr. 16, 6. 1 Tim. 4, 8. Mel. Skulde jeg min Gud ei prise.

No. 21. Jeg for dig, min Gud! vil synge, Jeg lovprise vil dit Navn; Gid min Gjerning med min Tunge Dig maa ære, mig til Gavn; Du, som sørger for mit Bedste, Giv min Længsel og Attraa, Hvad jeg ønsker at opnaa, Og hvortil jeg mig vil fæste; Her er Alt Ustadighed, Intet værdt at hænge ved.

2. Intet kan bestandig glæde, Uden Gud din Kjærlighed; Intet heller vil jeg bede, End i din Frygt blive ved, Deri kan jeg Frihed finde, Og en salig Sjælero, I din Kjærlighed at bo, Og er let at overvinde Verdens Vellyst, som forgaar, Naar ubi din Frygt jeg staar.

3. Hjælp mig da, o kjære Fader! Ret at holde fast ved dig, Ingen Fiende mig bedrager, Naar ved Bøn og Troens Strid Mig din Frygtes Aand bevarer; Omendskjøndt mit Kjød og Blod Skaar din gode Aand imod: Staa mig bi i alle Farer, Lad hver Mørkheds Sky forgaa, Og dit Lys igjen opstaa.

4. Lad mig aldrig sikker blive, Stole paa min egen Magt, Der vil undgaa ret at stride, Glemme Bønnens Hoved-Vagt; Nei, de fine onde Lyster Gjør i Striden mig for svag, Har et eget fint Behag Til de Synder, som mig fristet; Saa jeg er i Fare stor, Om din Frygt ei i mig bor.

5. Da din Frygt er Visdoms Kilde, Flyder ud af Troens Liv Saligheds og Naadens Fylde, Rigdoms Dyb utømmelig; Den til alle Ting kan gavne; Og naar Verdens Pragt og Glands, Øiens-Lyst og Kjødets Sands, Maa i Døden Alting savne, Skal dog den, som frygted' Gud, Evig være Kristi Brud.

6. O, hvor herlig og hvor salig Er da den, som frygter Gud, Og i Tiden vandrer varlig, Elsker alle Herrens

Bud; Kom, o kom! du Aand, som giver Kræfter fra Guds Kraftes Haand, Og indtag mit Sind og Aand, At jeg Et med dennem bliver, Som den Stund, de vendre her, Frygte Gud og har ham kjær.

Joh. 15 C. 1—5 ɔc. Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

No. 22. O Jesu sande Livsens Træ, Som selv har sagt, at Grenene Paa dig maa Frugt udføre, Og paa den Frugt, Enhver frembær, Man klart skal kjende, hvo der er Blandt dem, som dig tilhøre.

2. Hver Gren paa dig, som bærer Frugt, Din Fader renser, saa den smukt Kan flere Frugter bære; Han Stammen Saft og Kraft tilfør'r. Jo mer den bær, jo mere gjør Den Vingaardsmanden Ære.

3. De da, som mest af Frugter bær, Og mest til Jorden bøiet er, Og naar de fast forbliver I Stammen, som fremavled dem, Da spirer af dem Grene frem, Som atter Frugter giver.

4. Og Alle vil hinandens Vel, I Med- og Modgang tage Del, Ved Kjærlighedens Flamme; Enhver saa Stammen har sin Saft, Om ikke ligemegen Kraft; Skjøndt Aanden er den samme.

5. O yndig Sommer, liflig Stund, Hvor mangt et Hjerte, Sind og Mund I dig sig monne fryde; Især mens Alting synes vel, O, hvem vil da ei have Del, Og dine Frugter nyde.

6. Men tidt, naar alt i Blomster staar, Da skjules der dog mangt et Saar, Som siden volder Skade; Som først vel ringe agtet er, Men æder om sig mer og mer, Saa Frugterne aftage.

7. Saa mangen Gren der spirer frem, Fløreret yndig midt blandt dem, Hvis Frugter sødt mon smage, I Blomst

og Blade dennem lig, Henvisner dog saa kummerlig I Nøds og Prøvens Dage.

8. Thi hver en Green, som raadden er, Og hver, som ingen Frugter bær, Vil Faderen borttage; Som ogsaa grœmmer deres Sind, Der Midler var at pode ind, Den Green, som gaar tilbage.

9. Thi er det bedst, at En og Hver Sin Frugt betragter, om den her, Kan Troens Liv forøge, Eller den bringer evig Død: Og da i Tide mod vor Nød, Den rette Læge søge.

10. Thi om den ufrugtbare Kvist Ved Vingaardsmandens Bøn faar Frist, Naar den dog ei oplives, Saa tages den dog engang bort, Og efter Skriftens klare Ord Til Ilden overgives.

11. Giv da, o Jesu! at vi maa I din Forening sammenstaa, At hver, som vil, kan kjende, At vi i Sandhed paa dig tror, At Kraft medfølger dine Ord; Dertil du Hjælp os sende.

Mel. Din Visdom os, o Herre! leder.

No. 23. Gud, du, som selv er Godheds Kilde, Du, som vil ingen Synder ilde, Men vil de skal omvende sig, Og til dig komme, som udbreder Dit milde Lys blandt Flok og Sieder, Saa hver, der vil, kan kjende dig.

2. Du kaldte os, som fordum vare En fremmed og vanartet Skare, Vildfarende paa denne Jord; Lær os at skjønne dette Gode, Og det du mangen Sjæl betro'de, Lyst til at tale om dit Ord.

3. Derved du os af Naade kaldte, Og i din Søn til Børn udvalgte, At vorde hans Medarvinger; O, at det samme Sind og Hjerte Maa i os plantes, som han lærte, Den Tid, han blandt os vandred her.

4. At tjene, elske og tilgive Hverandre, mens vi er i

Live, Som du i Kristo os tilgav, Saa vi kan Et i hannem blive, Hans Aand i Kjærlighed os drive, Indtil vi sove i vor Grav.

5. Af Gud kun Hjertet ret kan kjendes, Hvor Die, Fod og Sind henvendes, Det ser han grant hos En og Hver; Hensigt og Handling ret han skjønner, I sin Tid straffer og belønner Han, som det allertjenligst er.

6. Lad os da egne Feil bekjæmpe, Paaminde Sødskende med Kæmpe, Og elske til Omvendelse; Afværge Synd, hvor det kan gjøres, De deraf Saarede henføres Til Sjælens Læge, Liv og Fred.

7. Da helliges Guds Navn paa Jorden, Og Kristi Kraft ved Naadens Orden Sig ter i Sind og Vandring ny; Guds Billie sker, hans Rige kommer, Og Evangeli blide Sommer Florerer rundt om Land og By.

8. Saa vig da bort al Selvheds Lyde, Lyst, Ære, Nytte, som vil nyde Det Meste og det Bedste selv; Langt ædlere bør Kristne tænke, Og Egenhæders Laster sænke I Kjærlighedens dybe Elv.

9. Du da, som vil en Kristen hede, Hør, hvad jeg end engang vil bede, Som ei for tidt erindres kan: Vil du Kristi Disipel blive, Lær af vor Fader at tilgive, Og lær at gjøre Godt, som han.

10. Da skal du i Guds Kirke være En Sten, som til vor Frelsers Ære I Bygningen skal pryde smukt, Hver Ven, der ser dig, skal sig fryde, Ønsker og Stræben skal frembryde For at udvise samme Frugt.

11. Byg selv, o Gud! din kristen Kirke I og blandt os; lad Troen virke Ved Kjærlighedens stærke Brand, At vi som Sødskende tilsammen Maa Haand i Haand fremvandre, Amen! Det høre Gud, vor Frelsermand.

Mel. I Herrens Udvalgte, som Hellighed ove.

No. 24. I Kaldte af Gud, som vil Himmelen have! O, stræb at erlange Guds ypperste Gave, Hans Kjærligheds Kraft ved den himmelske Vin, Lad intet forvirre det gudelig' Sind; Men bed Gud, han vil os sin Naade beskjære, Saa al vores Villie med Levnet og Lære, Alt dannes maa til at udbrede hans Ære.

2. Gud, skjænk du os denne din ædleste Gave, Din Fred udi frigjorte Sjæle at have, Din Kjærlighed smelte vort Hjerte og Sind, Saa vor Villie bliver den samme som din; Opklar ved dit himmelske Lys vore Sinde, At vi vores Fattigdom ret kunne finde, Og Glæden, som er ved din Naade at vinde.

3. Men Mennesket er den elendigste Daare, Tidt lade vi Synder og Laster os saare, Let Sandser og Verden forføre os kan Fra Gud og hans Naades lyksalige Stand, Naar lunkne det Gode vi sætte tilside, I Bønnen og Troen ei vaage og stride: Saa let og saa snart da af Veien vi glide.

4. O mildeste Fader! du ser vor Elende, Og at uden dig ingen Hjælper vi kjende; Thi klage vi for dig vor Mangel og Nød, Af Hjertet omvende til dig, som du bød, Vi aandelig nøgne og hungrige sætte Os ned for dig, Herre! lad Naaden os mætte, Og atter dit Billede i os oprette.

5. Thi vi maa af inderste Hjerte beklage, At endnu vi langt er fra Maalet tilbage, Vi have forsømt vores hellige Kald, Og gjort os uværdig til Herrens Bifald; Thi da vore Synder fra Naaden os skille, Saa kommer, naar Døden vi os forestille, Den Tvivl, at vi naa ei Guds salige Hvile.

6. Nu vil vi da stride og stadig fremile Ad Veien den trange og aldrig staa stille; Vi ville de verdslige Velly-

ſter fly: Ja alle Syndslyſter at hade og ſky; Men elſke vor Gud over Alt, og vor Næſte, Arbeide paa hans og vort Saligheds Bedſte, Saa Hjertet vi ſamtlig til Himmelen fæſte.

7. O Gud! hvor ufigelig godt er at haabe Paa dig og at føle din Godhed og Naade, At hænge med ganſke vort Hjerte ved dig, Tilbede, lovſynge uafladelig, Saa vil du os, Herre! dertil Kraft forunde; Din bundløſe Naade vi ei kan udgrunde; En ſalig Henfart du os herfra forunde!

Mel. Hjertelig mig nu længes.

No. 25. Guds Engle de ſig glæde I Himlens Herlighed, Naar Syndere aftræde Fra Uretfærdighed, Sin Skaber ſtadig tjene, Love hans hellig' Navn, Sig med Guds Børn forene, Hvem Jeſus ta'r i Favn.

2. Det koſted Jeſu Møje, At fri vor Sjæl fra Ve, Naar ret vi overveie Ham og hans Lidelſe, Da maa vi viſt og ſige, Det uſkatterligt er, Naar Syndere afvige Fra Syndeſtanden her.

3. Det er den dyre Gave, Vor Frelſere og Gud Vil af os alle have, Vor' Sjæle til ſin Brud, Naar dagligen vi ſtræbe I Naadens Pagt at ſtaa, I Jeſu Kriſto leve, Ret ſalig dø vi da.

4. Naar ſaadan Glæde ſmages, Et Blik af Evighed, Vort Hjerte da indtages Af Næſtens Kjærlighed, Kan vi vel være lunken I ſaadan vigtig Sag, Mens Næſten er nedſjunken I Mørket Nat og Dag.

5. Thi maa arbeides flittig I Gjerninger og Ord, Saa al vor Sjæl er driftig Af Kjærligheds Uro, Vor Næſte at udrive Af Syndens haarde Bagnd, Saa de kan lydig blive Det Lives Ord og Aand.

6. Hans Sjæl da og ſkal blive Ved ſamme Ord ſaa fro,

Og Kraft vil Gud ham give At leve ved sin Tro, Til vort og Andres Bedste Vi da vor Pligt har gjort, I det vi for vor Næste Bekjendte Herrens Ord.

7. Jeg har den Glæde smaget, Et Lys omstraalte mig, Jeg da mig selv forsaget, Og tro'de, flere sig Til Herren skulle give. Det skede. Hvilken Fryd! Min hele Sjæl oplives Ved Tanken om den Tid.

8. O, gid fremdeles Mange Maa lægges til det Tal, Som med Ord, Daad og Sange Bekjende deres Kald, Af Kjærlighedens Hede, Med ydmygt Sind, og ei Paa Himmelman blev kjede Paa Livets trange Vei.

9. Men ret opofret være Med hvad de har og er Til Gud at give Ære, Og tjene Næsten her, Da midt i Døden have Vi Liv i Troens Fred, Og Herrens Naadegave, En evig Salighed.

Først at handle, siden overslaa,
Derpaa kan man altid Daaren kjende;
Tryg og bristig Synders Veie gaa,
Først i Dødens Øieblik omvende:
Derved mange sig bedrage lod,
Dag fra Dag opsattes deres Bod;
Tidt var trøstløs Kummer Banens Ende.

Tusinde saa sove Tiden hen,
Mange ere vel endog saa fræke,
At til Korsets vaarlig' Prædiken
Haanligen paa Skuldrene de trække!
Midlertid istemme de sit Kvad
Fro, som Fuglen ved den Lokkemad,
Ham hans trædske Fiende mon ræke.

Kjære Sjæl! ved disses Trylleſang
Maa du aldrig lade dig forvilde;
I Guds Ord, der er en anden Klang:
Zions Sang om Evangeli Kilde
Er paa søde Melodier rig;
Lyt til dem, om du vil lyde mig,
Det bekommer aldrig Nogen ilde.

Skrækkes ei, om i Begyndelſen
Høres meſt af klagelige Toner;
Kjend dig ſelv! og kjend Fordærvelſen!
Og vor ſtore Trang til en Forſoner;
Opſøg den, og han vil glæde dig;
Bliv i Kors og Lydighed ham lig,
Og tilſidſt han dig med Hæder kroner.

Lad os da, min kjære kriſten Sjæl!
Mens vi her i Jammerdalen ere,
Overveie dette tidt og vel,
Derom liſtigen at ſynge lære,
Indtil Gud os kalder hjem til ſig,
Hvor vi ſkal i Frydens Himmerig
Synge Lammets Sang til Herrens Ære.

Regiſter over Tillægget.

	No.
Bevar mig Gud, jeg	5
Daaren i ſit Hjerte	4
Det er ſaa godt at	12
Gud har dog viſt de	11
Gud, du, ſom ſelv er	23
Guds Engle de ſig glæde	25
Himlene med deres	7
Himmelſke Fader! din	19
Himmelſke Fader! du	20
I Kaldte af Gud	24
Jeg biede taalmodelig	9
Jeg elſker vor Herre	13
Jeg for dig, min Gud!	21
Jeg glæder mig ved	15
Jeg takke vil Gud	2
Jehova! hvorfor ſynes du	3
Lad ei din Vrede Ild	8
Lovſynger Gud; thi	16
Min Sjæl er ſtil	10
Naar vi betænke vel	17
O Jeſu ſande Livſens	22
O Jeſu, ſom fra	18
Paa dig jeg haaber	1
Takker vor Herre; thi	14
Trofaſte Gud og Herre	6

3 2044 073 512 030